

Εβδομάδα

3

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 672

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΔΗ

Μεταξύ μας

Τάκη ν Πομόνην, Τρα-
γαίαν Ζακύνθου. Τὸ μὲν ποίη-
μα εἶναι πολὺ ἀπλοῦς, κοινὴ
στιχοποικὴ, χωρὶς καμμὶ ἀ-
νώτερη πνοή. Τὸ πεζὸ ἐπίσης
πολὺ κοινὸ στὸ θέμα του. Ὅ-
σο γιὰ τὴν σύστασίν σας, θὰ
τὴν λάβωμε ὑπ' ὄψιν. — Κ.
Χαλκιάδης, Μελίσσια. Σταυρο-
λεξά σας ἐλήφθησαν. Παρα-
καλοῦμεν εἰς τὸ μέλλον νὰ γί-
νωνται λίγο μικρότερα. Εὐ-
χαριστοῦμεν. — Γ. Γρηγο-
ρίου, Πειραιᾶ. Τὰ ποιήμα-
τά σας, δυστυχῶς, εἶναι ἀπλὴ
στιχοποικὴ. Καλλιεργήστε Κα-
λύτερα τὸν πεζὸ λόγον. — Δ. η-
μήτρ. Ρώσον, Νέα Λύσια. Τὸ
πεζὸ σας ἔχει κά-
ποιαν ἀσυναρτησί-
αν. Ὡστόσο περιέ-
χει καὶ φράσεις
πολὺ ωραίες. —
Πολύκα Εὐ-
νίου, Ἐνταῦθα. Μὲ μεγάλη εὐχαρί-
στησιν πῆραμε τὸ
γράμμα σας. Ὅσο
γιὰ τὸ πεζὸ σας
διαλέξετε ἓνα θέμα
πρὸς πρωτότυπον. —
Γ. Θράβ. Ἐν-
ταῦθα. Ἔχετε κά-
ποια εὐχέρεια στὸ
στίχο, ἀλλὰ τὰ θέ-
ματα εἶναι κοινό-
τατα. — Στ. Ἀ-
λέξη, Γ. Κοκο-
λέτον, Σημ. Σοῦμπ. Ἐνταῦ-
θα. Δημοσιεύομεν
ἐδῶ τὴν προτίμησίν
σας γιὰ τοὺς ὑπ'
ἀριθ. 4, 9 καὶ 6
τύπους γυναικῶν,
σχετικὰ μὲ τὸ δη-
μοσιεύμα μας προ-
ηγούμενον φύλ-
λου. — Νανᾶ
Ἀλφ. Παγκρά-
τι. Τὸ ποίημά σας
μολοντὶ δὲν εἶνε
ἀρτιο τεχνικῶς, ἔ-
χει δὲ καὶ μερικὲς
κοινοτυπίες, πα-
ρουσιάζει, ὥστόσο,
κάποια πνοή. Ἐχο-
με τὴν ἐντύπωσιν
πὺς ἂν δουλέψετε
τὸν στίχο, θὰ ἐπι-
τύχετε κατὰ κά-
λ. — Μεφιστόδ. Ἐν-
ταῦθα. Καλο-
γραμμένο, ἀλλὰ τὸ
θέμα ὅχι ἐξαιρετι-
κά πρωτότυπον. Θὰ
δημοσιεῖθ μετὰ τὴν
σειρά του. — Ἀ-
μοιρον, Μελί-
σια Ἀττικῆς. Καὶ
τὸ δικό σας γρά-
μμα εἶναι ἀκριβῶς
στρωτὸ, ἀλλὰ τὸ

θέμα χλισειωμένο. Διαλέξτε
κάτι ἄλλο. — Θ. Ἀβ. αρι-
κί, Ὡτ. η. Δράμαν. «Ἡ ἀνοι-
ξίς» ἀρχίζει πολὺ καλὰ, ἀλλὰ
ὁ δεύτερος στίχος εἶναι ρηχὸς
καὶ ἔχει καὶ κάποια ἀσάφεια.
Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερον, ἡ φρά-
μα του εἶναι πολὺ βαρειά. —
Μελ. Παπ. π. Ἐνταῦθα. Τὸ
ποίημά σας ἀπλὴ στιχο-
ποικὴ, μὲ λάθη στὴ ρίμα. —
Δ. η. Γερμενίτην. Ἐν-
ταῦθα. Τὸ ποίημά σας δὲν
πνοὴ ποιητικῆ. Ὅσο γιὰ τὸ
πεζὸ, δείχνει ὅτι: μπορεῖτε νὰ
γράψετε πολὺ καλὰ. Ἔχει, ὅ-
μως, κάποια σύγχυσι, θεμάτων.
Ζήσων Ψηλέαν. Λόρι-
σαν. Τὸ γράμμα σας πολὺ
προσεγμένο καὶ πολὺ ὁμαλό.
Τὸ πεζὸ σας ὅμως φλύαρον.
Ἄν διαλέξετε ἓνα θέμα πρὸς

πρωτότυπον καὶ τὸ γράψετε
συμπυκνωμένα, θὰ ἐπιτύχετε
κατὰ πολὺ καλὸ. — Στ. α-
τ. Ὡτ. η. Ζάνθην. Δυστυχῶς,
τὰ ποιήματά σας εἶναι πολὺ
ἀπλοῦς. Πρὶν ξαναγράψετε,
πρέπει νὰ μελετήσετε πολὺ. —
Γιάννην Στεφάνου Ν. Ἐρ-
ουθαίαν. Θὰ δημοσιεῖθ μετὰ
τὴν σειρά του. Δυστυχῶς ἐξαι-
ρεσις δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Πρέ-
πει νὰ ἔχετε ὑπομονή, ὅπως ὅλοι.
οἱ ἄλλοι ποὺ περιμένουν πρὶν
ἀπὸ σας νὰ δοῦν δημοσιευμέ-
να τὰ ἔργα τους. — Τάκη ν
Χ. Γιάννην. Τὸ πεζὸ σας δὲν
εἶναι ἀκριβῶς δουλεμένο. Ἀ-
σύνθετο, μὲ ἀκριβῆς ἀσάφειες
καὶ θέμα κοινόν. Γράψτε κατὰ
πρὸς σύντομον καὶ πρὸς πρωτό-

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

Ἀρ. Ἀναργύρων 33 Ἀθῆναι
Τηλέφωνον: 20—528
Ἀρχισυν. καὶ ὑπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ (Ἰ. π. 176)
Διευκ. Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
Διευθυντής Τυπογραφείου:
Ι. ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Δι. ἀδ. 10).

τυπο. — Γρηγ. Βερλ. η. ν. Ἐν-
ταῦθα. Δυστυχῶς, παρ' ὅ-
λη τὴν καλὴν μας διάθεσιν, δὲν
εἶναι δημοσιεύσιμα. Κοινὰ τὰ
θέματα. — Ἀντ. Ζαχαρό-
πουλον. Ἐνταῦθα. Γράφε-
τε καλὰ, ἀλλὰ τὸ θέμα σας χι-
λσειωμένο.

Ναί! αὐτὸ εἶναι προτιμώτερο.

Πρὸ τῆς ἡλιοθεραπείας πρέπει
νὰ τρίβεσθε καλὰ μὲ κρέμα NIVEA.
Τὸ δερμα σας διατηρεῖται μαλα-
κὸ καὶ ἀποκτᾷ ωραῖο, μελαχροινὸ
χρῶμα. Ὅποιος, ὅμως, θέλει νὰ
μαυρίσῃ γρήγορα ὥς μεταχειρίζε-
ται τὸ NIVEA-NUSS-λάδι μὲ τὴν
ἰσχυρὰ προστατευτικὴ του ἐνέρ-
γεια.

Τὸ μικρὸ κυτίον δρχ. 9.—
τὸ μεσαῖον » » 17.—
τὸ μεγάλο » » 33.—

**NIVEA
CREME**

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΤΕΤΑΡΤΗ, 14 Αύγουστου 1940

Ἀρ. 674

Ἀθηναϊκά περίεργα

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Πάνε λοιπόν τὰ κορίτσια τῆς πα-
λῆας καλῆς ἐποχῆς, ποὺ λένε.
Δὲν ὑπάρχουν, φίλοι μου. Ἀλλὰ,
ἐπειδὴ κορίτσια ὑπάρχουν πάντοτε,
ἀγτί τῶν κοριτσιῶν τῆς παλῆας καλῆς,
ποὺ λένε, ἐποχῆς, ἀντὶ τῶν κοριτσι-
ῶν ποὺ δὲν ἤξεραν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ
σπίτι καὶ ἤξεραν νὰ κεντοῦν παντοῦ-
φλες τοῦ θεοῦ Πολυδώρου, φεστών-
για τὰ μεσοφύρια τους, τρουτροῦ γιὰ

τὰ μπουστὰ καὶ τὰ
τοὺς καὶ κομπανέ-
λια γιὰ τίς δαν-
τέλλες ἄλλων κορ-
φῶν ἐσωροῦχων.
ἀντὶ τῶν κοριτσι-
ῶν ποὺ ἐπὶ τῆς τῆς
θράδα τίς γλά-
στρες τῶν γερανι-
ῶν στὰ μπαλκόνια
τῆς Πλάκας, ὅ-
ταν ἔρχονται ἀπὸ τὴν πλώρη.

Ἦταν ἡ σειρά τῆς ἄλλης νὰ ρυμουλ-
κῆται. Ἐδούτηξε λοιπὸν ἡ δεύτερη —
ἡ ἡθοποιὸς Μαίρη Νικολαΐδου
τοῦ θεάτρου Σαμαρτζή — ἐπῆρε τὸ
σχοινὶ τῆς θάλασσας στὸ στόμα της, καὶ
ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ.

— Ἄν θέλεις νὰ μᾶς βοηθήσεις, εἰ-
πα, πέτα μας λίγα τσιγάρα καὶ σπέρτα.
Τοὺς ἔριξε στὴ θάλασσα τοὺς καὶ
τσιγάρα καὶ σπέρτα!...

Καὶ τώρα σὰς ἐρωτῶ: Ὅταν ἡ Ἰνὴ
καὶ ἡ Ἀρτεμὶς, δὺν ντεμοναζέλλες πολὺ
καθῶς πρέπει, ἔσκινον καὶ παίρνουν
τὰ βουνά, ὀλομόναγες καὶ γυρίζουν
νύχτα στὴς ἐρημιές, πολλὰ χιλιάδες
τρα μακρὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὅταν ἡ
Νανᾶ Σκιαδᾶ καὶ ἡ Φίτσα Ντάβου,
δὺν νέες θατρινούλες, ἔσκινον μὲ τὰ
ποδήλατά τους καὶ

πάνε στὴ Θάβρα καὶ
γυρίζουν, μόνες κα-
τάμονες, ἔταν ἡ
Ροζίτα καὶ ἡ Μαί-
ρη, ἔχουν γίνε: θα-
λασσόλυκοι ὑπάρ-
χει κανένας λόγος
νὰ θεωροῦμε τὴν
γυναῖκα ὡς ἀδύνα-
τον φύλον καὶ νὰ
σηκωνόμαστε στὸ
τράμ νὰ τῆς προσ-
φέρουμε τὴ θέσιν
μας γιὰ νὰ μὴν
κουρασθῇ ἀπὸ τὴν ὁδοστασία;

Ὅχι βέβαια. Ἡ ἰσότης τῶν φύλων
εἶναι ἀπόλυτη καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Ἐρ-
ξὸς ποῦ, ποῖν δὺν χιλιάδες χρόνια
εἶπε: καὶ μὲν ἄνδρες γεγόνασι καὶ γυ-
ναῖκες οἱ δὲ γυναῖκες, ἄνδρες εἶχε
πολὺ δίκαιο!

Ὅταν ἐπλησίασα, ἦταν καὶ οἱ δύο

ἑλικογυμνῶνες στὰ γέλια. Τόσο ἀστεί-
ατοὺς φαίντανε ἡ περιπέτεια.

Μὲ ἐφώναξαν:

— Ποῦ δρισκόμαστε; Στὸν ὠκεανόν;
— Ὅχι, ἀκόμη, ἀλλὰ... κοντὰ στὴν
Αἴγινα!

— Μόνον; Κι' ἐμεῖς ποὺ λέγαμε
πότε θὰ φτάσουμε στὸ Γιβραλτάρ...

Προσέφερόντων νὰ τίς πάρω στὴν
μπαρζίνα καὶ νὰ δέσωμε τὴ θάλασσα πύ-
σω μας. Ἦταν ἀνένδοτες.

— Τί λές καλέ; Ἐμεῖς τὴν κυνη-
γούσαμε τὴν περιπέτεια, μοῦ εἶπαν,
καὶ τώρα νὰ τὴν ἀφήσουμε;

Εἶχα μπουστά μου δὺν κορίτσια, θα-
λασσόλυκοι. Τύφλα νάχη ὁ Σεβᾶχ ὁ
Θαλασσινός!...

Τότε ἐκείνη ποὺ ἐκολομπούσε — ἦ-
ταν ἡ ἡθοποιὸς Ροζίτα Λυδία,
τοῦ θεάτρου «Ἀθῆναιον» — ἐπλησίασε
στὴ θάλασσα καὶ σὺν πεπειραμένους
ναύτης, ἐσκαρφάλωσε ἀπὸ τὴν πλώρη.

Ἦταν ἡ σειρά τῆς ἄλλης νὰ ρυμουλ-
κῆται. Ἐδούτηξε λοιπὸν ἡ δεύτερη —
ἡ ἡθοποιὸς Μαίρη Νικολαΐδου
τοῦ θεάτρου Σαμαρτζή — ἐπῆρε τὸ
σχοινὶ τῆς θάλασσας στὸ στόμα της, καὶ
ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ.

— Ἄν θέλεις νὰ μᾶς βοηθήσεις, εἰ-
πα, πέτα μας λίγα τσιγάρα καὶ σπέρτα.
Τοὺς ἔριξε στὴ θάλασσα τοὺς καὶ
τσιγάρα καὶ σπέρτα!...

Καὶ τώρα σὰς ἐρωτῶ: Ὅταν ἡ Ἰνὴ
καὶ ἡ Ἀρτεμὶς, δὺν ντεμοναζέλλες πολὺ
καθῶς πρέπει, ἔσκινον καὶ παίρνουν
τὰ βουνά, ὀλομόναγες καὶ γυρίζουν
νύχτα στὴς ἐρημιές, πολλὰ χιλιάδες
τρα μακρὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὅταν ἡ
Νανᾶ Σκιαδᾶ καὶ ἡ Φίτσα Ντάβου,
δὺν νέες θατρινούλες, ἔσκινον μὲ τὰ
ποδήλατά τους καὶ

πάνε στὴ Θάβρα καὶ
γυρίζουν, μόνες κα-
τάμονες, ἔταν ἡ
Ροζίτα καὶ ἡ Μαί-
ρη, ἔχουν γίνε: θα-
λασσόλυκοι ὑπάρ-
χει κανένας λόγος
νὰ θεωροῦμε τὴν
γυναῖκα ὡς ἀδύνα-
τον φύλον καὶ νὰ
σηκωνόμαστε στὸ
τράμ νὰ τῆς προσ-
φέρουμε τὴ θέσιν
μας γιὰ νὰ μὴν
κουρασθῇ ἀπὸ τὴν ὁδοστασία;

Ὅχι βέβαια. Ἡ ἰσότης τῶν φύλων
εἶναι ἀπόλυτη καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Ἐρ-
ξὸς ποῦ, ποῖν δὺν χιλιάδες χρόνια
εἶπε: καὶ μὲν ἄνδρες γεγόνασι καὶ γυ-
ναῖκες οἱ δὲ γυναῖκες, ἄνδρες εἶχε
πολὺ δίκαιο!

Ὅταν ἐπλησίασα, ἦταν καὶ οἱ δύο

ἑλικογυμνῶνες στὰ γέλια. Τόσο ἀστεί-
ατοὺς φαίντανε ἡ περιπέτεια.

Μὲ ἐφώναξαν:

— Ποῦ δρισκόμαστε; Στὸν ὠκεανόν;
— Ὅχι, ἀκόμη, ἀλλὰ... κοντὰ στὴν
Αἴγινα!

— Μόνον; Κι' ἐμεῖς ποὺ λέγαμε
πότε θὰ φτάσουμε στὸ Γιβραλτάρ...

Προσέφερόντων νὰ τίς πάρω στὴν
μπαρζίνα καὶ νὰ δέσωμε τὴ θάλασσα πύ-
σω μας. Ἦταν ἀνένδοτες.

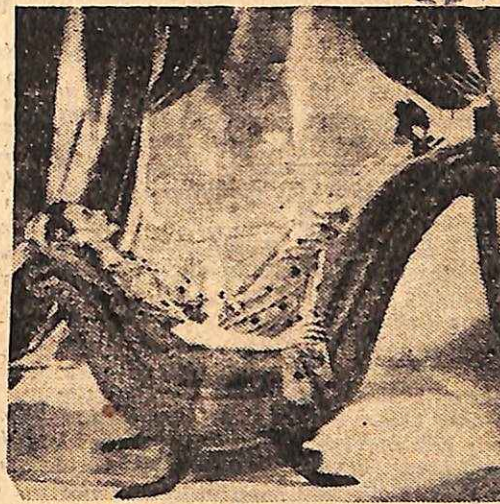
— Τί λές καλέ; Ἐμεῖς τὴν κυνη-
γούσαμε τὴν περιπέτεια, μοῦ εἶπαν,
καὶ τώρα νὰ τὴν ἀφήσουμε;

Εἶχα μπουστά μου δὺν κορίτσια, θα-
λασσόλυκοι. Τύφλα νάχη ὁ Σεβᾶχ ὁ
Θαλασσινός!...

Τότε ἐκείνη ποὺ ἐκολομπούσε — ἦ-
ταν ἡ ἡθοποιὸς Ροζίτα Λυδία,
τοῦ θεάτρου «Ἀθῆναιον» — ἐπλησίασε
στὴ θάλασσα καὶ σὺν πεπειραμένους
ναύτης, ἐσκαρφάλωσε ἀπὸ τὴν πλώρη.

Ἦταν ἡ σειρά τῆς ἄλλης νὰ ρυμουλ-
κῆται. Ἐδούτηξε λοιπὸν ἡ δεύτερη —
ἡ ἡθοποιὸς Μαίρη Νικολαΐδου
τοῦ θεάτρου Σαμαρτζή — ἐπῆρε τὸ
σχοινὶ τῆς θάλασσας στὸ στόμα της, καὶ
ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ.

Μιά εικόνα

Ἐνα μὲν τέρας καὶ θίσμα, κατα-
σκευασμένο κατ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς
ἐπιστήμης γιὰ νὰ ἐκσφαλίζῃ τὸ ἀνώτα-
το ὄριο τῆς ἀναπαύσεως. Εἰς τὴν στάσιν
κῶπὴν ὅλοι οἱ μῦς τοῦ ἀνθρώπινου σώμα-
τος εὐρίσκονται ἐν γαλαρῶσει. Τὰ πόδια
εἶνε ὑψηλότερα ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ἀς δοῦμε
πότε τὸ νέο αὐτὸ κάθισμα θὰ ἐμφανισθῇ
καὶ στὰ σαλόνια μας.

Ἐνα στίχο

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Βοισκόμαστε στὸν Αὐγουστον
Λοιπόν, ἀναμφιβόλως...
Τέλειωσαν ὁ Ἰούλιος
Ποῦ ἦταν φλογόβολος
Κι' ἐλπίζουμε εὐλαχρινῶς
Ἵστω καὶ χάριν γούστου
Νὰ δροσισθῶμε μὲ σταλὶ
Τὸν μῆνα τοῦ Αὐγουστοῦ!

Βοισκόμαστε στὸν Αὐγουστον
Ποῦ φέρνει τὰ σταφύλια,
Ροδιές φέρνει ὀλόγλυκους
Σὺν γυναικεία χεῖλια
Ποῦ φέρνει καὶ τὰ ροζακά,
Καὶ τ' ἄλλα, τ' αὐγουλάτα,
Σὺν μάγουλα παρθενικά
Δροσάτα!...

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ἐνα ἀστεῖο

Ἐπὶ τὴν ἐπο-
λὴ τῶν πο-
λεμικῶν πε-
ριορισμῶν

— Γιατρεῖ μου,
οὔτε νὰ φάω
πιὰ μπορῶ, οὔ-
τε νὰ πῶ...
— Καὶ πα-
ρανομίεσθαι
αὐτό.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΟΡΕΑ 1. Τ. 8. 85
ΗΜΕΡΟΜ. 16. 8. 85
ΑΡΙΘ. 35282

ΣΙΚΑΓΟ

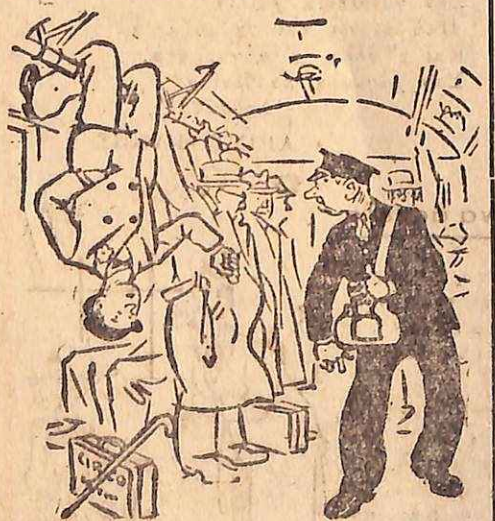
★ Δεν είναι η πρώτη φορά που ένα σκυλί κληρονομεί ένα σεβαστό ποσό χρημάτων. Αυτό συνέβη και στο σκυλάκι της κ. Μαργαρίτας Ντερόντε, η οποία, πεθαίνοντας, το όνομάς γενικό κληρονόμο της.

Τα άνηψια της κυρίας, όπως είναι ευνόητοι, άφραδότησαν την αξία της διαθήκης της θείας των, και η υπόθεσις έφθασε στα δικαστήρια. Ο δικαστής του Σικάγου έκλεισε ως μάρτυρας διαφόρους γνωστούς της κ. Ντερόντε. Όλοι απάντησαν ότι η άποθανούσα έλεγε διαρκώς πως ο καλύτερος και πιστότερος φίλος της ήταν το σκυλί της. Αυτό ήρκεσε στον δικαστή για να βγάλει απόφαση υπέρ του σκυλιού, του οποίου το εισόδημα θα είναι περίπου 60.000 δολάρια τον χρόνο.

ΒΕΡΟΛΙΝΟ

★ Ένα από τα μεγαλύτερα κατορθώματα της συγχρόνου Γερμανίας είναι ότι παρά τον τρομερόν πόλεμον που εξακολουθεί να διεξάγει εναντίον Ισχυρού αντιπάλου, δεν παραμέλησε κανένα από τα έσωτερικά της ζητήματα. Καθ' όλην την διάρκεια του πολέμου έλειτούργησαν και λειτουργούν πάντοτε κανονικότητα όλες οι υπηρεσίες κρατικές και ιδιωτικές, και σε πολλές μάλιστα περιπτώσεις έγιναν τομήσεις καινοτομίες.

Μια από τις ειρηνικές αυτές καινοτομίες είναι και η ίδρυσις σχολικών ζωολογικών κήπων που άπεφασίσθη και τέθηκε άμεσα εις έφαρμόγην. Υπήρχαν και προ του πολέμου μερικά σχολεία στην Γερμανία που είχαν άποκτήσει, κυρίως χάρις σε δωρεές μερικά μικρά ζώα. Τώρα όμως άπεφασίσθη να γενικευθί το σύ-

Ο ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΣΤΟ ΤΡΑΜ

στημα αυτό και να άποκτήσουν ύψος το δυνατόν περισσότερα σχολεία μικρούς ιδιωτικούς ζωολογικούς κήπους. Τα άπαιτούμενα ζώα θα τα προμηθεύσουν οι διάφοροι μεγάλοι ζωολογικοί κήποι της Γερμανίας, με τους οποίους συνεδλήθη ειδικώς το γερμανικόν ύπουργείον της Λαϊκής Εκπαιδεύσεως.

★ Σημειώθη ότι τα ίδια τα παιδιά έκτελούν στους ζωολογικούς αυτούς κήπους όλες άνεξαιρέτως τις υπηρεσίες. Φροντίζουν για την τροφή και την καθαριότητα των ζώων, παρακολουθούν την ανάπτυξή τους και αναφέρουν άμέσως μόλις παρατηρήσουν την παραμικράν άνωμαλία. Με τόν τρόπον αυτόν τους δίδεται η ευκαιρία να παρακολουθούν και να σπουδάζουν τις διάφορες ιδιότητες των ζώων.

ΛΟΥΙΖΙΑΝΑ

★ Ένας διαμαρτυρούμενος πάστορ της πολιτείας της Νέας Υόρκης ελχεν ύποσχεθί να παντρεύη αυτός ο ίδιος την κόρη του μ' έναν έμπορο της Λουιζιάνας. Μά την τελευταία στιγμή ο πάστορ άρρώστησε και δεν μπόρεσε να συνοδεύση την κόρη του στο σπίτι του άρραβωνιαστικού της και να κάνει τόν γάμο. Τί να γίνει λοιπόν; Έκανε τις συνηθισμένες στους γάμους ερωτήσεις και έβγαλε την σχετική θεία λειτουργία μπροστά σ' ένα φωνογράφο και έστειλε τόν δίσκο με τα λόγια στους δύο νέους. Έκείνοι έβαλαν τόν δίσκο στο γραμμόφωνο και παντρεύτηκαν έτσι άκούγοντας τις γαμήλιες ευχές από την φωνή του σεβαστού πατρός και πεθερού. Γεννήθηκε όμως το ζήτημα αν έχη αξία αυτός ο πρωτότυπος γάμος, διότι πολλοί φρονούν ότι η φωνογραφική πλάκα δεν άντικαθιστά την παρά του νόμου όριζόμενη παρουσίαν του πάστορος.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

★ Μία από τις πιο γνωστές, αν όχι η γνωστότερη γυναίκα της Αμερικής, είναι άσφαλώς η Ντόροθυ Τόμσον. Τα χαρίσματα της Ντόροθυ είναι πολλά. Πρωτον είναι πολύ όμορφη. Και αυτό είναι ήδη κάτι περισσότερο από σημαντικό για μια γυναίκα. Η Ντόροθυ είναι επίσης πλουσία ή μάλλον κερδίζει πάρα πολλά χρήματα χάρις στα διάφορα έπαγγέλματά της. Κυρίως είναι δημοσιογράφος. Και μάλιστα δημοσιογράφος περιοχής. Κάθε φορά που θα συμβή κάτι το έξαιρετικό στην ύφήλιο, οι Αμερικανοί άγωνιούν να άκούσουν ποιά θα είναι η γνώμη της Ντόροθυ. Η έπιρροή που έξασκει στην Κοινή Γνώμη της Αμερικής είναι τεραστία. Γράφει καθημερινά στίς μεγαλύτερες και στίς πιο διαδεδομένες εφημερίδες. Μιλάει επίσης καθημερινά στο ραδιόφωνο και ερμάνεται στα πιο γνωστά άμερικανικά περιοδικά. Έπί πλέον γράφει κάθε πρωτοχρονιά τα άπρογνοστικά για το νέον έτος, που διαβάζονται με άπληστία από τους Αμερικανούς. Για το 1940 έχει προαναγγείλει ένα «τεράστιο» γεγονός που θα έπηρεάση βαθύτατα την ιστορία της Αμερικής.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΔΥΣΚΟΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ο διευθυντής ενός μεγάλου έμπορικου οικου διαβάσει τις προσφορές που τού κάνουν διάφορα εργοστάσια και ύπαγορεύει στερεοτύπως στην δικτυολογία του την άπάντηση:

— Γράψτε τους να μās στείλουν ένα δείγμα.

Μεταξύ των άλλων διαβάσει και την άκόλουθον έπιστολήν ενός γραφείου συν-οικειών:

«Κύριε, τó γραφείο μας διαθέτει νύμφας, με μόρφωσιν, κοινωνικήν θέσιν, προίκα και πολλά χαρίσματα».

— Γράψτε τους να μās στείλουν ένα δείγμα λέει πάλιν άφηρημένος.

ΜΙΑ ΠΟΛΕΜΟΧΑΡΗΣ

Ο Τζων και η Μαίρυ διασχίζουν σφισταγκαλισμένοι μια κεντρική λεωφόρο του Λονδίνου που είναι θυσιμένη στο σκοτάδι για τόν φόβο των άεροπορικών έπιδρομών.

Κάθε τόσο και λιγάκι σταματούν και φιλιούνται.

— Όταν συλλογίζωμαι πως θα τελειώσῃ ο πόλεμος και θα είναι πάλι άναμμένα όλα τα φώτα, πάω να τρελλαθώ, λέει η Μαίρυ.

ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ

Έκείνος.— Χθές έλπεσ στην κυρία Σ. πως είσαι 25 έτών. Και προ τριών έτών που γνωρισθήκαμε μου είχες πῆ πάλι πως είσαι 26 έτών.

Εκείνη.— Ναι. Μου άρέσει να φαντάζωμαι πάντοτε πως δεν πέρασε ούτε μέρα από τότε που γνωρισθήκαμε.

ΜΠΕΡΔΕΜΕΝΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

— Πόσων έτών είναι ο γυιός σας;
— 25 έτών.
— Είναι μεγαλύτερος από την κόρη σας;

— Όχι, μικρότερος.
— Και η κόρη σας πόσων έτών είναι;
— Έκλεισε τα 22.

ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΗΟ ΤΗΣ

— Γιατί είπες τόν Κώστα «παλιάν-θρωπο»;

— Έπειδή μου είπε πως είμαι για φίλημα.

— Έί και;
— Και ύστερα.... δεν με φίλησε.

ΑΜΕΣΟΣ ΕΠΙΕΜΒΑΣΙΣ

— Γιατρέ, γιατρέ! Τό παιδί κατάνε ένα ειςσάφραγγο.

— Καλά. Δεν ύπάρχει φόβος. Περάστε αύριο να τó βγάλουμε.

— Δεν μπορείτε να τού βγάλετε τώρα τα δέκα φράγκα τουλάχιστον, που τα έχουμε άνάγκη;

ΜΕΓΑΛΗ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ

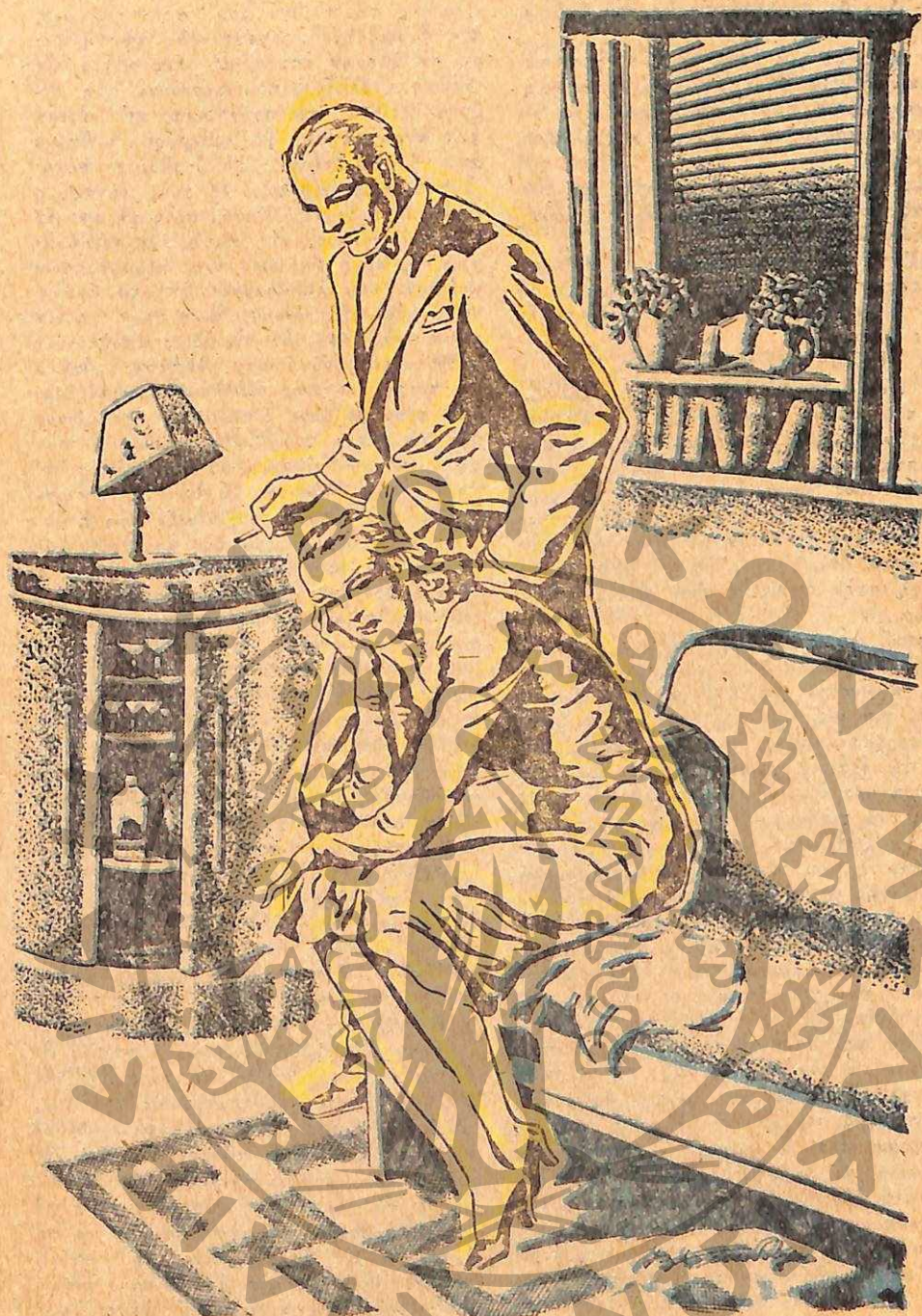
— Λοιπόν. Άύριο τó βράδυ σας περιμένομε. Στην άρχή θα τραγουδήσῃ η γυναίκα μου δυό — τρία τραγούδια και στίς 9 θα καθήσουμε στο τραπέζι.

— Πολύ καλά. Να με περιμένετε στίς 9 άκριβώς....

«ΠΙΛΙΤΤΙ...»

Πρωτότυπη
Νουβέλλα
του κ.

ΧΡ.Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

για μια στιγμή νοιώθω πως μου λείπει η ζωή. Σε θέλω πάντα κοντά μου...

— Ναι, γιατί είσ' ένας άνοπόρος έρωστής... Άσε με τώρα να πάω να κάνω ένα ντους...

Τῆς ξέσφισε τῇ μέσῃ, καί τήν ἄρῃς νά φύγῃ, ἴσια, ὑπεροπτική, ἀδιάφορη, χωρίς νά γυρίσῃ οὔτε στιγμή πιά νά τόν κοττάξῃ. Κι' όταν ἐκεῖνος ἔμεινε μόνος τοῦ, ἀναρωτήθηκε ἐπίμονα: Πάλι τήν εἶχε πειράξῃ; Τίποτα δέν τοῦ θυίξε πῶς τήν εἶχε προσβάλλει, πῶς τήν εἶχε ταπεινώσει. Κι' ὅμως, ἐκείνη ἦταν φανερό πῶς, καίροῦ τώρα, καί τοῦ κορμίσου ἕναν πόνο, μία λῶπη, μιάν ἐπίμονη σκέψη. Τήν εἶχε ρωτήσῃ πολλές φορές, κι' εἶχε πάρει ἀπαντήσεις μασσημένες κι' ἀερίστες. Θά τήν ξαναρωτοῦσε καί τώρα. Μά θάπαυε, ἄραγε, ἀπάντησιν πῶς συγκεκοιμένη;

Σ' ένα τέταρτο, οἱ κορνοί τοῦ ντους πάψανε ν' ἀκούγονται στό ὑπόγειο, κι' ἡ Κάιτη ἐγῆκε τυλιγμένη σφιχτά στό πρό-

— Ξερεῖς, Κάιτο, σκέφτηκα πῶς λίγη εἶχα. Θά σέ περιλάμβανε...

ΧΡΥΣΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ένα μοντέρνο αθηναϊκό μυθιστόρημα γραμμένο από τον Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

18 Ημερών

Η ξανθούλα Έρμινια, κόρη γνωστοτάτου τραπεζίτη των Αθηνών, αποφαίεται μετά την χρεωκοπία του πατέρα της να εργασθεί. Σ' αυτό την βοηθεί ο νεαρός μηχανικός Νίκος Σταυρίδης που της προσφέρει μια θέση στο γραφείο του. Ο νέος την αγαπά παράφορα και η Έρμινια ανταποκρίνεται στο αίσθημά του. Ο Σταυρίδης της προτείνει γάμο αλλά η νέα αναβάλλει: να του απαντήσει οριστικά. Μια μέρα ξεχεται στο γραφείο του μια νέα ωραία κυρία).

11ον

Ο ΝΙΚΟΣ τη δέχτηκε άμέσως κι έμειναν οι δύο τους άπλωτοι από μισή ώρα μαζί. Για την ακρίβεια, πέρασαν τριανταχτώ λεπτά και κάτι απ' τη στιγμή που η κυρία μπήκε στο γραφείο του Σταυρίδη ως την ώρα που την ξέβγαλε ο ίδιος με χαμόγελα και χειροτονίες ψευτοτυπικές, γιατί φαινόταν καθαρά πίσω απ' όλη αυτή πόση οικειότητα είχαν μεταξύ τους οι δύο. Τριανταχτώ λεπτά και κάτι! Η Έρμινια τὰ μέτρησε και της φάνηκαν μάλιστα αιώνες!... Στὸν αὐτὸ της δὲν μολόγησε καμμιὰ ζήλεια. Πίσταψε πὼς ἦταν αἰδέα της καὶ κάθε υποψία σχετικὴ με τὴ στάση τοῦ Νίκου ἀπέναντί της.

Μὰ ὥστόσο πάλαιψε πολὺ γιὰ νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ μὴν τὸν ρωτήσῃ ποὺ ἦταν αὐτὴ ἡ κυρία.

Τὸ ἀπόγευμα βγήκανε πάλι μαζί καὶ πήγανε στὸ συνηθισμένο τους περπάτο. Μία ὑποσυνείδητη ἀνησυχία εἶχε κάνει τὴν Έρμινια νὰ προσέξῃ μὴπως δὴ καμμιὰ ἀλλαγὴ στὴ στάση του. Μὰ ὄχι. Ο Νίκος ἦταν μαζί της πάντα ὁ ἴδιος. Ἀπλὸς, σοβαρὸς, τρυφερός καὶ γεμάτος αἰσθημα.

Πέρασαν μερικὲς μέρες κι' ἀναγκάστηκε νὰ πεισθῇ μὲ μεγάλῃ της ἀνακούφιση πὼς δὲν εἶχε καθόλου δίκιο νὰ φαντάζεται ἀπιστίες ἐκεῖ που δὲν ἔπρεπε παρὰ μὴ παιδική, ἐντελὴς ἀγνή εὐληκρίνεια.

Ένα ἀπόγευμα ὅμως, ξαφνικὰ κι' ἀπροδοκῶντα, ὁ Νίκος δὲν ἦρθε στὸ συνηθισμένο τους ραντεβού. Τὴν ἄφησε νὰ περιμένῃ ὀρθὴ στὴν ἀρχὴ τῆς Λεωφόρου Συγγρού περισσότερο ἀπὸ μιάμιση ὥρα... Ἀνησυχῆσε πολὺ. Τί νὰ ποῦσε συμβῇ ἄραγε; Αὐτὸς ποτὲ δὲν ἀργούσε περισσότερο ἀπὸ πέντε λεπτά.

Τηλεφώνησε σὲ δύο-τρία μέρη που φαντάσθηκε πὼς μπορούσε νὰχε περῶσει καὶ νὰ καθυστέρησε. Τίποτα. Δὲν ἦταν πουθενά!

Ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσῃ στὴν κίμαρά της γεμάτῃ ἀγωνία καὶ νὰ μείνῃ ἀγρυπνῶσα.

πὴν ὅλη νύχτα, στὸ παράθυρο, με τὴν πεπονημένη πὼς ἐκείνος θὰ περνούσε ὑποσώπῃ για νὰ τὴν ἡσυχάσῃ. Ἐφτασε τὸ πρωί, ἔξη, ἑπτὰ, οχτωμῆση, νύχθηκε ἡ Έρμινια γιὰ τὸ γραφείο κι' ἐκεῖνος δὲν εἶχε φανῇ πουθενά.

Όταν ἔφτασε κι' ἑκάτσε στὸ τραπέζι της ρωτήσε τὸ βοηθό του—που θάχε βέβαια καταλάβει τις σχέσεις τους—ἀν' αὐτὸν. Σταυρίδης εἶναι μέσα.

Τῆς ἀπάντησε ἀπλῶς:

— Δὲν ἦρθε ἀκόμη δεσποινίς.

Κι' αὐτὸ ἔπεισε τὴν Έρμινια πὼς τὸ ὕψος της δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀφύσικο.

Στὶς δέκα παρὰ τέταρτο μπήκε μέσα ὁ Νίκος, σοβαρὸς ὅπως πάντα, ἀλλὰ μὲ λίγο περισσότερη φρεσκάδα καὶ ζωηρότητα. Ένα αἰσιόδοξο χαμόγελο διασφύριζε τὴ σκυθρωπὴ μάσκα που εἶχε στῆθεύσει πα στὸ μούτρο του τις ὥρες τῆς δουλειᾶς κι' ἡ ὅλη του διάθεση... ἔδειχνε ὀρεξί καὶ κέφι.

Ἡ Έρμινια περίμενε νὰ τὴ φωνάξῃ. Κι' αὐτὸς ἀποροφημένος σὲ τηλεφωνήματα καὶ τεχνικὲς συζητήσεις μὲ τὸ βοηθό του, ἔκανε πὼς δὲ θυμᾶται ἡ δὲν ἔχε καιρὸ.

Όσπου ὅταν πέρασε σχεδὸν μὴ ὥρα ἡ Έρμινια μπήκε μόνῃ της στὸ γραφείο καὶ κάρφωσε τὰ μάτια της ἀπάνω στὰ δικά του, τόσο ἀπαιτητικὰ καὶ τόσο θαρραλέα που ἐκείνος ἀναγκάστηκε νὰ ρίξῃ τὸ βλέμμα του χαμῶ.

— Γιατί δὲν ἦρθες ἔχτες; τὸν ρωτήσε ξερά μὰ ἥρεμα.

— Εἶχα... μὴ δουλειά! Τραβίλισε δὲν λά κι' ὕστερ' ἀπὸ μικρὴ καθυστέρηση.

— Καὶ δὲν αἰσθάνθηκες τὴν ἀνάγκη νὰ περάσεις νὰ με δῆς, νὰ με ἡσυχάσῃς;

— Ἀνησυχῆσες; ψιθύρισε σὰν ἀποβλακωμένος.

— Φυσικὰ!... Αὐτὸ δὲν τῶρες κάνεις ποτέ!

— Έχεις δίκιο!... Ἦταν ὅμως... κάτι ἐξαιρετικὸ αὐτὸ που μοῦ συνέβη.

— Τί σοῦ συνέβη; Πές μου! Φώναξε ὀφώνοντας ἀπότομα τὸν τόνο τῆς φωνῆς της.

Κι' ἐκείνος ἔμεινε χωρὶς νὰ μπορῇ ν' ἀρθρώσῃ λέξη!

— Ψεύτη!... Τοῦπε μ' ἀηδία σὰ νὰ τὸν ἔφτανε.

Καὶ βγήκε ἀπ' τὸ γραφείο του χωρὶς νὰ περιμένῃ καμμιὰ συνέχεια.

Ο Σταυρίδης δὲν μπόρεσε νὰ συνέλθῃ ἀμέσως ἀπ' τὴ σκηνή. Πραγματικῶς, ἔχτες τὸ βράδυ ἦταν μὲ τὴν ὁμορφὴ ἐπιπέπρωτα που ἡ Έρμινια εἶχε ὑποδεχθῇ τόσο χαλάρωτα. Τοῦ πῶχε πῇ μόνῃ της ὅταν ἦρθε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὸ γραφείο: «Ἡ δακτυλογράφος σου σὲ ζηλεύει; Μὲ κόνταξε πολὺ παράξενα».

Ο Νίκος τὴν εἶχε γνωρίσει πρὶν ἀνοικτοῦς αἶνες. Ἦταν μὴ ἀκαθῶς ποῖπει κυρία, σὺζυγος ἀνωτέρου ὑπαλλή-

λου, που εἶχε κάποτε «συκοφαντηθῇ» γιὰ μὴ ταμειακὴ ἀνωμαλία καὶ τὸν εἶχαν ἀπομακρύνει ἀπ' τὴν υπηρεσία. Ἀποτοτε ἡ κυρία Λάουρα Βαρσα, τὸ γένος Λατζίμη-ρου — ἀποστράτου ἀνθυποπαραρχοῦ καὶ ἀργότερα ἀμπαρῶν — σὲ καποιο γνωστὸν Ἀθηναῖο Διμαρχο—εἶχε ἔλαβε τὴν συντήρησή του (σπιτιοῦ) κάνοντας ὅσο μπορούσε πιο εὐπρεπῶς τις μεγαλειότερες ἀπρεπείες. Εἶχε παντρεῖ ἀφθονὲς σχέσεις, ἦταν ἐκαιρετικῶς συγκαταβάτικὴ μὲ τοὺς φίλους της καὶ γενικὰ βασίζονταν... στὴν ἐχεμύθεια καὶ τὸν ἀνδρισμὸ τους, γιατί διαρκῶς ἀναγκαζότανε νὰ βασίζεται σὲ κατὶ τέτοιο γιὰ νὰ περιώσῃ τὸ ἀμφίβολο ὑπόλοιπον τῆς δυστυχισμένης ὑπολήψεως τοῦ συζύγου, που εἶχε φυσικὰ ὑποστῇ μεγάλες ταλαιπωρίες στὰ στόματα τῶν ἀγνωστών! Ὅπως ὁποῦτε ἡ κυρία Λάουρα ἦταν μὴ χτυπητὴ, φρέσκια, καὶ ζωηρότατα ὀρεκτικὴ γυναίκα καὶ ἡ ἐμπνευση της νὰ προτιμηθῇ γιὰ ἐπάγγελμα τὸν Έρμινια, ἀντὶ νὰ κερφωθῇ στὸ τραπέζι της γραφομηχανῆς που τῶρες ἀπὸ κορίτσι εἶχε βῆθ' σὲ καλὸ ἀπὸ οἰκονομικὴς ἀπόψεως. Τὶς ἡθικὲς ἀβαρίες δὲν τὶ λογάριαζε! Κι' ὁμολογοῦσε μεγαλοφώνως ὅτι κατάντια της ἔχοντας ἔτοιμο γιὰ ὑπεράσπισή της ἓνα παράδοξο ἐπιχειρηματιομοίριζε πολὺ μὲ Ἀλθέα, μὲ φιλοφιλία καὶ μ' ἔξυπνο δικολαβισμό: «Κι' ἂν πήγαινα δακτυλογράφος, ἔλεγε, ὁ ἀναγκαζόμουν νὰ πέφτω στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ προϊσταμένου! Τουλάχιστον τῶρα κάνω μόνον τὸ δεύτερο! Γλυτώνω τὴ γραφομηχανὴ καὶ κερδίζω περισσότερα»!

Ἦταν παγερὸ κι' ἀποστοματικὸ τὸ ἐπιχειρημά της, μὰ δὲν ἔπαυε ν' ἀνῆλθε στὰ «σοφὰ λόγια» τῆς ὑποκοσμικῆς φιλολογίας που βρίσκει πάντα τις ὁμορφότερες ἀληθοφάνειες γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ξεπεσμό καὶ τὴν ἀποκτήνωσή.

Ο Σταυρίδης, ἔτσι τὴ γνώρισε πὶ Λάουρα. Ὁμορφὴ, γόησσα καὶ γυναίκα ἐπαγγελματία. Δέχτηκε πρόθυμα τὸ πρῶτο ραντεβού που τῆς ἔδωσε καὶ τοῦ ὁμολόγησε μὲ μὴ περήφανη θρασύτητα, λίγο χαιρέκακη, λίγο πικρόχολη, καὶ λίγο πληγωμένη, πὼς ζῇ ἀπ' τὸ ἐμπόριο τοῦ αἰσθηματος, σὰ νάθελε μ' αὐτὴ τὴν ὁμολογία της νὰ ἐκδικηθῇ καὶ νὰ πεισματώσῃ τὴν γυναικείότητα της Ζωῆς.

Ο Σταυρίδης αἰσθάνθηκε νὰ μαγνητίζεται ἀπ' αὐτὴ τὴν παράξενη γυναίκα που ἂν δὲν ἦταν τόσο προσιτὴ ὅταν σίγουρα ἐντελῶς ἀπόσιτη καὶ ὕστερ' ἀπ' τὸ πρῶτο ραντεβού, τῆς ζήτησε δεύτερο, τρίτο, τέταρτο καὶ πέμπτο!

Τόπος ἐσωτερικὸς αὐτός, γυναίκα μὴ πνιγμένη μέσα της κάθε τι ὠραῖο, ἐκείνη, δὲν ἦταν παράδοξο νὰ νοιώσουν ταυτόχρονα μὴ ἐσωτερικώτερη συμπάθεια που διασφαλιζόταν ἀκτινοβολώντας ἀμοιβαία καὶ τοὺς ἔνωσε ἄξαφνα, ἓνα

ξημέρωμα στὸ Γαλάτσι, σ' ἓνα ἐντελὸς τρυφερὸ ἀγκάλιασμα, γεμάτο αἰσθημα καὶ στοργή, που δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση μὲ τὸν πεζότατο ἢ μάλλον τὸν ἐντελὸς πρόστυχο ἔρωτά τους.

Ἦταν τὸ βράδυ που ὁ Νίκος ξεχάστηκε κι' ἄφησε τὴν Έρμινια νὰ περιμένῃ στὴν ἀρχὴ τῆς Λεωφόρου Συγγρού... Ἀπ' τις τρεῖς τὸ μεσημέρι ἦταν μὲ τὴ Λάουρα. Τοῦ εἶπε τοὺς πόνους της, τὰ μυστικά της, τὴ φρίκη που ἐνοιῶσε πουλώντας τὰ φίλια της γιὰ ν' ἀγοράσῃ μπιφτέκι κι' ἐνέσεις («κάλλισιμο» στὸ μυατικὸ ἄντρα της, τὴ μεγάλη τραγωδία τῆς παράλυτης μάννας της που περπατοῦσε μὲ βοῦθὸ σπαραγμὸ κερφωμένη

τὴν κύταζε θαθαῖα στὰ μάτια καὶ τ' ἀπάντησε μ' ἓνα αἰγανό, σχεδὸν ὑπόκαφο «μακάρι» που λές κι' ἔδωαινε μὲς ἀπ' τὴν ψυχὴ της.

Όστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ σοβαρὸ καὶ τότῳ ἐντονο «τέτ-ά-τέτ» ὁ Σταυρίδης κοιμήθηκε μόλις δύο-τρεις ὥρες καὶ πῆγε στὸ γραφείο που δέχτηκε τὰ ἐξηγριωμένα παράπονα τῆς Έρμινιας καὶ ντόμπρος ὅπως ἦταν, ἀνίκανος γιὰ ψευτιές καὶ γιὰ προσχήματα, δὲν κατάφερε νὰ ἐφεύρῃ καμμιὰν ἀπολογία καὶ μὲ τὴν παγωμένη ἀμηχανία του σχεδὸν ὁμολόγησε τὴν ἐνοχὴ του χωρὶς ἂν νὰ μπορῇ νὰ ὑποστηρίξῃ πόσο ἦταν ἀνεύθυνος.

Κι' ὅμως τὰ σκαπτόταν ὅλα πολὺ καὶ

Ἡ Έρμινια καὶ οἱ φίλοι της.

στὴν πολυθρόνα της τὸ κατάντημα τῆς «μοναχοκόρης»... κι' ἄλλα, κι' ἄλλα σχετικὰ κι' ἀσχετα, τραγικὰ καὶ γελοῖα, ὅλα γεμάτα σαπίλα, καὶ ντροπὴ καὶ ταπείνωση.

Ο Νίκος εἶχε φοβερά συγκινηθῇ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκρηξὴ τοῦ ἀνθρώπου που ἐμπνέουσε ἀπ' τὸ λήθαργο. Καὶ δὲν ἤξερε ἂν ἐνοιῶσε οἶκτο ἢ θαυμασμὸ γιὰ τὴν γυναίκα που ζούσε τὴν πὶο βρώμικη ζωὴ γιὰ νὰ κἀνῃ κάτι ὠραῖο!... Ἰσως νάταν λίγο τολμηρὴ αὐτὴ ἡ σκέψη του, μὰ πάντα εἶχε τὴ γνώμη πὼς χρειάζονταν οἱ θαρραλεῖς γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν ὅτι βρήκανε τὸ διαμάντι μέσα στὴ λάσπη. Τῆς μίλησε καθαρά. Τῆς εἶπε πὼς δὲ διστάζει νὰ τῆς δώσῃ τὴν ἐκτίμησή του καὶ πὼς πολὺ φοβᾶται μὴπως ἀρκετὰ γρήγορα τοῦ γίνῃ ἀπαραίτητη!... Ἐκείνη

θαρά: Πῆγε ραντεβού μὲ μὴ γυναίκα, σὰν νέος, σὰν ἄντρας, χωρὶς ποτὲ νὰ ὑποπτεύεται πὼς αὐτὸ μπορούσε νὰ γῇ καμμιὰ αἰσθηματικὴ συνέχεια. Ἐτυχε ἡ γυναίκα αὐτὴ νὰ εἶναι ἡ Λάουρα. Συνδεθήκανε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ πρὸ παντὸς χωρὶς νὰ φταίῃ. Ἐνοιῶσε τῶρα μὴ δόναμῃ ἀκατανίκητῃ νὰ τὸν τραβᾷ κοντὰ της. Γιὰ τὴν Έρμινια δὲν αἰσθάνονταν πιά παρὰ μόνον τύψεις. Καὶ ὅμως μὲ τὸν αὐτὸ του που εἶχε φερθῇ τόσο ἐπιπόλαια!

Μὰ πὼς ἦταν δυνατό νὰ τῆς τὰ πῇ ὅλα αὐτά; Ποτέ του δὲν θὰ κατάφερε νὰ βρῇ τόσο σκληρὸ θάρρος.

Όταν ἐκείνη βγήκε ἀπ' τὸ γραφείο του σχεδὸν χτυπώντας τὴν πόρτα, σηκώθηκε, ἀνάψε ἓνα τσιγάρο κι' ἄρχισε

νὰ σουλατσάρῃ μηχανικὰ μὲ ἄδειο τὸ κρανίον...

Ἡ Έρμινια ἔκατσε στὸ γραφειάκι της κι' ἔδλεψε τὰ χέρια της νὰ τρέμουν θυμωμένα φοβερά γι' αὐτὸ. Γιατί, εἶχε τόσο ταραχτῇ;... Ἐπρεπε νάσαι ψυχραῖμη καὶ νὰ μὴ δώσῃ καμμιὰ σημασία! Μήπως αὐτὴ δὲν τὸ περίμενε; Μήπως δὲν τοῦ τῶλεγε σχεδὸν κάθε μέρα; Γιατί λοιπὸν ἔκανε ἔτσι;

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἐπόμενο.

ΘΕΛΕΤΕ
ΝΑ' ΜΑΘΕΤΕ!

Πότε κατεσκευάσθη τὸ πρῶτο ποτήρι;

★ Οἱ ἄνθρωποι χρησιμοποιοῦν τὸ ποτήρι ἀπὸ ἀρχαιοτάτους χρόνους. Οἱ ἀρχαῖοι ὄχι μόνον χρησιμοποιοῦσαν ποτήρια, ἀλλὰ εἶχαν κατασκευάσει πολλὰ καὶ διάφορα σχήματα ποτηρίων.

Όπως ἄλλοτε, καὶ σήμερα τὰ ποτήρια ἔχουν πολλὰ καὶ διάφορα σχήματα. Διαφέρουν ἐπίσης οἱ πρῶτες ὕλες που χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν κατασκευὴ τους. Ἡ ἐπέκτασις τῶν ἐκδορῶν ἔφερε τὴν συνήθεια τῶν ποτηρίων ἀπὸ ἀλουμίνιο. Μόνον ἀπὸ τὸ εἶδος αὐτὸ κατασκευάζονται 200.000 ποτήρια ἑτησίως. Παρ' ὅλα αὐτά, τὰ πλέον διαδεδομένα ποτήρια εἶναι τὰ γυάλινα. Ὡς ἐκ τούτου σὲ πολλὰς γλώσσες, ἡ λέξις γυαλί καταντᾷ νὸ σημαίνει ποτήρι. Αὐτὸ συμβαίνει στὴν γαλλικὴ γλώσσα, στὴν γερμανικὴ καὶ στὴν ἀγγλική. Στὴν Ἰταλία κατασκευάζονται ἑτησίως 7 περίπου ἑκατομμύρια ποτηρίων.

Ἡ συνήθεια που ἐπικρατεῖ νὰ χρησιμοποιοῦμε δύο ποτήρια στὸ τραπέζι, τὸ ἓνα γιὰ τὸ νερὸ καὶ τὸ ἄλλο γιὰ τὸ κρασί, δὲν εἶναι μοντέρνα. Πρωταρχικὰ κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα, ἀλλὰ φυσικὸ δὲν ἦταν διαδεδομένη ὅπως εἶναι σήμερα.

Πότε ἐνεφανίσθησαν τὰ κάρτ-ποστάλ;

★ Τὰ κάρτ — ποστὰλ εἶναι νεώτερα ἀπὸ τὰ γραμματόσημα. Ἡ ἰδέα τῆς χρησιμοποίησεως ἐνὸς ἀνοικτοῦ χαρτονιοῦ ἀντὶ ἐπιστολῆς πρωτοῖχε σ' ἓνα ὑπάλληλο τοῦ γερμανικοῦ ταχυδρομείου ὀνόματι φὸν Στέφαν. Αὐτὸς ἐπρότεινε τὸ Συνέδριο τῆς Καρλσρούης κατὰ τὸ ἔτος 1865 τὴν χρησιμοποίησιν τῶν πὸστ — μπλάττ (ταχυδρομικῶν δελταρίων) ὅπως τὸ εἶχε ὀνομάσει, ἀλλὰ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ Κογκρέσσου δὲν παρεδέχθησαν τὴν ἰδέα του.

Λίγα χρόνια ἀργότερα τὰ αὐστριακὰ ταχυδρομεῖα ἀπεδέχθησαν τὴν ἰδέα του καὶ κατὰ τὸ 1869, στὶς 22 Νοεμβρίου, ἔθεσαν εἰς κυκλοφορίαν τὰ πρῶτα κάρτ — ποστὰλ.

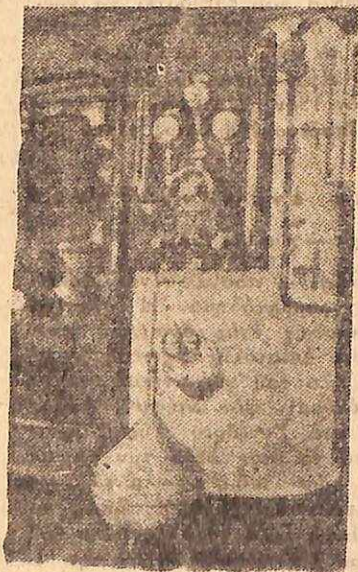
ΕΚΡΗΚΤΙΚΕΣ ΥΛΕΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ ΩΣ ΣΗΜΕΡΑ

Ο Ι στατιστικοί υπολογίζουν ότι θα χρειάζονταν ένα τραίνο μακρύ από την Γη ως την Σελήνη, για να μεταφέρει να περιλάβει την ποσότητα των πυρομαχικών που κατασκευάστηκαν και καταναλώθηκαν κατά τους πολέμους του τελευταίου αιώνα. Σύμφωνα με ώριμα έρευνες άλλες στατιστικές, κατά προσέγγιση φυσικά, υπολογίζουν ότι για την μεταφορά των πολεμοφοδίων και της πυρίτιδος που καταναλώθηκαν κατά την διάρκεια του μεγάλου πολέμου 1914-1918 θα χρειάζονταν μία έφοδιοτομμή αυτοκινήτων μήκους σαν την περίμετρο της Γης.

Η Ιστορία της δυναμίτιδος

Δεν είναι επαρκώς γνωστό ποιος έφευρε την πυρίτιδα των δεικτών. Είναι, ως τόσο ιστορικά εξηκρισμένον ότι έχρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά κατά το δεύτερον ήμισυ του 12ου μ.Χ. αιώνα. Ο Ρογήρος Βάκων περιέγραψε τα κατασκευαστικά της αποτελέσματα στα 1242. Κατόπιν φαίνεται ότι ο μοναχός Μπέρετολντ Σβάρτε έτελειοποίησε την τέχνη του πυροδολεϊν με την μαύρη πυρίτιδα, που είναι μίγμα θείου, νίτρου και άνθρακος. Ένεκα του γεγονότος αυτού, επί της οδού Βάρτε έθεωρήθη ως εφευρέ-

Ο υγρός άηρ, επιτυγχάνομενος με τα άνωτέρω μηχανήματα, αποτελεί μίαν από τις τρομερότερες έκρηκτικές ύλες.

της της πυρίτιδος.

Χρειάστηκε να περάσουν πεντακόσια χρόνια για να πραγματοποιηθούν νέες ανακαλύψεις στην κατασκευή της πυρίτιδος. Στα 1847 ο Ιταλός χημικός Άσκανίο Σομπέρρο μετεχειρίσθη για πρώτη φορά την κοινή γλυκερίνη και το νιτρικό, και κατασκεύασε μίαν από τις τρομερότερες έκρηκτικές ύλες που υπάρχουν στον κόσμο: την νιτρογλυκερίνη, που αποτέλεσε κατόπιν την βάση της δυναμίτιδος.

Στα 1863, ο Σουηδός χημικός Άλφρεντ Νόρμπελ και ο αδελφός του καταπίστηκαν πάλι με την μελέτη αυτού του ζήτηματος. Ο αδελφός μάλιστα του Άλφρεντ Νόρμπελ σκοτώθηκε από μία έκρηξη στο εργαστήριό τους στην Στοκχόλμη. Αυτό όμως δεν εμπόδισε τον Άλφρεντ να εξακολουθήσει τις έρευνές του.

Μία μέρα, κατά την διάρκεια ενός πειράματος, έσπασε τυχαίως μία άμπουλα νιτρογλυκερίνης. Ο Νόρμπελ περίμενε τον θάνατο. Η νιτρογλυκερίνη όμως απορροφήθηκε άμεσα από μίαν ειδική σκόνη ονομαζόμενη κίτρινος άνθρακας. Με την οποία ήταν γεμάτο το κουτάκι μέσα στο οποίο δοκιμάσαν ή άμπουλα, για να την προφυλάξουν από το σπάσιμο. Ο Νόρμπελ, ξαφνιασμένος, διέπιστωσε σε λίγο ότι το μίγμα που δημιουργήθηκε με την άμπουλα της νιτρογλυκερίνης από την σκόνη αυτή ήταν πολύ λιγότερο εύλαστο και, συνεπώς, λιγότερο επικίνδυνο από την νιτρογλυκερίνη, ως έκρηκτική δύναμη. Η δυναμίτις είχε εφευρεθεί!

Δέκα χρόνια αργότερα, ο διάσημος γερμανός έρω έθεράπευε ένα δάχτυλό του με κολόδιο, σκέφθηκε να αναμίξει την ουσία αυτή με νιτρογλυκερίνη ή με νιτροκυανιδίνη. Με έκκλησή του είδε τότε ότι το μίγμα μετασχηματίστηκε σε μίαν ουσία διαυγή και ελαστική. Έπλεξε έτσι έναν νέο τύπο δυναμίτιδος, ακόμη πιο δυνατής.

Μερικά χιλιόγραμμα της ύλης αυτής αναπτύσσουν έκρηκτική δύναμη που θα επέτρεπε σ' ένα αεροπλάνο — ρουκέτα (το πείραμα έχει ήδη γίνει) να επιτύχει μίαν ταχύτητα προωθήσεως 1000 μέτρων σε λίγα δευτερόλεπτα.

Θερμότης 4000 βαθμών

Σκιάβοντας έναν ύπνομο μύ-

κους 7 χιλιομέτρων και γεμίζοντας τον με 150 τόννους δυναμίτιδος, ανετίναξαν και έκαναν σκόνη στις 10 Οκτωβρίου του 1881, το νησί Φλώντ — Ρόκ, που έκλεινε την είσοδο του λιμένος της Νέας Υόρκης. Το νησί αυτό είχε έκταση 4 εκταρίων και ύψωνε επάνω από την θάλασσα έναν όγκο από βράχους 2 εκατομμυρίων κυβικών μέτρων.

Τί είναι όμως ή έκρηξις;

Η έκρηξις είναι ένα σύνολο φυσικών φαινομένων, κατ' έξοχήν μηχανικών που όφείλονται στην ανάπτυξη μεγάλης ποσότητας θερμότητας, μέσα σε συντομώτατο χρονικό διάστημα, με βίαια θερμοικά, άκουστικά και μηχανικά αποτελέσματα. Η νιτρογλυκερίνη αναπτύσσει κατά την έκρηξη θερμότητα 4000 περίπου εκατομμυρίων. Η θερμότης αυτή είναι ή μεγαλύτερη που έχει επιτύχει ή επιστήμη.

Η πίεσις που αναπτύσσεται από τις διάφορες έκρηκτικές ύλες είναι αφάνταστος. Η νιτρογλυκερίνη άσκει πίεση 10 τόννων κατά τετραγωνικό εκατοστόμετρο! Η ταχύτης έκταρσοκροτήσεως ώρισμένων ύλων υπερβαίνει τις 8000 μέτρα κατά δευτερόλεπτο. Αυτό σημαίνει ότι ένα φανταστικό φυσίγγιο μήκους οκτώ χιλιομέτρων περίπου θα έθρυμάτιζε την Γη μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο.

Αξιοσημείωτα είναι τα φαινόμενα έκρηξεων έπι δρόμων ή συμπιεσών, έκρηξεων δηλαδή που προεκυλίσθησαν από άλλην έκρηξη, ή όποια έσημειώθη σε σημαντική απόσταση από την πρώτη. Φαίνεται ότι το φαινόμενο προκαλείται από την μεταβίβαση ενός κύματος πίεσεως, λεγομένου έκρηκτικού κύματος, το όποιον προοικονοφώντας στη δεύτερη έκρηκτική ύλη, σταματά και μπορεί, συνεπεία της μεταβολής της μηχανικής ενέργειας σε χημικήν ενέργεια, να προκαλέσει την έκρηξη.

Έχει παρατηρηθή και μάλιστα περισσότερο συχνά από όσο θα μπορούσε κανείς να φαντασθή ότι οι τοίχοι, τα οικοδομήματα και τα κωδωνοστάσια πέφτουν προς το κέντρο της έκρηξεως και όχι προς τα έξω. Αυτό έξηγείται αν σκεφθούμε ότι το πρώτο κύμα κινεί τα παράγωγα κύματα και ότι σχηματίζεται κατόπιν ένα παλινδρομικό κύμα, προς

Έκρηκτικές ύλες την ώρα που καταπίπτουν από το αεροπλάνο.

άντιθετη κατεύθυνση προς το κενό που έδημιούργησε το άεριο εις το κέντρο της έκρηξεως.

Πολλά έγγραψαν τελευταίως δια την ανακάλυψιν νέων έκρηκτικών ύλων των οποίων το μυστικόν φυλάσσεται ζηλοτύπως από τους έμπολέμους. Γνωρίζομεν όμως ότι ένα γραμμάριο ραδίου θα μπορούσε να αναπτύξει ενέργεια ίκανή να άννηψήσει σε ύψος 34 μέτρων ένα θωρηκτό 50.000 τόννων. Μέχρις ώρας όμως ή έφευρηγή της φανταστικής αυτής δυνάμεως δεν κατέστη δυνατό να χρησιμοποιηθή για παλαιούς σκοπούς.

Τα Κατορθώματα της Κόνα Προφύρας

Ο ΞΕΛΟΓΙΑΣΜΕΝΟΣ

Ι ΕΧΕΙΣ καλέ Σουσάνα μου κι' είσαι στενοχωρημένη; Ρώτησε ή Προφύρα την Κυριακή το μεσημέρι τη γειτόνισσά της Σουσάνα του Καρτη που στεκότανε στην πόρτα του σπιτιού της ανεπιτή.

— Είμαι να σκάσω κόνα Προφύρα μου κι' έκαινο τον άντρα μου το Μανώλη.

— Τι έπαθε καλέ; Άρρωστος είναι; — Όχι, μα ήφες πρωί-πρωί να πάη στα μπάνια κι' είναι τρεις ώρες και δεν ήγύρισε ακόμα. Φοβόμην να μ' ήταθε τίποτα.

Η Προφύρα χαμογέλασε. — Καλέ τί θα πάθης κοτζαμάκι αν τοας! Κανένα ζέφυρο θα τοτύγες και ήκατσε να διασκεδάση ο άνθρωπος.

— Μα αυτό δεν τόκανε ποτέ. Ξέρω πως τόνε καρτερω να φάω. Πάντα έογεται στην ώρα του. Για δαύτο γολοσκω ήβόι τον ήταζε άσημένιο στην Άγι Πανασκήν να υποθή γερός.

Η Προφύρα έσκαψε με σατανικό χαμόγελο.

— Δεν μου λές, Σουσάνα μου, πόσα χρόνια είστε παντρεμένοι;

— Όγτώ.

— Και ποτές δεν τόν έπιασες να πούμε να σου κάνη τζιριτζάντζολες με καμιά;

— Ποτές. Τι λές καλέ!

— Έμ, όγτώ χρόνια πιά μπουγίζει κανείς. Άνοιξε τα μάτια σου και κάντα τέσσαρα... Οι άντριοι δεν έχουνε το σήμερον ήμέρα μπιστοσύνη. Να δής να μ' έβη καμιά και σου ξελογιασθή. Νέος άνθρωπος είναι, όμορφο παλληκάρι, κι' ποια θα βρεθή να το κάνη τα γλυκά μάτια.

— Μα τόνε ξέρουνε πως είναι παντρεμένος.

— Έ και μ' αυτό! Στη ζώνη σου τόν έχεις δεμένο για στόν ποδύγρό σου! Καλ' έδω ξελογιάζονται οι νέοι Σουσάνα μ' ήν είσαι ζαβή. Αύτα τα μπάνια τση Κυριακής μονάχος, δεν υ' άρέσουνε.

Η Σουσάνα γλώμιασε και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα.

— Άν είναι δα να μου κάνη τέτοιες δουλειές τώρα, θα πάω να πέσω να πνιγώ.

— Να μ' ήν κάνης τίποτα, παρ' να ήγνης τση τάσεως του, να δής σημάδια να τόνε παραφύλαξη από το μπατζόδοι. Με ποιά μιλιά πύταρο, με ποιά γελ'α, πο'ά τόνε γλυκοκυττάζει.

— Καλ' έγείνος είναι άμυλητος! Με το τ'αυνέει παίρνει την καλ'μέρα από το σπίτι του. Μονάχα υ'έ τη Μαριάνθη τση δ'αυνέει τση νύχτα την νύχτα ήμ' λίγο θάρρος, γιατί τη γνωρίζουμε χρόνια

— Ποιά καλέ τη Μαριάνθη τση Ζεϊμπέκας;

— Ναί.

— Βοή που σ' έδρε, καυμένη κοτόιο! Άμ' σ' άπτην' τα χέρια τόν έρωτες;

— Όπου σε καταρίστη. Καλέ α'υ'έ, μ' άννα και κόρη, παπ'ά ξεπαπαδ'έουνε!

— Η Σουσάνα την κότταζε κατάπληκτη. Η Προφύρα εξακολούθησε:

— Αυτό που σου λέω. Άνοιξε τσοί φεγγίτες σου και μ' ήν κοιμάσαι. Στάσου!

— Καλέ, αυτές μάννα και κόρη παπ'ά ξεπαπαδ'έουνε!

Τώρα το θυμήθηκα: μία βραδυά την είδα να του δίνει γιασεμί και τουκανε κάτι τσάπια, φωτιά να την κάψη και μ'αλάμπρη!

— Δεν μούπε τίποτα...

— Άμ, δεν θα στο πη! Ξέρεις τί μου περνά ιδέα; Πως είναι στα μπάνια ματζί! Το θεό δεν τον είδανε, με το νού τόν ήβανε. Ήτανε φαίνεται συνεννοημένοι από βραδύς. Και σ' καυμένη γολοσκας!

— Μή μου το λές γιατί είμαι καλή να πάω να τα πω τση μάννα τση!

— Δεν θα κάνης τίποτα. Πήγαινε να άρωστήσης μονάχα αν είναι εκεί ή Μαριάνθη. Πέσσε πως την ήβες να πάτε μ'ά βόλτα ως τ' αυτοκίνητο να δής για τόν άντρα σου. Πήγαινε, και διαστήμα με!

Η Σουσάνα καταπληκτική έτρεξε στο σπίτι της χήρας. Σε λίγο γύρισε πίσω.

— Ε, λοιπόν; ρώτησε ή Προφύρα.

— Λέπει λέει ή κόρη τση από το πρωί στην άξαδέσση τση στο Μαρούσι.

— Νάτα! Καλέ στο φάλλος θηναί με τόν άντρα σου και θέλει να τα κάνη πλακάκια ή μάννα!

— Όσο περνούσε ή ώρα ή Σουσάνα να θάτανε στα καρδιά. Η Προφύρα δεν έφυγε από το παράθυρο. Κάθε ώρα έόγαινε και ρωτούσε:

— Σουσάνα, ήφάνηκε;

— Άκουα!

Είχε σκοτεινιάσει πιά κι' ο Μανώλης δεν είχε φανή ούτε και ή Μαριάνθη. Η Προφύρα καθ'έμνη στην πόρτα της φύλασε καραούλι.

Ξαφνικά φάνηκε ή Μαριάνθη νάρχεται μ' ένα μπουκέτο λουλούδια.

— Σουσάνα έρχεται ή νύφη! φώναζε ή Προφύρα. Να σε δώ, να τη σιγουρήσει! Να σε ντρέπονται καλέ να ξελογιάζουνε τσοί ξένοι άντριοι! Οι πρόστυγες!

Η Σουσάνα αισθάνθηκε το αίμα της ν' ανεβαίνει στο κεφάλι.

Η ήγε τρεχάτη στο σπίτι της χήρας και ρώτησε:

— Μπα; κι' είδες τόν άντρα μου Μαριάνθη;

Η Μαριάνθη κατάπληκτη ρώτησε:

— Ήταν στο Μαρούσι;

— Δεν ξέρω που ήτανε, εσύ ξέρεις γιατί ματζί τα μαγειρεύατε!

Η χήρα και ή κόρη της της ρίχτηκαν άγρια...

— Καλές μπ'ά; κι' ήλωλάθηκες Σουσάνα; Δεν είσαι με τα καλά σου χριστιανή μου! Νε λ'έ, νε λ'έ εγώ κι' ο άντρας σου!

Η γρηά πιά άγρια φώναζε:

— Να μετράς τα λόγια σου, αλαφρό-στουχη, γιατί σε κάνω καυμένη να ντρέπεται να δής τα μούτρα σου στόν κατρέ-φτη! Άκούς εκεί, να μου ξεταμής τ'ό κορίτσι μου!

Η Σουσάνα όμως ποτισμένη από τα λόγια της Προφύρας, ξεφώνισε:

— Μωσή! Τά ξέρει ο μαχαλάς, ξελογιάστρες! Θα σ'έ πάω στη Μητρόπολη άντροχωρίστρες.

Πάνω σ' αύτά, ή κόρη κι' ή μάννα ρίχτηκαν άπάνω της και την έκαναν μ'αόρη στο έξω. Μαζεύτηκε ή γειτονιά για να τις γωρήσει. Καθώς γύριζε ξεμαλλιασμένη σπίτι της, ένα ταξί στάθηκε στην πόρτα της και κατέβηκε ο άντρας της με επίδεσμο στο κεφάλι.

Ο κόσμος έτρεξε να δή!

— Τ'είναι καλέ Μανώλη; φώναζε ή Σουσάνα.

— Άστα γυναίκα! Παρ'ά λίγο να υ'έ γάσης. Πήλα να κάνω μακοδοβ'τι νι' ήπατα το κεφάλι μου τσοί πέτρες. Ός τώρα μ' έγανε στο σταθμό. Πρώτων Βοηθειών. Άναψε ένα κερί που ήρθα ζωντανός.

Κι' ή Προφύρα είπε σε μιά που ήταν πλάι της:

— Ο κακοκύριος ο άνθρωπος! Κι' έ-κείνη ήπ'η να πιασθή με την κοπέλλα πως τση τόνε ξελογιάσε! Άμ! Τι άνιολάντρες που είναι μερικές υεονικές!

ΣΥΒΙΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ο ΑΝΑΙΔΕΣΤΑΤΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

— Θα ήθ'ελα να μου κάνετε μιά καρ'κατούρα κύριε ζωγράφε.

— Μα εγώ κύριε, δεν είμαι φωτογράφος!

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

— Μήπως σου ζήτησα χθές 100 δραχ'μές δανεικές;

— Όχι.

— Τί άφηρημένος που είμαι! Άσπ'ην, δάνεισέ μου τες τώρα, σε παρακαλώ.

Ο Βάγγος συζητεί...

Τό ραντεβού

6 αρός και πολλά νευρικός άγκυροβόλησε προχτές στον καφενέ ο Βάγγος. Τόν ρωτήσαμε τι του συνέβαινε και μάς εξήγησε:

— Πάω να κρεπάρω, ρε βλάμηδες! Τέτοιο κακό δεν έχω ματαπάθει....

— Για λέγε, ρε Βάγγο....

— Χτές τ' απόγευμα είχα γενικό προσπλητήριο. Ραντεβούδάκι, δηλαδή, ώραίο και καθώς πρέπει. Πλύθηκα, καλλωπίστηκα, έξασφάλισα το έφτάρι για τόν καφέ μου και για τόν γλυκό της λεγάμενης και άναχώρησα προς άγνωστον κατεύθυνση.

— Δηλαδή, πού πήγες;

— Στο ραντεβού, ρε κορόιδο. Πού άλλου ήθελες να πάω;

— Λοιπόν;

— Τό λοιπόν, ή λεγάμενη με περίμενε. Γειά σου, της λέω. Γειά σου λέει. Άπάνω στην ώρα έρχεται και τόν γκαρσόνι.

— Τι θα πάρετε; μάς λέει.

— Έναν καφέ κι' ένα γλυκό, του λέω.

— Όχι, πετιέται ή λεγάμενη. Έγώ θέλω λεμονάδα!

— Καλά, λέει τόν γκαρσόνι και φεύγει.

»Έμένα, έν τώ μεταξύ, με ζώνουνε τά φίδια. Ένα έφτάρι είχα όλο κι' όλο. Ή λεμονάδα, όμως, είναι ακριβότερη από τόν γλυκό κι' έτσι ό λογαριασμός θαφτανε στις όχτώ. Συφορά και μαυρίλα, δηλαδή.

— Λοιπόν; Λοιπόν;

— Τό λοιπόν, ζητάω «παρντόν μι άστιγμή» απ' τή λεγάμενη και άμολιέμαι για θαλασσοδάνελο. Για να βρω εκείνο τόν έρμη τόν φράγκο κατέδρα από τήν Άκρόπολι στο Μεταξουργείο. Βρίσκω τόν Στάθη τόν Γκαδό.

— Ένα φράγκο, ρε Στάθη, του λέω.

— Δεν έχω, μου λέει.

»Κάρικα. Τρέχω στο Μηνά τόν Φαφούτη.

— Ένα φράγκο, ρε Μηνά.

— Δεν υπάρχει, μου ξηγιέται.

»Νά μην τά πολυλογώ, ρε βλάμηδες, χρειάστηκε να τρέξω μιά ώρα για να βρω τή δραχμή. Στο τέλος τήν βρήκα και ξαναγύρισα στη λεγάμενη πού είχε γίνει μαρουτί δημοκρανίτικο γιατί τήν είχα εγκαταλείψει στόν καφενέ τόση ώρα.

— Πήρωσε να φύγουμε, μου λέει γιατί άργησα και θά φωνάζουνε στό σπίτι.

»Φωνάζω τόν γκαρσόνι:

— Τι σου χρωστάμε, φίλε; του λέω.

— Έφτά, μου λέει.

— Έφτά; Μά δεν κάνει τεσεσερήμισή ή λεμονάδα;

— Όχι. Τρισήμισή κάνει, μου λέει.

»Και με πιάνει τόν παπάτο, ρε παιδιά, και σβερνιόνω τόν γκαρσόνι και... πέφτει άπάνω κι' ό καταστηματούχος και... βγαίνω απ' τόν καφεενάκι μαύρος απ' τόν βόλο. Μά είναι τύχη αυτή ρε βλάμηδες:

»Ε; Είναι τύχη;

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Μάτια πού βλέπουν

στό σκοτάδι

★ Τά μάτια της γάτας π. χ. βλέπουν στό σκοτάδι. Άλλά γιατί βλέπουν; Έπειδή ό αμφιβληστροειδής χιτών τών ματιών της γάτας καθώς και της κουκουδιάς είναι κάπως διαφορετικός από τόν αμφιβληστροειδή χιτίνα τών ματιών τών άλλων ζώων. Στο βάθος τών ματιών τους υπάρχει μιά ιδιαίτερη μεμβράνη πού λέγεται «τασέτονη λουτσίνονη». Τά κύτταρα αυτής της μεμβράνης διαθλούν τις φωτεινές ακτίνες πού πέφτουν άπάνω στην επιφάνειά της. Αυτό συμβαίνει διότι ό αμφιβληστροειδής χιτών τών ματιών της γάτας δέχεται ακόμα και τόν πιό αδύνατο φώς πού περνά τήν κόρη τών ματιών της και τόν αναδιπλώνει ούτως ειπείν. Έτσι, εξηγείται ή μαγνητική λάμψη τού βλέμματος της γάτας, δηλαδή με τήν αντανάκλαση ενός φωτός πού δεν είναι αντίληπτό από μάς. Μέσα όμως στό άπόλυτο σκοτάδι, κανένα ζώο, ούτε και ή γάτα μπορεί να δη.

Ζώα πού ξαναζωντανεύουν

★ Υπάρχουν μερικά ζώα, όπως τά άραχνοειδή, τά ένχυματικά μικρόβια και τόν σκουλήρι πού λέγεται «Γκόρντιον» και έχει μήκος ένα μέτρο, τά όποια μπορούν να πεθάνουν και ύστερα να ξαναζωντανεύουν. Πάρτε ένα από τά ζώα αυτά, διχοτομήσατέ το έντέχνως και αφήσατέ το μεταφέροντάς το σε μέρος πάρα πολύ άνωμαλο και ξηρό. Θά δήτε τότε ότι αυτό τόν κομματιασμένο ζών μενει άκίνητο σάν πεθαμένο. Κλείστε το έπειτα μέσα σ' ένα κουτί χωρίς άέρα και τροφο. Τό κουτί αυτό θά είναι ό τάφος του. Ύστερα από λίγον καιρό άνοίξετε τόν κουτί. Τό ζών θά βρίσκεται ακόμα εκεί και θά φαίνεται πώς κοιμάται τόν αιώνιο ύπνο του. Άν στάξετε όμως επάνω του καμμιά σταγόνα νερό ή τόν μεταφέρετε σε ύγρό μέρος, τόν πτώμα θά ξαναγυρίσει σιγά-σιγά στην ζωή και θά αρχίσει να κινείται και να τρώει!

Ρολόι με 17 έλατήρια!

★ Τό ρολόι αυτό βρίσκεται στόν καθεδρικό ναό τού Μπωδύ, στη Γαλλία. Έχει ύψος 12 μέτρα, πλάτος 5,12 μέτρα. Άποτελείται από 90.000 κομμάτια, άνάμεσα στα όποια 52 είναι πλάκες και 17 έλατήρια πού τόν κάνουν να λειτουργεί. Τά έλατήρια αυτά έχουν όλα μαζί βάρος άπάνω από 100 κιλά και τά κουρδίζουν κάθε έβδομάδα. Ένα από τά έλατήρια μπορεί να λειτουργήσει 100 χρόνια χωρίς να χρειασθί στο μεταξύ ξανακορδίσμα. Είναι τόν έλατήριο πού κάνει μιά μονάχα στροφή τόν χρόνο για να δείξη τήν ήμερομηνία τών κινήτων έορτών.

Ξημειωματάριός μου

Ίμμηχανές...

φίλος μου ντικός μου Άγκόπ μεάλος ήμουνταλός είναι. Ίστέ αυτός ό φίλος μου αυτές ήμέρες μαζί άνοιξε και ήμερονάδες, ίτσιγάρα και ίπουρα πουλάει.

— Καραμπέτ, ήρτε και είπε σε μένα φίλος μου Άγκόπ άμα μαζί του άνοιξε, ύποστηρίγμένο τέλο να ικάνης έμένα.

— Ύποστηρίγμένος τά ένεσαι, γιαβρούμ! Ήσυχος να ήμένης.

— Καραμπέτ, γκιουζέλ φίλος είσαι!

— Είμαι, κουζούμ.

— Καραμπέτ, ήφιλημένο τα σε κάνω!

— Ίκάνε με, τζάνουμ.

Μάτς, Καραμπέτ.

Μούτς Άγκόπ.

Αυτό ήτανε. Τήν άλλη μέρα σε μαζί Άγκόπ ίπη. Καλωσωρισμένο έκανε και τί τέλο ήρώτησε.

— Άγκόπ, είπα, ήμερονάδα πόσο ικάνεις;

— Τρείς, Καραμπέτ.

— Άφεριμ. Και ίπουρα πόσο ιδίνεις;

— Τρείς, Καραμπέτ.

— Μπράβο, ίστέ. Ένα ίπουρο ίτέλω.

Άγκόπ παραξεμεμένος έινε, άμά τή λαχτάρα τού έτοιμαζα ίτς ντέν ικατάλαβε. Γιατί, κουζούμ, σε άντροπο ήμουνταλά όπως Άγκόπ, παρα να ιδώσω άμαρτία ήτανε.

»Αμα Άγκόπ ίπουρο ήφερε, έγώ πίσω τόν έδωσα και ήμερονάδα ζήτησα και ήπια.

Ύστερα αντίο είπα και να φύω ίπη.

— Καραμπέτ, είπε τότε Άγκόπ. Τριάρι ντέ ίλήρωσε.

— Γιατί να ίληρώσω τριάρι; ήρώτησα.

— Για ήμερονάδα, γιαβρούμ. Δεν ήπιες ήμερονάδα;

— Μά ήμερονάδα, Άγκόπ, αντίς για τόν ίπουρο ήπια. Ντέν ξανάδωσα πίσω ίπουρο και ήμερονάδα ίπηρε;

Ίμουνταλός ήφίλος μου Άγκόπ άρχισε ζαλισμένος να ένετα. Άμα, άφού λίγάκι ίσκέφτηκε, είπε:

— Άφεριμ! Τότε, Καραμπέτ, να μου ιδώσης τριάρι για ίπουρο.

— Κάπνισα ίπουρο, Άγκόπ ήφίλε μου;

— Όχι!

— Πίσω δεν έδωσα;

— Έδωσες.

— Ίστέ, άφού δεν έκάπνισα και πίσω έδωσα, πώς τά πληρώνω;

Κι' αυτή ήφορά Άγκόπ ν δ κ - ά ο υ - έινε. Άντίο ξαναείπα και έφυα.

Αυτή ήμηχανή καλή ήτανε και τόν άλλο πρωί πάλι στό μαζί τού Άγκόπ ίπη.

— Άγκόπ, ένα ίπουρο, είπα.

— Άμέσως, είπε.

Άμα ήμουνταλός ήφίλος ντικός μου Άγκόπ αυτή ήφορά αντίς για ίπουρο μιá ίσανίδα ίπηρε και ίκεφάλια μου έσπασε. Αυτά, τζάνουμ, ήμηχανές έχουνε. Άναντίμ;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Άθηναϊκό εύδυμογράφημα

ΔΥΟ ΑΛΛΑΓΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΟ

του Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΤΑΝ συναντήθηκαν για πρώτη φορά σε κάποιο χορευτικό κέντρο της Γλυφάδας ή Νταϊζή και ό Χάρης, εκείνη ήταν μιá κοπέλλα νόστιμη, μελαχροινή, με τά μαλλιά ριγμένα σε μπούκλες και με τά χείλη βαμμένα μ' ένα βαθύ κόκκινο χρώμα, πού τόσο πάει στις μελαχροινές. Εκείνος ήταν ένας νέος ματρίου άναστήματος, μ' ένα μαύρο μουστακάκι πού τόν έδινε κάτι τόν σοβαρό και τόν άντρίκο. Φαίνεται πως αυτοί οι δύο τύποι άρεσαν ο ένας στόν άλλον, γιατί, όταν χόρεψαν μαζί, άντηλάξαν τις κουδούνες εκείνες, πού έπειτα ακολουθεί φυσικώτατα ή πρόταση για ένα ραντεβού. Δηλαδή: «χορεύετε θαυμάσια» — «με κολακεύετε πολύ» — «φαίνεστε μιá κοπέλλα έξυπνη και χαριτωμένη» — «είστε υπερόβολικός» — «έσείς μπορείτε να προκαλέσετε ένα μεγάλο αίσθημα» — «σε πόσες τάχες πη αυτά» — «τά έχω πη σε πολλές, αλλά είναι ή πρώτη φορά πού τά αισθάνομαι» — «θέλω να σας πιστέψω, αλλά μουρχειται δύσκολο» — «πού και πότε μπορεί να σας δώ» — «μεθαύριο στις έφτά, μπροστά στο φαρμακείο Μαρτινοπούλου».

Όπως βλέπετε τόν πράγμα ήρθε μόνο του. Ήχθησαν κι' οι δύο, εκείνο τόν βράδυ πού πρωτογνωρίστηκαν και πρωτόνοιωσαν τόν συγκινητικό άμοιβαίο ενδιαφέρον, με τήν καρδιά φουσκωμένη άπό τά πιό τρυφερά αίσθήματα. Μπορεί να πη κανείς, μεθυμένοι προκαταβολικά από εύτυχία. Και περίμεναν με άνυπομονησία τόν βραδάκι της Πέμπτης — ή ιστορία πού είπαμε πού πάνω είχε γίνει Τρίτη βράδυ — για ν' άρχίσουν τήν έρωτική τους περιπέτεια.

Τήν παραμονή της ήμέρας τού ραντεβού, της Νταϊζής της ήρθε ή έπιθυμία να εκτελέσει τήν άπόφαση πού είχε πάρει από καιρό, να γίνη ξανθείς. Ή ιδέα μάλιστα πως εκείνος θά τήν έδλεπε έντελώς διαφορετική απ' ότι τήν είχα γνωρίσει μόλις χτές, της εκέντριζε περισσότερο αυτή τήν ελαφρή έπιθυμία.

— Οι άντρες — σκεπτόταν — άγαπού τις ξανθές με περισσότερο πάθος. Κι' έπειτα θά είναι πολύ διασκεδαστικό ήταν θά με κυττάξη και δεν θά μπορεί να με γνωρίσει. Θά γελάσω λιγάκι με τήν έπιθυμία σκηνή πού θά γίνη. Θά τόν αφήνω λίγο να περιμένη και θ' άπολαύθω τήν άνυπομονησία του, καθώς εκείνος θά κάνει νευρικές βόλτες και θά κυττάξη κάθε λίγο τόν ρολόι του με τόν φόβο πως δεν ήθερω. Κατόπιν, όταν θά διασκεδάσω άρκετά μ' αυτή τήν ιστορία, θά πάω κοντά του, θά τόν πω ακαλησπερα έγώ είμαι! και θά τόν κάνω τήν έκπληξη πού τού έτοιμάζω...

Μ' αυτές τις εύθυμες σκέψεις ή Νταϊζή έκανε τήν μεταβολή στο χαριτωμένο της κεφαλάκι. Τά μαύρα της μαλλιά έγιναν ένα δάξανθο μεταξωτό κύμα. Άλλά έτροποποίησε και τόν χένισμά της.

Στό κομμωτήριο διάταξε και της έκαναν τόν μοντέρνο χένισμα. Δηλαδή της έσήκωσαν τά μαλλιά προς τά πάνω, κι' ό θαυμάσιος λαιμός της έπρόβαλε κατάλευκος στό θαυμασμό τών θεατών. Φυσικά, άλλαξε και τόν χρώμα τών χειλιών της. Τό βαθύ κόκκινο πού τόσο πάει στις μελαχροινές, έγινε ρόζ προς τόν πορτοκαλί, πού τόσο πάει στις ξανθές...

Και ή Νταϊζή, μεταποιημένη μ' αυτόν τόν τρόπο, ξεκίνησε στις έφτά παρά

Με συγχωρείτε δεσποινίς...

τέταρτο της Πέμπτης για τόν πεζοδρόμιο τού φαρμακείου Μαρτινοπούλου, όπου άκίνητος μέσα στο πλήθος πού πηγαινοέρχεται, θάπρεπε να τήν περιμένη εκείνος.

Τήν ίδια μέρα πού ή Νταϊζή έκανε τις σκέψεις πού είπαμε, ίσως από διαβολική σύμπτωση, κάτι σκέψεις άνάλογες έγιναν και μέσα στο μυαλό τού Χάρη. Ό Χάρης, όπως έέρετε, είχε ένα μαύρο μουστακάκι. Τήν Τετάρτη όμως σκέφτηκε:

— Από καιρό έχω πάρει τήν άπόφαση να ξυρίσω τόν μουστάκι. Αυτή ή μαύρη λεπτομέρεια στό επάνω άντρίκο χένισμα, δεν είναι πιό μοντέρνα. Ξυρισμένος θά είμαι πολύ καλύτερος και θά φαίνωμαι και άρκετά νεώτερος. Θά βάλω μάλιστα κι' αυτό τόν ζευγάρι τά γυαλιά, πού έχω πάρει και δεν τόν φορώ, γιατί, όταν θά είμαι χωρίς μουστάκι, θά μου πηγαίνουν μιá χαρά. Κι' έπειτα θά διασκεδάσω με τήν έκπληξη της Νταϊζής. Θά ψάχνω να με βρή άνάμεσα σ' αυτούς πού θά περιμένουν και δεν θά με βρίσκω. Θά ίκανοποιήσω μάλιστα και τήν περιέργεια πού έχω από καιρό, να ιδώ πως

περιμένουν και άν άδημονούν οι γυναίκες στό πρώτο ραντεβού τους.

Έξόρσε, λοιπόν, τόν μουστάκι του ό Χάρης, έφόρεσε και τά γυαλιά και κυττάχτηκε στόν καθρέφτη:

— Άλλος άνθρωπος, ψιθύρισε. Κι' έδω πού τά λέμε, καλύτερος από τόν πρώτο!

Κι' έτσι, ξεκίνησε στις έφτά παρά έκοσι της Πέμπτης για τόν ραντεβού.

Είναι ή ώρα έφτα και είκοσι και δύο νέοι περιμένουν με άνυπομονησία στό πεζοδρόμιο τού φαρμακείου Μαρτινοπούλου. Εκείνη, μιá νεα όμορφη και ξανθεία, κυττάζει τους νέους πού περνούν και στέκονται και γτυπάει νευρικά τόν ταχυοκί της στις πλάκες. Εκείνος, ένας νέος μελαχροινός, ξυρισμένος και με γυαλιά, κυττάζει πότε τόν ρολόι του και πότε τις γυναίκες πού περνούν χωρίς ν' άνακαλύπτω αυτήν πού θέλει. Καμμιά φορά, οι δύο νέοι, πού βρίσκονται κοντά ο ένας στόν άλλον άλληλοκυττάζονται άνυποπτοι.

— Δεν ήρθε ό δικός της, ψιθυρίζει εκείνος.

— Τόν γέλασε ή φίλη του, σκέπτεται εκείνη...

— Όμορφη αυτή ή ξανθεία κοπέλλα, σκέπτεται εκείνος.

— Νόστιμος αυτός ό νέος με τά γυαλιά, ψιθυρίζει εκείνη.

Ή ώρα περνάει, φτάνουν οι έφτάμισή. Πρώτη εκείνη παίρνει τήν άπόφαση να φύγη άπορηγμένη. Πάει προς τή στάση τού τρέμ. Παίρνει κι' εκείνος μιá ξαφνική άπόφαση και τήν πλησιάζει.

— Με συγχωρείτε δεσποινίς... Ήέρετε, συμπαθώ πολύ τούς ανθρώπους πού περιμένουν κάποιον πού δεν έρχεται...

— Άλήθεια;

— Ναί. Γιατί έτσι συμπαθώ και τόν έαυτό μου. Βλέπετε κι' έγώ περίμενα κάποιον άνθρωπο πού δεν ήρθε... Θά πάρετε αυτό τόν τρέμ;

— Μάλιστα.

— Τι γοητευτική σύμπτωσης. Θά πάω κι' έγώ τόν τρέμ. Και μέσα στό τρέμ, θά βρωμε τήν εδράνια να κουτσουμπούλεψω εκείνους πού μάς κάνουν και περιμένουμε και δεν έρχονται.

Στό τρέμα τού τρέμ κατέδρα κι' οι δύο μαζί, σαν παλιοί φίλοι. Από τόν βόφο πού είχαν όμως, μπορούσε κανείς ν' άναισθήλη άν άνακάλυψαν ό ένας τόν άλλο...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ

★ Ή Κλάρα, έξοντας πως πρέπει να μαρκάρω για ένα θαλασσινό ταξίδι, μου λέγει:

— Άγαπημένε μου, πρόσεχε να μην κάνης άνοησίες! Άν βουλιάξης, δεν θά μπορέσης ποτέ πιά να φάς λουκουμάδες πού σου άρέσουν τόσο πολύ!

★ Όλοι έχομε τήν ιδέα πώς τόν άλογο έκτοπίζεται και αναπληρώνεται παντού με μηχανές. Οι τελευταίες όστόσο στατιστικές διαφείδουν τήν γνώμην αυτήν. Ένας όπολογισμός απέδειξε ότι στόν κόσμο όλον υπάρχουν σήμερα περίπου 80.000.000 άλογα!

Μ ΑΚΡΥΑ στην θύρα της Άνταλίας, εκεί που ανθίζουν τα έλαια και τα λουλούδια και πλάι σε αυτά οι γυναίκες καλλονές, ζούσε μία φορά κι έναν καιρό ένας παντοδύναμος βασιλιάς. Έκατομύρια ψυχές, άμετρητα πλούτη και θησαυροί, και απέραντα περιβόλια μέσα στα οποία άνθιζαν τα πιο όμορφα και πιο σπάνια λουλούδια του κόσμου, ήταν όλα δικά του. Μά ο παντοδύναμος Βασιλιάς δεν ήταν ως τόσο ευτυχισμένος. Του έλειπε το ζωντανό λουλούδι που θα του χάριζε την αγάπη του και την χαρά της ζωής. Του κάκου είχε ψάξει στο απέραντο βασίλειό του για να εύρη την γυναίκα που θα της άξιζε να γίνει βασίλισσά του. Τού κάκου είχε στείλει πρόβους και πράκτορες στα γειτονικά του βασίλεια. Τό ζωντανό λουλούδι που ώνευρεότανε ο παντοδύναμος Βασιλιάς δεν βρέθηκε πουθενά.

Κάποιο πρωί, εκεί που γύριζε απογοητευμένος και μελαγχολικός ανάμεσα στα λουλούδια του περιβολιού του, είδε μια μικρή Γκέισσα που καθόσε τον αντίκρουσε έτρεξε να κρυφτεί πίσω από κάτι τεράστιο χρυσάνθεμο. Ο Βασιλιάς την πλησίασε θυμωμένος. «Αγαπούσε φοβερά τα λουλούδια του και δεν ανεχόταν να γυρίζουν ξένοι μέσα στο περιβόλι του. Κότταζε την μικρούλα απειλητικά και είχε σκιάσει κιόλας το μασιτίγί του για να την χτυπήσει, όταν τού άφησε ξαφνικά να πείσει από τα χέρια του και αίσθανθηκε την επιθυμία να γονατίσει μπροστά της.

«Αυτή είναι η Βασίλισσά μου!» συλλογίσθηκε.

Την κότταζε κάμποση ώρα θαυμάζοντας την υπέροχη ομορφιά της και ύστερα την ρώτησε:

—Τί γυρεύεις ανάμεσα στα λουλούδια μου, ζωντανό λουλούδι;

Η νέα χαμήλωσε ντροπιασμένη τα μάτια της και αποκρίθηκε με σωνή που έτρεμε από τον φόβο:

—Γυρεύω το μπλέ χρυσάνθεμο.

—Και τί θα το κάνης αυτό το μπλέ χρυσάνθεμο;

—Είδα όνειρο ότι μέσα στο περιβόλι που ανθίζει το μπλέ χρυσάνθεμο ανθίζει κι' η ευτυχία της αγάπης για μένα...

—Μείνε λοιπόν, κοντά μου, ζωντανό λουλούδι! της είπε ο Βασιλιάς. Και σου υπόσχομαι να κάνω να την εύρω.

—Γύσελό μου, έπειτα έλilah χάρη θέλεις. Πλούτη, δύ-

Ένας γιαπωνέζικος θρύλος

ΤΑ ΜΠΛΕ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

νω την ευτυχία της αγάπης σου παντοτεινά...

Έτσι, έμεινε κοντά στον παντοδύναμο Βασιλιά ή μικρή Γκέισσα. Ολόκληρο το βασίλειο, από τον μεγαλύτερο στρατηγό ως τον τελευταίο σκλάβο, άλλο σκοπό δεν είχε πιά, παρά πώς θα την κάνει ευτυχισμένη. Και πώς; Της σκλάβος της άναμσε στους τόσους άλλους ήταν ο έδιος ο Βασιλιάς, που σερνόταν στα γόνατα μπροστά της, παρακαλώντας να τού δώσει τις πιο σκληρές διαταγές. Μά ωστόσο, η Γκέισσα δεν ήταν ευτυχισμένη.

—Άφησέ με να φύγω, έλεγε διαρκώς στον άρέντη της. Η ευτυχία μου δεν βρίσκεται εδώ. Άφησέ με να πάω να βρω το περιβόλι με τα μπλέ χρυσάνθεμα.

—Δεν θα το βρης πουθενά, της αποκρινόταν ο Βασιλιάς. Φώναζε για χάρη σου τους πιο περίφημους ανθοκόμους της γης. Τους έταζε διαμάντια και χρυσάφι για κάθε μπλέ χρυσάνθεμο. Μά κανένας δεν μπόρεσε να το κάνει ν' ανθίσει. Κι' ούτε ανθίσανε κανένας τους ως τα σήμερα πουθενά το μπλέ χρυσάνθεμο.

—Και όμως υπάρχει, τού λέγε η μικρούλα Γκέισσα με ύφος παραπονεμένο. Φυτεύει εκεί που βρίσκεται κι' η δική μου ευτυχία... Άφησέ με να πάω να την εύρω.

—Γύσελό μου, έπειτα έλilah χάρη θέλεις. Πλούτη, δύ-

ξες, τιμές. Μή μου γυρεύεις όμως να σ' αφήσω να φύγεις. Γιατί αν γυρεύεις εσύ το μπλέ χρυσάνθεμο, εγώ ζητούσα χρόνια και χρόνια τώρα το ζωντανό λουλούδι που είσαι ού...

Έστειλε ο Βασιλιάς ξανά νταλνιέρδες και κήρυκες σ' όλες τις γωνιές της γης και έταζε παραμυθένια πλούτη σ' εκείνον που θα έκανε ν' ανθίσουν στο περιβόλι του παλατιού του τα μπλέ χρυσάνθεμα. Περίμενε μέρες, βδομάδες, μήνες. Και στον χρόνο επάνω παρουσιάσθηκε ένας Κινέζος που υποσχέθηκε στον Βασιλιά πως θα στέλνιζε το περιβόλι του με άπειρα μπλέ χρυσάνθεμα.

—Αν λές αλήθεια, τού είπε ο Βασιλιάς. Θα πάρω τα μισά από τα πλούτη μου. Αν λές όμως ψέματα, θα πάρω το κεφάλι σου.

—Δεν θέλω πλούτη, τού είπε ο Κινέζος. Τί να τα κάνω τα δικιάντια και τα γουάσια; Η καρδιά μου διψάει για λίγη αγάπη. Πάρε το κεφάλι μου αν σε γελώσω. Μά αν βρω αλήθινος, γάρισε μου να σκλάβω μιά από τις γυναίκες του άπεραντου βασιλείου σου. Και για να είμαι σίγουρος πως θα είναι παντοτεινά δική μου, ύπνωσης από σήμερα την καταδικάζω σε θάνατο ανείναι που θα θελήσει να μου την πάρει...

Ο Βασιλιάς άπείναζε την διαταγή και την έδωσε στον

Κινέζο να την κρατά επάνω του.

Τό άλλο πρωί κιόλας ο Κινέζος άρχισε να δουλεύει μέσα στο βασιλικό περιβόλι, και 3 μέρες αργότερα έσκασε το μπουμπούκι του πρώτου μπλέ χρυσάνθεμου.

—Κινέζο! Θαρρώ πως γλύτωσες το κεφάλι σου, τού είπε ο Βασιλιάς.

Και η μικρούλα Γκέισσα γόριζε τώρα χαρούμενη στο περιβόλι. Μόλις ξεμέρωνε η ημέρα, πήγαινε και καθόταν αντίκρου στο μπουμπούκι και κάρφωνε επάνω του τα όνειροπόλα μάτια της, λές και ήθελε να ζωντανέψει κι' η ίδια μαζί με το δικό του ζωντανέμα. Ο Βασιλιάς παρακολουθούσε γεμάτος χαρά την μεταβολή αυτή.

—Ζωντανό μου λουλούδι, της έλεγε. Η επιθυμία σου έγινε. Βρίσκεσαι μέσα στο περιβόλι που ανθίζουν τα μπλέ χρυσάνθεμα. Άφησε τώρα ν' ανθίσει και η ευτυχία της αγάπης σου. Για σέβανε και για μένανε...

—Πήρε κι' ανθίζει, τού αποκρινόταν η Γκέισσα. Ποτέ μου δεν είχα φαντασθή πως υπάρχει σ' αλήθινά τόση ευτυχία στον κόσμο...

Και κάποιο δειλινό, αφού είχε δεχτή τους ύπουργούς του, τους στρατηγούς του και τους μεγάλους του αδελφούς, διηγήσε ο παντοδύναμος Βασιλιάς στο περιβόλι του για ν' ανταμώσει το ζωντανό του λουλούδι και να θαυμάσει τα μπλέ χρυσάνθεμα που γέμιζαν τώρα το μεγαλύτερο μέρος του περιβολιού. Έβλεπε παντού. Μά δεν την έβλεπε πουθενά.

Την στιγμή όμως που κοιμαζόταν να γυρίσει στο παλάτι για να ιδεί μήπως βρισκόταν εκεί η καλή του, είδε να σείωνται μπροστά του τα μπλέ χρυσάνθεμα και άκουσε έναν ελαφρό άναστεναγμό. Παραμέρισε τα πυκνά φύλλα των λουλουδιών και αντίκρουσε την μικρούλα Γκέισσα παραδομένη στην άγκαλιά του Κινέζου.

—Βασιλιά μου, τού είπε εκείνος με απάθεια. Μου ζήτησες μιά χάρη. Σου την έκανα. Τώρα είναι η σειρά σου να μου κάνης κι' εσύ την γάρη που σου ζήτησα. Διηγήσου αυτήν την Γκέισσα για σκλάβο μου. Ένω στην τάση μου την διαταγή σου, πως ύποπτος θα λήσθω να μου την πάρω καταδικάζω σε θάνατο. Ένας ανήλικος Βασιλιάς κρατάει πάντοτε τον λόγο του...

—Απίστε! φώναξε ο Βασιλιάς και πήγε να βγάλει το

παιδί που κρεμόταν από την μέση του.

Μά πριν προφθάσει να χτυπήσει βρέθηκε ξαπλωμένος γάμω από το μαχαίρι του Κινέζου. Την ίδια στιγμή άσπρισαν όλα τα μπλέ χρυσάνθεμα του περιβολιού κι' έγιναν το σάβανο του παντοδύναμου Βασιλιά. Έτσι τον βρήκαν το άλλο πρωί οι αδελφοί του, ξαπλωμένο άγνυστα στα κάτασπρα χρυσάνθεμα και με την διαταγή που είχε υπογράψει μονάχος του, κρεπωμένη επάνω στο στήθος του.

Αργότερα μαθεύτηκε ότι σέ κάποιον Βασιλείο βρισκόταν ένα μικρό περιβόλι, γεμάτο μπλέ χρυσάνθεμα. Τό περιβόλι αυτό ήταν ενός Κινέζου που είχε μαζί του μιάν θυμωμένη Γκέισσα. Μαθεύτηκε μάλιστα ότι τα μπλέ χρυσάνθεμα του Κινέζου είχαν κοστίσει την ζωή ενός παντοδύναμου Βασιλιά. Πολλοί τó πίστεψαν. Άλλοι όμως είπαν πως ήταν ένα παραμύθι. Ποιος τó ξέρει;

Γνωρίζετε ότι...

* Υπάρχει νερό στους πλανήτες; Όπου η θερμοκρασία επιτρέπει την ύνοση του ύδρου γόνου με τó δξυγόνο, εκεί υπάρχει και νερό. Είναι βέβαιον ότι στον Άρη υπάρχει νερό και σε σπάνιες άλλ' αναμφισβήτητες περιπτώσεις παρουσιάζονται νέφη στην άτμόσφαιρά του.

* Είναι χρήσιμο τó σάλιο; Χρησιμώτατο αν όχι απαραίτητο. Εκτός του ότι μαλακώνει τις τροφές, περιέχει ν' ειδική σύνθετη χημική ουσία που μεταβάλλει σε σάκχαρο τó άμυλο των θρεπτικών ουσιών. Στις τροφές που καταναλώνουμε υπάρχει πολύ άμυλο. Για να περάσει όμως τó άμυλο από τó στομάχι πρέπει να καταστή άφομοίωσιμο, χάρη στο σάλιο. Κατά την διάρκεια τού μασητήματος τó σάλιο μεταβάλλει την τροφή σε σφαιρίδια που γέγονται «θρεπτικά χύπια».

* Γιατί τó γυνάι που γίνεται από σκοτεινές ουσίες είναι διαφανές; Κατ' άρχην τó γυνάι δεν είναι διαφανή. Η διαφάνεια εξαγεται από την κανονική διάταξη των μορίων ενός σώματος. Τό γυνάι γίνεται διαφανές όταν κατά τη επεξεργασία του ή διάταξης των μορίων του γίνεται ούτως ώστε να εύρισκωνται τó ένα πάλι στο άλλο, επιτρέποντας στί φώς να περνά άνάμεσά τους.

Αυτά που ξέρουν ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ και δεν τά λένε

* Αν όί άφραίες γυναίκες ήτανε και έξυπνες, θα κατακτούσαν τόν κόσμο. Θα ήτανε όμως σάν να προσπαθούσε κανείς να διασταυρώσει τα ταξείδια με περιστέρια με τούς παπαγάλους. Θα ήταν σάν να ζητούσε να μάθι τó δρόμο από εκείνον που τόν έχει χάσει.

* Θα έπρεπε να ήταν όλες οι γυναίκες ψευδές για να προλαβαίνουν να σκεφθούν πριν μιλήσουν.

* Μερικοί νεαροί παίρνουν μεγάλον άέρα όταν κατορθώνουν να πλέξουν κάποιο είδύλλιο με μιά γυναίκα ξένη. Τους φτάνει να είναι Αμερικάνια, Σουηδή ή να κατάγεται από οποιαδήποτε άλλη μακρινή χώρα, για να την βρουν ένδυαφέντα και έξαιρείτική. Ο πρώτος λόγος γι' αυτό είναι ένας ήλιθιος σνομπισμός και ο δεύτερος ότι μήν καταλαβαίνοντας καλά τί τούς λέει, την βρίσκουν πάντα έξυπνη.

* Οι γυναίκες που βρσκομε έξυπνες είναι εκείνες που θεωρούσαμε κούτες. Μας έπειτα φιλιάσουν πάντοτε την εκπλήξη ότι είναι πάντα λιγώτερα έξυπνες και λιγώτερο κούτες από όσο νομίζουμε.

* Κάθε έρωτευμένο ζευγάρι έχει την πεποίθηση ότι έχει δικό του σπόν ούρανό ένα άστρο. Άλλά οι αστρονόμοι έχουν πείσει να τού δώσουν τά όνόματα των έρωτευμένων «Νίκος και Μαρία», «Γιάννης και Σοφία», «Πέτρος και Κική» και εξακολουθούν να τούς δίνουν τά αστρονομικά τους όνόματα. Αν όμως γινόνταν αυτό, ό ούρανος θα βρισκόταν σε διαρκή μεταμόρφωση, έπειδή τά ίδια τά άστρα έπειτα από μερικόνς μήνες θα μπορούσαν να ονομασθούν: «Νίκος και Κική», «Πέτρος και Μαρία», «Γερόνυμος και Παυλίνα» και θα γινόντανε μεγάλη σύγχυση. Άλλά ή αστρολογία είναι άποθής έπιστήμη ενώ ό έρωτας είναι... τó αντίθετο!

* Η κομψότη είναι μιά ιδέα. Για τούς άνδρες είναι γενικός ό τρόπος που ντύονται οι άφραίες γυναίκες. Για τούς σέβηνους είναι ό τρόπος που ντύονται οι άλλες γυναίκες. Σύμφωνα μ' αυτός, όι γυναίκες τών δέν έχουν ποτέ καλαιδοσία. Για τούς φιλάργους κομψότες είναι όι κομψότες άπεναντίας, για τις γυναίκες άπεναντίας όι κομψότες άκριβά. Για κείνον που πληρώνει είναι πλούσιος, για τόν διαβάτη έλαμα-

Γιά όσους πιστεύουν

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ 16η - 22α ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 16 Αύγουστου. — Η ημέρα παρουσιάζεται όχι και τόσο εύνοική εξ αιτίας μερικών δυσμενών απόψεων τού Έρμου και τού Ποσειδώνος. Μήν παίρνετε λοιπόν υπό σοβαρή έποψη τις προτάσεις που θα σας γίνουν, και περιμένετε μίαν άλλη ήμερη και καθαρότερη ήμερη. Τά σφάλματα είναι εύκολα. Γι' αυτό είναι επίσης προτιμότερο ν' αποφεύγετε την ήμερη αυτή τις χειρουργικές έπεμβάσεις. Καί μήν πιστεύετε τυφλά στις ξαφνικές είδήσεις, που εύκολα μπορούν να αποδειχθούν ψευδείς ή τουλάχιστον υπερβολικές. Οι λιγώτερο πανούργοι άς είναι επιφυλακτικοί άπέναντι τών δολιοτήτων, και όσοι πίνουν άς προσέχουν... τó μεθύσι. Έπειτα από τις 19.30 (7.30 μ.μ.) μιά καλή όψη της Σελήνης — Άφροδίτης θα εύνοηση τόν έρωτα, τή φίλια, την οικογενειακή γαλήνη.

ΣΑΒΒΑΤΟ, 17 Αύγουστου. — Η ήμερη ταραγμένη ακόμα τó πρωί. Δεν σημειώνονται εύκολες έπιτυχίες. Μικροατυχήματα. Απαισιοδοξία και νευρικότης καθ' όλην την κλίμακα. Θεωρώ περιττό να συστήσω ήσυχία και προσοχή στίς υπέρτατο βαθμό. Σ' αυτή την ήμερη θα είναι εύκολα τά έργα που χρειάζονται φαντασία. Απογευμα άμφίρροπο. Άργά τó βράδυ ή αντίθεσις Ήλιου — Σελήνης μπορεί να έμποδίσθ τις ύποθέσεις, τις πρωτοβουλίες και τά κέρδη.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 18 Αύγουστου. — Θα επικρατήσει ακόμη κάποια δυσμενής διάθεσις. Θα είναι φρόνιμο να μήν άσχόμαστε τίποτε και να αναβάλλουμε κάθε πρόταση που θα σας κάνουν.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 19 Αύγουστου. — Να ένα εύνοικό πρωί! Άπό τις 8.20 τά πράγματα γίνονται εύνοικά, ιδιαιτέρως σόν άφροσύ τά ταξίδια, τις είδήσεις και τά συγγράμματα και έγ-

γραφα. Έπειτα από τις 10.10 θα είσθε επίσης τυχερός στίς έρωτα. Οι έξιμολογήσεις που θα κάνετε ή που θα δεχθήτε θα έχουν καλήν έκβαση. Οι φίλεις που θα συνάψετε θα σας φέρουν καλό. Κάτω από τούς καλύτερους οίανους οι έπισκέψεις σε ήλικωμένα ή χηρευμένα πρόσωπα και σε δικαστές.

Εύνοιες και προστασίες. Κατάλληλη εύκαιρία για νόμιμα διαθήματα και για διαπραγματεύσεις επί καλών ακινήτων.

ΤΡΙΤΗ, 20 Αύγουστου. — Μετρία ήμερη, επιτρέπει όμως να σημειωθούν έπιτυχίες κατ'άς 15.20 (ώρα 3.20 μ.μ.). Καί πριν και μετά την ώρα αυτή, έχετε και ένεργήστε με φρόνηση και φυλαχθήτε ιδιαίτερος να μή παραβήτε τούς νόμους. Νύκτα περισσότερο εύνοική έπειτα από τή μία μετά τó μεσονύκτιον και πρὸς χάριν της άγρυπνησας και καταστρώσατε πρόγραμμα που άσφαλώς θα πραγματοποιηθί.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 21 Αύγουστου. — Αυτή εδώ είναι τυπική ήμερη υπερίμετρου ένεργητικότητος, παρορμήσεως και υπερβολής. Αποφύγετε κάθε δυσμενέσκια, ιδιαιτέρως με τις γυναίκες και τούς φίλους σας. Τίποτα αλήθινά καλό για σήμερα: μερικά μικροετήματα και νευρικότης. Μήν επιχειρήσετε ταξίδια και μή υπερδυστήτε σε δικαστικές ύποθέσεις.

ΠΕΜΠΤΗ, 22 Αύγουστου. — Πρωί μετρίως εύνοικό ιδιαιτέρως για τά ταξίδια και τά συγγράμματα. Άλλά φυλαχθήτε από τις άπειροκαφίες μετά τις 9. Τό βράδυ μή προκαλέσετε έπισοδία με μάταιες συζητήσεις, ούτε σκάνδαλα με δίατα πόθ. Την νύκτα θα ήτε όσηρα ως επί τó πλείστον παρθένα.

(Άπό τó περιοδικόν «ΕΥΑ» τού Μιλάνου, 3 — 8 — 40).

Τὰ προηγούμενα

(Η μεγάλη ηθοποιός του κινηματογράφου Άνριέτ Φράνς, αγαπήθαι θαθεία τον διάσημο σοφό κόμητα Πώλ ντε Μπρεβίλ, που την αγαπά κι' αυτός παράφορα. Ο Πώλ της προτείνει να παντρευτούν, ή Άνριέτ όμως δεν το δέχεται. Τους χωρίζει το θλιβερό παρελθόν της. Είναι διεξυγμένη σύζυγος ενός κιβδηλοποιού, του Ζάν Ντυμποννέ, από τον όποιον είχε και ένα κοριτσάκι, την Ροζέττα. Ο Ζάν δραπέτευει από το κάτεργο και εκδιάζει την Άνριέτ. Ο Ζάν άνήκει σε μία συμμορία γυαγκότερς που πρόκειται να κλέψη μία σπουδαιότητα έφεύρεση του Πώλ. Ο βοηθός του τελευταίου, Περνέ, του έφιστά την προσοχή).

11ον

ΤΑ ΔΟΓΙΑ αυτά του συνεργάτου του είχαν στενοχωρήσει πολύ τον Πώλ αλλά δεν τόλμησε να τα μεταδώσει στην Άνριέτ. Του ήρχετο σαν θριαύτο να πη της Άνριέτ ότι έπρεπε να προσέχη. Μήπως ή νοημοσύνη της, ή λατρεία που του είχε, δεν ήταν άφοκτες για να την καταστήσουν προσεκτική;

Την άλλη μέρα συνέβη κάτι που παρέμεινε έντελώς από την σκέψη του Πώλ το ζήτημα αυτό. Έκάλεσαν τον διάσημο σοφό στο ύπουργείον των Έξωτερικών. Ένα διεθνές επιστημονικό συνέδριο θα συνεκαλείτο στην Ρώμη και ή κυβέρνηση έκρινε τον Πώλ ντε Μπρεβίλ ως τον μόνο άνθρωπο που ήταν ικανός να αντιπροσωπεύσει την Γαλλία επεκώς.

Ο Πώλ κολακεύθηκε πολύ από αυτή την πρόταση και την δέχθηκε ευχαρίστως.

Η πρώτη του δουλειά, μόλις επέστρεψε στο μέγαρό του, ήταν να τηλεφωνήσει της Άνριέτ και να της αναγγείλη την μεγάλη είδηση. Και τα πρώτα λόγια που αυτόματα ανέβηκαν στα χείλη της όμορφης έρωτευμένης, ήταν «Πάρε μου μαζί σου!...» Δεν τής έμωσε η Άνριέτ. Βέβαια, εκείνος δεν θά άρνιόταν, δεν ήθελε εν τούτοις ή Άνριέτ να του γίνη άπωσθήποτε έμπόδιο, να τον άπασχολή έστω και με την φροντίδα της. Στην λεπτή αυτή και μεγάλη άποστολή του. Και έξ' άλλου, διαπραγματεύετο με τον Ζερόμ Ντάξ το γύρισμα ενός νέου φίλμ, που θά τής άπέφερε άκοκτά. Και είχε ανάγκη από λίγα ή Άνριέτ, ύστερ' από την μεγάλη άφύπνισή στην όποία την ύπείδα-

Το μυθιστόριο μιας ΣΤΑΡ

Ένα σύγχρονο δυγκλονιστικό ανάγνωσμα

λε ο Ζάν Ντυμποννέ. Δεν ήθελε να ζητήσει το παραμικρό από τον Πώλ και ή στενοχώρια της — ή οικονομική, — ήταν μεγάλη. Έπρεπε λοιπόν να εργασθή.

Εν τούτοις ο Πώλ, κάτι πήγε να της προτείνη, ή Άνριέτ όμως, του έκλεισε το στόμα με ένα φιλή.

— Όχι, του είπε, καλύτερα να πής μόνος σου. Άς μή δίδωμε λαθή σε σκόλια...

— Καλά είπε ο Πώλ. Θά φύγω μόνος αφού το θέλεις, αλλά υπό ένα όρον: Θά μου γράφεις καθημερινώς.

— Σου το υπόσχομαι.

Τον ρώτησε με ποιά τράινο θάφευγε.

— Θά φύγω αεροπορικώς, της άπήντησε. Πρέπει να φθάσω έντός της ήμέρας.

— Άεροπορικώς!... Γίνονται τόσα δυστυχήματα.

— Παιδί!... χαμογέλασε ο Πώλ. Δεν γίνονται περισσότερα δυστυχήματα στον αέρα με τα αεροπλάνα από όσα συμβαίνουν στους δρόμους με τ' αυτοκίνητα...

— Ναί, αλλά εγώ θά προτιμούσα...

— Έλα, άς μή μιλάμε πιά γι' αυτό. Μή γίνεσαι προληπτική. Γιατί σήμερα, με τας προόδους της μηχανής, είναι πρόληψις και ή ιδέα περί ενεργειών κινδύνων.

Άγριο πρωί, λοιπόν, πολύ νωρίς θά φύγω, και το πιο δυσάρεστο είναι ότι δεν θά σε ιδώ.

— Θάθω στο αεροδρόμιο.

— Όχι. Δεν υπάρχει λόγος να άνησυχης πρωί-πρωί άναπημένη μου. Είς άποχαιρηθούσε έδώ χωρίς τις μεγάλες συγχινήσεις της τελευταίας στιγμής. Μήν ξεχνάς δε όσα σου είπα: άν, πού έλπίδα μου συμβή τίποτε θά πής να βοή; τον άξιωματικό που σου είπα στο ύπουργείο των Στρατιωτικών και θά του πής όσα σου είπα για την άκτίνα «Ζ». Θυμάσαι; δεν είναι έτσι;

— Τά θυμάμαι όλα. Πώλ. Είναι όμως, βέβαια ότι δεν θά χρειασθή να δονώσω την μνήμη μου.

— Δεν φοβάσαι πιά τα αεροπορικά δυστυχήματα;

— Όχι. γιατί είμαι βέβαια ότι ή Θεία Πρόνοια θά είναι μαζί σου...

Κεφάλαιον 17ον

Η άπονωνή

Μέσα στο ίδιο εκείνο στούντιο που τόσο είχε γνωρίσει ή Άνριέτ, γυαζότανε τώρα, με πανταχούστια την ίδια, ένα νέο φίλμ. «Η γυναίκα δίγως έρωτα» Σκηνοθέτης πάλι ο Ζερόμ Ντάξ και βο-

ηθός του ο Μισέλ Περρέ. Πόσες άναμνήσεις του προσφάτου παρελθόντος; δεν ξυπνούσε τώρα μέσα στην ψυχή της Άνριέτ. Εκείνη την ήμέρα, ή μεγάλη βεντέττα γύριζε μία εύθυμη σκηνή. Η

ΤΟΥΙΛΙΑΜΣΟΝ

νέα γυναίκα έπαιζε με κέφι, γιατί πρώτα-πρώτα ο καιρός ήταν ωραίος και οι καιρικές συνθήκες επηρέαζαν πολύ την όμορφη βεντέττα. Έπειτα, που ελίγου μόλις, είχε πάρει γράμμα από τον Πώλ, παλλόμενο από πάθος και άνυπομονησία. Τέλος, είχε πιά άποκτήσει την πεποίθηση ότι ο τέως σύζυγός της την είχε πιά ξεχάσει ύστερα από το κολοσσαίο ποσό που του είχε δώσει, ως λύτρα για την ήσυχία της και την εύτυχία της κόρης της...

Πραγματικά, ή Παωλίν την είχε διαβεβαιώσει, και γόες άχόρη, ότι ο Ζάν ήταν ικανοποιημένος από το ποσό και ότι της είχε ύσπαχεσθ ή να μην ξαναεμφανη. Και στ' αλήθεια, δεν είχε δώσει σημαία ζωής από τότε.

Η Άνριέτ λοιπόν, ήταν εύθυμη εκείνη την ήμέρα, εύτυχισμένη. Είχε βέβαια μείνει τελείως άπένταρη, αλλά θά μπορούσε τώρα, με το νέο της φίλμ, να ξεκακερδίσει ένα μέρος του ποσού που της έχει πάρει ο Ζάν.

Εκφονικά, εκεί που ετοιμαζόνταν να γυρίσουν το τέλος της πρώτης πράξεως, κάποιος φώναζε στο πλατώ:

— Δίς Φράνς, σάς ζητούν στο τηλέφωνο.

Χωρίς διόλου να ταχυτή ή Άνριέτ από το τηλέφωνο αυτό που τή άπέδωκε σε κανένα ένοχλητικό θαυμαστή, γύρισε και κύτταξε τον σκηνοθέτη. Αύτός άπήντησε άντι της βεντέττας.

— Πήτε φώναζε στον υπάλληλο, ότι ή δίς Φράνς έχει τώρα δουλειά και να την πάει άνωτέρω.

Ο υπάλληλος έφυγε αλλά σε λίγο ξαναγύριζε.

— Επιδέχονταν κ. Ντάξ, είπε του σκηνοθέτου. Είναι μία γυναίκα φωνή και τηλεφωνεί από το Πονσαρτρέν...

Η Άνριέτ ταράχτηκε.

— Από το Πονσαρτρέν! φώναξε. Έρχομαι άμέσως.

Και χωρίς να περιμένη άλλο, έτρεξε στο τηλέφωνο. Ήταν ή Κα Ματουρέν.

— Κυρία Άνριέτ, της είπε, έλ'ατε άμέσως. Χάθηκε ή μικρούλα σας, ή Ροζέττα...

— Τι; Πώς; Τι έγινε; Η Ροζέτταόλα μου;

— Άλλοι μόνον ναι. Είναι χαμένη από το ποιά. Την ζητάμε παντού αλλά δεν την βρίσκουμε. Φαίνεται ότι την έκλεψαν!

Δεν έδουλε τί να κάνουν; (Θ)έω να είδοποιήσωμε την άστυνομία; Ελ'ατε ά-

μως, καλύτερα έσεις έδώ, αλλά γρήγορα. Θεέ μου! Γρήγορα!...

Η Άνριέτ κρέμασε το άκουστικό κι' έμεινε για λίγες στιγμές άκίνητη στη θέση της. Είχε χάσει έντελώς το χρώμα της και έτρεμε όλόκληρη.

Κατόπιν, ξαφνικά, άνατίναξε το ώραίο της σώμα και έτρεξε κατ' ευθείαν στο καμαρίνι της. Ντύθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε και χωρίς να είδοποιήση κανέναν, κατέβηκε κάτω, πήδησε στην κουρτίτσα της και σε λίγο έτρεχε όλόταχως για το Πονσαρτρέν.

Εν τμή μεταξύ ή μεγαλειτέρα άπόγνωσις είχε γεμίσει εκεί, την όμορφη «Βίλλα των Ρόδων». Η Κα Περνέ ήταν άπαρηγόρητη. Ύστερα από την συμφορά πιά είχε γίνει μεταξύ της Άνριέτ και του Ζάν Ντυμποννέ, είχε χαλαρώσει τα μέτρα της ως προς την επίδεψη της μικρής της θαντιστικής, πιστεύοντας ότι θά κρατούσε την ύπόσυσή του και τώρα έτρεχε στον έαυτό της όλο το θάρος της εύθύνης για την έξοφάνιση της μικρούλας...Τού χάκου ή Κα Ματουρέν προσπαθούσε να της δώσει κουράγιο.

Καθισμένος σε μία γωνιά του κήπου ο νεαρός Ρομπέρ άφηνε τις δύο γυναίκες να κλάινε και να συζητάνε. Βυθισμένος σε σκέψεις αυτές φανότανε να μην τις άκουγε. Το μυαλό του δουλευε σαν τρελλό. Δεν ήταν — μ' όλο το νεαρό της ηλικίας του — από τους άνηρόπους που ή άπελπισία και ή ολίψη τους άποπλίζουν και τους δένουν χειροπόδαρα. Ο Ρομπέρ είχε την δύναμη να επιβάλλεται στον έαυτό του γρήγορα, κεραινοβόλα, σκεδόν. Και τώρα, προσπαθούσε να βοηθί το άπώρ και το αγιατί για να βοηθί έπειτα τον τρόπο της αντιμετώπισης της καταστάσεως.

Λίγα λεπτά της ώρας έφθασαν στην Άνριέτ για να διασχίση όλη την άποσταση από το Παρίσι ως το Πονσαρτρέν. Πώς δεν πάτησε στο δρόμο κανέναν; Πώς δεν άναποδογύρισε το άνοκί-νητό της; Αχαυιασμένη έφθασε στην βίλλα της.

Όλοι έτρεξαν εις προδπάντησίν της. Με δύο λόγια και διακοπτομένη από τους λυγμούς, ή Κα Περνέ της διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Είχε βγή για λίγο έξω για φωνία αφήνοντας την μικρή στο δωμάτιό της να παίξει. Όταν επέστρεψε δεν την βρήκε. Στην άρχή νόμισε ότι είχε πάει σ' άλλο δωμάτιο. Δεν ήταν. Φαντάσθηκε έπειτα ότι έπαιζε μαζί της το κρουτούλι. Την φώναξε, έψαξε παντού, αλλά δεν την βρήκε. Ούτε στα γύρω, έξω από το σπίτι ήταν! ο Ρομπέρ έρευνούσε καλά.

Η Άνριέτ έπεσε με άπόγνωση σε μία πολυθρόνα. Τά δάκρυα έδρεχναν τα μάγουλά της.

Ο Ρομπέρ πλησίασε άργά-άργά την μεγάλη φίλη του και της είπε σινά:

— Είμαι βέβαιος ότι την πήρε εκείνο... Δεν ήταν δύσκολο να ξεγελάση την Ροζέτταόλα και να την κέρη να τον άκολουθήσει γοις να γίνη σφαρία.

Η Άνριέτ έστρεψε το κεφάλι της και τον κύτταξε ταραμμένη.

— Μή μου το λέει... φώναξε.

— Είναι ικανός για όλα, άποκρίθηκε ήρεμα Ρομπέρ.

— Ό! Είναι φοιτικό!... Μα αυτός έχει δώσει τον λόγο του...

— Δεν υπάρχει λόγος για τους άνθρώπους του είδους του, όπως δεν υπάρχει και τμή. Θά είδοποιούσα εγώ άμέσως την άστυνομία και θά τον πιάναμε ίσως, κάπου έδώ κοντά, αλλά σκέφτηκα ότι πιθανόν να μή θέλατε... Ίλαμα καλά;

— Δεν ξέρω... δεν ξέρω..., ψιθύρισε με άπόγνωση ή Άνριέτ.

— Έχω, όμως, την πεποίθηση, άν είνα, αυτός βέβαια, ότι ή Ροζέτταόλα δεν θά κακοπάη στα χέρια του...

— Ναί, γι' αυτό είμαι βέβαια κι' εγώ.

— Παρά ταύτα, όμως, είπες ο Ρομπέρ, πρέπει να είδοποιήσωμε την άστυνομία...

Η Άνριέτ δεν άπήντησε. Κύτταξε μόνο σά χαμένη μπροστά της. Εκείνην άκριβώς την στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Ρομπέρ γύρισε και κύτταξε την Άνριέτ έρωτηματικά.

Εκείνη του έκανε ένα άόριστο κίνημα με το χέρι.

Ο νεαρός έτρεξε τότε και πήρε το άκουστικό. Άμέσως όμως έγινε κατάγλωμος. Κάτι πήγε να άπαντήσει αλλά φαίνεται ότι από το άλλο μέρος είχαν κλείσει. Κρέμασε και αυτός το άκουστικό ψιθύρίζοντας:

— Τον καληάνθρωπο!...

Η Άνριέτ πετάχθηκε όρθια:

— Τι τρέχει; φώναξε του Ρομπέρ.

Ήταν εκείνος;

— Δεν ήταν ή φωνή του. Κάποιος άλλος, ήταν. Μου είπες. «Πήτε της μητέρας της Ροζέτταόλας ότι ή κόρη της είναι σε άσφαλές μέρος και ότι δεν θά της λείψη το παραμικρό. Σε λίγο θά σάς γνωστοποιήσωμε τους όρους και για την άπόδοση της μικρής. Εν τμή μεταξύ, όμως, της συνιστώμε να μην άποπειραθώ να είδοποιήσω την άστυνομία, γιατί τότε δεν θά ξαναδύ την κόρη της».

— Ωστε δεν ήταν εκείνος; Υπάρχουν λοιπόν και άλλοι; Έκανε ή Άνριέτ

— Φαίνεται ότι είναι συμμορία... Άλλά δεν μ' ενδιαφέρει όσοι και νάναι. Το σπουδαίο για μένα είναι, ότι ή κορούλα μου ζή!... Όχι, δεν την κακومتαιάζουν!... Όχι, γι, δεν πρέπει να είδοποιήσωμε την άστυνομία... Φιβάμαι... Όσον άφορα τους όρους, όποιοι και νάναι, τους δέχομαι από τώρα, μονάχα να μην άσφάσω!...

Κεφάλαιον 18ον

Αίχμηλως

— Είτε άργήσουν, είτε όχι, έμμεσα ύποχρεωμένοι να τους περιμένουμε, αφού δεν μπορούμε να είδοποιήσωμε την άστυνομία, είπες ο Ρομπέρ.

— Να μπορούσαμε, τουλάχιστον, να μαθαίνουμε από πού ήλθε το τηλέφωνο, είπες ή Κα Περνέ.

— Αυτό είναι άδύνατον, άπήντησε ο Ρομπέρ. Αύτός που τηλεφώνησε, δεν θά χρησιμοποιούσε, βέβαια, κανένα τηλέφωνο από το όποιο θά μπορούσε να άνακαλυφθί, αλλά θά τηλεφώνησε από κανέναν τηλεφωνικό θάλαμο.

— Τότε, παρετήρησε ή Άνριέτ, δεν έχουμε παρά να περιμένουμε... Είπαν ότι δεν άργήσουν να μου πούνε τους όρους των...

— Θάπρεπε ίσως να σκεφθούμε από τώρα για τα λύτρα, ψιθύρισε ο Ρομπέρ.

Εκείνη τον κύτταξε με το θαυμάριο στο βλέμμα της:

— Τα λύτρα... Τα λύτρα..., μουρμούρισε, αλλά δεν έχω πιά τίποτε, Ρομπέρ. Τα έχω δώσει όλα...

Και ανέλυθη σε λυγμούς.

Ο Ρομπέρ την άφήκε λίγο να κλάψη κατόπιν είπες άποφασιστικά:

— Άκούστε με Άνριέτ, αφού δεν μπορούμε να είδοποιήσωμε την άστυνομία, αφού δεν έχουμε χρήματα για να πληρώσωμε τους άπαγωγείς, τότε μιά μόνον διέξοδος υπάρχει, να ζητήσωμε την βοήθεια του...

Σταμάτησε.

Η Άνριέτ τον κύτταξε με την ελπίδα στα μάτια.

— Ναί, είπες, πρέπει να του τά πώ όλα του Πώλ! Εκείνος θά μπορούσε να με βοηθήσει. Τι μ' ενδιαφέρει άν θά με περιφρονήσει αφού θά σωθί το παιδί μου;

— Τότε, αφού δεν διατάζετε, άς μή χάνωμε καιρό...

— Ναί, αλλά το κακό είναι ότι δεν είναι αυτές τις μέρες στο Παρίσι... Λείπει στην Ίταλία... Άντιπροσωπεί: αυτή την στιγμή την Γαλλία σ' ένα από τα μεγαλύτερα επιστημονικά συνέδρια...

— Είναι λοιπόν, ο κόμης ντε Μπρεβίλ! Ο διάσημος σοφός, έκανε με θαυμασμό ο μικρός άνάπηρος.

— Ναί, αυτό!...

— Και πότε πρόκειται να επιστρέψης; Τον περιμένω από μέρα σε μέρα.

Ίσως αύριο να είναι έδώ...

— Εν τμή μεταξύ όμως, άν του κάμνατε κανένα τηλεφώνημα για να τον προειδοποιήσετε...

— Δεν είναι δύσκολο αυτό. Μένει στην γαλλική πρεσβεία όπου μπορώ να του τηλεφωνήσω, άν παραστή άνάγκη. Μου τώγες πη ο ίδιος...

Ένα τέταρτο πιο ύστερα, ή Άνριέτ επικοινωνούσε με το περίφημο μέγαρο Φαρνέζε της Ρώμης, όπου στεγάσεται ή γαλλική πρεσβεία. Την πληροφοροδσαν όμως ότι ο κόμης ντε Μπρεβίλ είχε φύγει την ίδια μέρα αεροπορικώς προς άγνωστον διεύθυνση.

Η άπάντησις αυτή απέλπισε άκόμη περισσότερα την Άνριέτ. Μέσα στην κατάσταση του γενικού ξεχαλαρώματος των νεύρων της στην όποία βρισκόταν, η νεαρά βεντέττα, το έμπόδιο αυτό πήρε στα μάτια της τις διαστάσεις τρομερής καταστροφής.

— Τώρα τί γίνεται; Έκανε εξουθενωμένη.

— Ίσως στο σπίτι του να έχουν είπες ο Ρομπέρ.

Η Άνριέτ πήρε στο τηλέφωνο το μέγαρο της όδοι Άλφου Δομινίκου. Δεν είχαν καμιά είδηση.

— Για πότε το σπίτι σας, επέμενε ο νεαρός Ρομπέρ, που δεν ένοιούσε να άποπλισθί αυτός.

Η Άνριέτ πήρε το διαμερίσιό της στο Παρίσι. Η καμινάδα της ήταν εκεί και της άπήντησε ότι υπήρχε ένα τηλεφώνημα γι' αυτήν.

Τά μάτια της νέας γυναίκας έλαμψαν.

— Διάβασέ το μου! φώναξε της καμινάδας της γεμάτης λαχτάρα.

Το τηλεφώνημα δεν την διεφώτισε περισσότερο έλεγε:

«Επ'άνοδος μου ανέβηθή άκριβώς ή μέρα». Νιετέχω έντάκτου επιστημονικά

ἀποστολῆς. Μὴν ἀνησυχοῦς ἀν δὲν πάρος κατ' αὐτὰς νῆα μου. Ἀγάπα με πάντα καὶ περιμένε με.

Π Ὁ Λ ο .

Αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ ἀπελπισία τῆς Ἀνριέτ ἦταν ἀπερίγραπτη. Ἡ μόνη τῆς ἐλπίδα ἔδωκεν τὴν νύκτα. Ἐρρίξε ἕνα τόσο πονεμένο βιβλίον στὸν Ρομπέρ, ὥστε τοῦ νέου τοῦ ἦλθαν δάκρυα στὰ μάτια.

Ὅπως τὸ εἶχε συμπεράνει ὁ Ρομπέρ, ἡ Ροζέττα ἀκούουσε μόνη τῆς καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὴ δυσκολία τὸν ἀνθρώπο ποῦ τὴν εἶχε ἀπαγάγει. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Ζάν γιὰ κανένα ἄλλο μέλος τῆς συμμορίας τοῦ Σαρνιέ. Ὁ ἀπαγωγὴς τῆς Ροζέττας, ἦταν μιὰ γυναίκα, νέα, ὁμορφὴ καὶ ἀγαπητὴ κόλας, ἀπὸ προηγούμενες περιποιήσεις τῆς, στὴν μικρὴ. Ἦταν ἐπὶ πλέον μιὰ φίλη τῆς μητέρας τῆς: ἡ Πωλίν! Αὐτὴν ἐρησμοποίησε ἡ συμμορία τῶν γκαγκστερ ἀρχηγὸς τῆς ὁποίας ἦταν ὁ Γκαστόν Σαρνιέ, ὁ χρηματοδότης τοῦ «Ἐρωτικοῦ Νοτιοῦρου». Ὁ φοβερός αὐτὸς ἄνθρωπος, ἦταν πάντα τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἀνριέτ καὶ ὅταν ἐδέχθηκε νὰ ἀναλάβῃ τὴν «δουλειά» ποῦ εἶχε προτείνει, ὁ Μπονώ, ἀπέδωκε περισσότερο στὴν κατάρτιση τῆς ἀσυγκίνητης βεντέττας παρὰ στὴν μεγάλῃ ἀνακάλυψη τοῦ κόμητος ντὲ Μπρεβίλ.

Ἡ Πωλίν ἐπαίξε θυσία τὸν ῥόλο τῆς, τόσο ἀνέναντι τῆς Ἀνριέτ ὥς καὶ κατὰ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς κόρης τῆς. Κάποιος ἀπὸ τὴν συμμορία παρακολουθοῦσε ἀπὸ μέρες τὴν «Βίλλα τῶν Ρόδων» ἀθέτως. Στὸ ἴδιο ξενοδογεῖο ἔμενε χωρὶς νὰ θυγῇ ἐξω καὶ νὰ φαίνεται καὶ ἡ Πωλίν. Ὅταν ὁ συμμορίτης τοῦ Σαρνιέ ποῦ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Μπονώ, διαπίστωσε ὅτι ἡ μικρὴ εἶχε μείνει μόνη στὸ σπίτι, ἔστειλε τὴν Πωλίν. Αὐτὴ ἔσπευσε καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ὠδηγοῦσε τὴν Ροζέττα σ' ἕνα ἰδιόκτητο αὐτοκίνητο, στὸ βολάν τοῦ ὁποίου περιέμενε ὁ Μπονώ. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε ἀμέσως.

Ἀπὸ ἄλλαν αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ἰδέα δὲν εἶχε ὁ πατέρας τῆς Ροζέττας, ὁ Ζάν. Οἱ ἄλλοι ἀπεφάσισαν καὶ ἐνῆργησαν τὴν ἀπαγωγὴ ἐρήμην του καὶ μόνον ὅταν εἶχαν τελειώσει ὅλα τοῦ τὸ ἀνέμεσαν μᾶλλον ὡς μιὰ ὑπηρεσία πρὸς αὐτόν.

Ὁ Ζάν γάτοχε ποῦ θὰ εἶχε κοντὰ του τὴν κόρη του τὴν ὁποία σμεναιόταν, ἀγαποῦσε πολὺ ἄλλα καὶ δὲν πίστευε ὅτι τὴν εἶχαν κλέψει γιὰ χάρι του. Ὑποπτεύθηκε πὺς κάτι ἄλλο ἔκρυβε ἡ ἀπαγωγὴ αὐτὴ καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπαγορεύῃ. Κανεὶς ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ρομπέρ δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν ἀπαγωγὴ. Ὁ μικρὸς ἀσώματος σηκωνόταν, σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία τοῦ πατρὸς του ἀκού, καὶ ἡ μητέρα του κατὰγινώσκον ἐκείνη τὴν ὥρα μὲ τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ. Ἐπληροσφοῦθηκαν τὰ νεονότα ἄπ' τὴν Κν Πωλίν, ποῦ ἀπελπισμένη ἦσσε ἀπὸ τίς ἐκτενές τῆς πῆγε νὰ ρωτήσῃ τὸν Κν Ματούρεν, μὴν γινώσκον καὶ εἶπε ἰδὲ τὴν μικρὴ. Ὅσον ἤκουε αὐτὴν ἐνελεῖ, εἶπε κατὰ τὴν ἐλαφρότερη τὴν Πωλίν εἶπε τὴν Ροζέττα ὅτι τὴν ἤθελε ἡ μητέρα τῆς στὸ Παρίσι.

Ἀνύποπτη ἡ μικρὴ καὶ ἐφόσον αὐτὴ

ποῦ τῆς τῶλεγε ἦταν φίλη τῆς μαζὰς τῆς, ἀκούουσε τὴν Πωλίν, χαρούμενη ποῦ θάβλεπε τὴν μητέρα της καὶ ποῦ θάκουσε μὲ τὴν αἰτία αὐτὴ καὶ ἕνα ὀρεῖο περίπατο στὸ Παρίσι μὲ αὐτοκίνητο.

Ὅταν ὅμως ἐφθασαν στὸ Παρίσι καὶ δὲν ὄρθε τὴν μαζὰ τῆς νὰ τὴν περιμένῃ ἔδωκε τὰ κλάμματα. Ὁ Ζάν προσπάθησε νὰ τὴν καθυστερήσῃ μὲ διαφορεσὺς ὑποσχέσεις, ἀλλὰ ἡ μικρὴ ἔκλειε πάντα. Ἐδεῖσε νὰ τὴν φοβερίσουν ὅτι θὰ τὴν κλείσουν μόνη στὸ ὑπόγειο μαζὶ μὲ τὰ ποντίκια γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ὠδήγησαν τὴν Ροζέττα στὸ διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Βαγκράμ — ὅθ' ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνον αὐτὸ — ἀλλὰ σὲ ἕνα μικρὸ σπιτάκι κοντὰ στὸ δίσκος τῆς Βουλώνης. Ἐκεῖ θὰ ἔμενε καὶ ἡ Πωλίν, καὶ μόνον ἐκεῖ ἦτο ἐπιτετραμμένον στὸν πατέρα τῆς νὰ τὴν βλέπῃ.

Σὲ κάποια στιγμή ἡ Πωλίν ὠλέθη νὰ κακομεταχειρισθῇ τὴν δυστυχισμένη μικροῦλα καὶ σήκωσε τὸ χέρι τῆς. ὁ Ζάν ὅμως τὴν ἐπίσσε δυνάτῃ ἀπὸ τὸ καρότο:

— Δὲν ἐννοῶ εἶπε νὰ περάσῃ κανεὶς τὴν μικρὴ. Αὐτὸ τῶγ'ω δηλώσει ἤδη σ' ὅλους. Ὅποιος κάνει πὺς δὲν κατὰλαβαίνει, ὁἷχ' νὰ κάνῃ μὲ μὲν!

Κεφάλαιον 19ον

Τὸ τηλεσίγραφον

Μ' ὅλη τῆς τὴν φοβερὴ αὐτὴ περιπέτεια, ἡ Ἀνριέτ ἐπέστρεψε τὴν ἄλλη μέρα στὸ στούντιο. Ἐφυγε ἀπὸ πρῶτα παρακάλεσε τὸν Ρομπέρ νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ γιὰ ὁτιδήποτε καὶ ἂν θὰ μάθαινε σχετικά μὲ τὴν Ροζέττα.

Στὸν Ζερὸμ Ντάξ δὲν εἶπε τίποτε. Δὲν μπορούσε ἄλλωστε νὰ ἐξηγηθῇ μὲ κανέναν καὶ προτίμησε νὰ ἀφήσῃ τὸν σκηνοθέτη, ποῦ εἶχε ὑποπτευθῇ μᾶλλον μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια, νὰ τῆς τὰ ψάλλῃ. Αὐτὴ τὴν φορὰ, ὅμως, δὲν ἦταν τόσο τρομερὸς ὁ διάστημος σκηνοθέτης. Στὸ κάτω-κάτω ἦταν εὐχαριστήμενος ποῦ ἡ βεντέττα του γύρισε τόσο γρήγορα στὸ στούντιο καὶ εἶπε τὸ φιλμ δὲν θὰ καθυστερούσε.

Καὶ εἶπε τὸ σθένος ἡ Ἀνριέτ νὰ παίξῃ τίς εὐθymes σκηνές τοῦ ῥόλου τῆς μὲ

ΣΩΤΗΡΙΑ

Ὁ μύθος ναυαγὸς διακρίνεται μὲ μαγνητικὴ νάπη:

— Δόξα σοι, ὁ Θεέ! Νὰ ἕνα ὥραϊ μικρὸ νηοῦκι. Σώθηκα τέλος πάντων!

μποῖο ποῦ κατέπληξε καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἐ-αυτὸ τῆς.

Ἐνῶς μόνον ἀπὸ ὅλους τοὺς συνεργάτας, ὁ ρεζισέρ Μισέλ Περρέ, δὲν εἶχε γελασθῇ ἀπὸ τὸ ἐπιπλάστο αὐτὸ γέλιο τῆς. Ὑποπτεύετο πὺς κάτι σοδάρ συνέβαινε καὶ σ' ἕνα διάλειμμα δὲν δίστασε. Ἐπλησίασε τὴν διάσημη καλλιτέχνηδα καὶ τῆς εἶπε σιγὰ:

— Κα Φράνς, κάτι εἶς ἀπασχολεῖ σήμερον. Δὲν γελιέσαι ἐγὼ. Ὑποφέρετε. Δὲν θέλω νὰ μοῦ πῆτε τί εἶναι αὐτὸ πὺς σὰς βασανίζει, ἀλλ' ἂν καμμιὰ φορὰ μὲ χρειασθῇ, μὴν ξεχνάτε ὅτι θὰ ὄρθε σὲ μένα τὸν εὐκρινέστερο φίλο, ἑτοίμο νὰ σὰς βοηθήσῃ σ' ὁτιδήποτε.

Ὁ δυστυχισμένος νέος, ἀγαποῦσε πάντα τὴν μεγάλῃ στάρ.

Ἡ Ἀνριέτ δὲν τοῦ ἀπήντησε. Τὸν εὐχαρίστησε μόνο μ' ἕνα πονεμένο χαμόγελο.

Τὶ δόθηθα μπορούσε νὰ τῆς δώσῃ κύτος, μ' ὅλη τὴν ἀρσώση ποῦ τῆς ἔδειχνε; Ὁ μόνος ποῦ θὰ μπορούσε νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ νὰ τῆς ἀποδώσῃ τὸ παιδί τῆς ἦταν ὁ Πῶλ, καὶ αὐτὸς ἔλειπε. Πότε θὰ τὸν ξανάβλεπε; Καὶ θὰ τὸν ξανάβλεπε μήπως ποτέ; Τί ἐσήμαινε ἡ μυστηριώδης ἐκείνη ἐπιστημονικὴ ἀποστολή; Ἡ ἀβεβαιότης αὐτὴ τὴν σκότωνε. Ἐξ ἄλλου καὶ οἱ ἀπαγωγὴς τῆς Ροζέττας δὲν εἶχαν ξεναδώσει, ἀκόμη, σημεία ζωῆς. Τί θὰ τῆς ζητοῦσαν ἄραγε; Ποιοὶ ἦσαν οἱ ὅροι γιὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς κόρης τῆς; Κάτι τῆς ἔλεγε πὺς δὲν θὰ τῆς ζητοῦσαν αὐτὴ τὴν φορὰ ἀπλῶς ἕνα χρηματικὸ ποσό.

Κάποτε ἐτελείωσαν καὶ οἱ εὐθymes σκηνές τοῦ φιλμ καὶ ἡ Ἀνριέτ ἐστρεψε στὸ χαμᾶνι τῆς νὰ ξεμακρυνθῇ.

Σὲ λίγο ἦταν ἑτοιμὴ γιὰ ἔξω ὅταν ἦλθε ἕνας ὑπάλληλος τοῦ στούντιο καὶ τῆς εἶπε ὅτι «ἕνας κύριος ζητοῦσε νὰ τὴν δῇ». Γιὰ μιὰ στιγμή τὴν καρδιά τῆς Ἀνριέτ γεννήθηκε ἡ τρελλὴ ἐλπίδα ὅτι ἦταν ὁ Πῶλ. Γι' αὐτὸ φώναξε ἀμέσως τὸν ὑπάλληλον:

— Ἀς ἔλθῃ!..

Ἡ ἀπογοήτευσίς τῆς ὑπῆρξε μεγάλῃ ὅταν ἀντὶ τῆς ὑψηλῆς καὶ ρωμαλέας φιλοῦς τοῦ ἐραστοῦ τῆς εἶδε νὰ παλαίωσται στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας ἕνας κοντὸς ἀνθρωπάκος, ντυμένος στὰ καῦρα μ' ἕνα γαμύρολο ὑποκρισίας ἀποτυπωμένο στὴν ἀποκρουστικὴ του τὴν μορφή.

Ὁ ἄγνωστος ἄνθρωπος ὑποκλίθηκε ἀκούτατα καὶ κατόπιν ἔκανε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ χαμᾶνιου. Ἡ Ἀνριέτ ὅμως τὸν σταμάτησε ἀπότομα λέγοντάς του μὲ παγερὸ ὕφος:

— Τί μὲ θέλετε κύριε; Καὶ πρῶτα πρῶτα ποὺς εἶσθε; Δὲν σὰς γνωρίζω.

— Ἐγὼ, ὅμως, σὰς γνωρίζω καλὰ κυρία. Καὶ ποίος, ἄλλωστε, δὲν γνωρίζει τὴν μεγάλῃ καλλιτέχνηδα τῆς ὁδοῦς Ἀνριέτ Φράνς;..

Μὲ μεγάλῃ δυσκολία ἡ Ἀνριέτ ἐπινῆσε τὴν ἀρτία ποῦ τῆς προξένθηκε ἡ ἐμφάνισις καὶ οἱ τύποι τοῦ γλοιώδους αὐτοῦ τύπου καὶ ἀπήντησε:

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, νὰ μοῦ πῆτε ποίος εἶσθε.

(Συνέχεια στὸ ἀπόμενον)

40 ΛΕΤΑ Παράσκηνια

Ὁ συναγωνισμός ΜΑΡΙΚΑΣ - ΚΥΒΕΛΗΣ

Η ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΗ θεατρικὴ ζωὴ ἐ-γνωρίσε ὁπότες ἀκμῆς καὶ παρακμῆς. Ποτε τὰ θέατρα ἐπαί-ζαν διαλεχτὰ ἔργα καὶ ἐγέμιζαν κόσμον καὶ πότε καὶ τὰ ἔργα δὲν ἦσαν διαλεχτὰ, ἀλλὰ καὶ τὸ κοινὸν ἀραιό. Βέβαια συνέβαινε νὰ παίζονται κα-λα ἔργα καὶ ὁ κόσμος νὰ μὴ πηγαίνει... Τέλος πάντων τὰ Ἀθηναϊκὰ θέατρα ἔ-χουν ὑποστῇ πολλὰ ἀνεδοκτατεύματα μέσα στὶς τελευταῖες δεκαετίες.

Ὅσο ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς «Νέας Σκηνῆς» τοῦ Χρηστομάνου σημειώνα-ται μιὰ θεατρικὴ πρόοδος στὴν Ἀθήνα. Κι' αὐτὴ ὅμως ἐπαθε διακυμάνσεις. Ἐ-δαμε στὴν πρώτη σειρά αὐτῶν τῶν ἀνα-μνήσεων τίς περιπέτειες τῆς «Νέας Σκη-νῆς». Εἶδαμε καὶ τοὺς πρώτους ἀγῶνες τῶν θιάσων Κοτοπούλης καὶ Κυβέλης. Ἐπειτα ὅμως ἀρχισε μιὰ περίοδος προ-όδου καὶ ἀκμῆς γιὰ τὰ θέατρά μας. Ἡ περίοδος αὕτῃ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 1910 καὶ ρθάνει περίπου ὡς τὸ 1925.

Ὅταν ἀρχισε ἡ περίοδος αὕτῃ τῆς ἀκμῆς, ὁ κινηματογράφος στὴν Ἑλλάδα μόλις εἶχεν εἰσαχθῇ καὶ ἀκόμα δὲν μπο-ρούσε νὰ συναγωνισθῇ τὸ θέατρο. Βέβαια ἄλλη εἶναι ἡ τέχνη τοῦ κινηματογράφου καὶ ἄλλη τοῦ θεάτρου. Ἐν τούτοις σιγὰ-σιγὰ ἡ ὁδὸν τραβᾷ τὸν κόσμο ἀπὸ τὸ θέατρο. Καὶ κατὰ τὸ 1925 τὸ πρῶμα φτάνει στὸ ἀνώτατο σημείον. Τὰ θέατρα παύουν πιά γιὰ νὰ ζήσουν. Ὁ κινημα-τογράφος τραβᾷ ὅλο σχεδὸν τὸ κοινὸ τῆς Ἀθήνας.

Κι' ἡ πάλῃ τοῦ θεάτρου μας γιὰ νὰ ζήσῃ ἐξακολουθεῖ μερικὰ χρόνια ἀπελπι-σμένα! Ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν ὑπαρξὴ του γίνεται σκληρός. Καὶ μόνον κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, χάρις πρὸς πολλὰ στῆς κυβερνητικῆς φροντίδας, ξανάρχισε μιὰ ἀκμὴ τοῦ θεάτρου μας. Τὸ Κράτος συν-τρεῖ σὲ ἀκμαῖο σημεῖον τὸ Βασιλικὸ Θέ-ατρο καὶ τὸν Θίασον Κοτοπούλης. Κι' αὐ-τὸ μ' αὐτὰ τὰ δύο θέατρα ὁ συναγωνι-σμός καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία δια-τηροῦν καὶ τοὺς ὁμοίους διαλεχτοὺς θιά-σους τῆς κ. Ἀνδρεάδη καὶ τοῦ κ. Β. Ἀργυροπούλου.

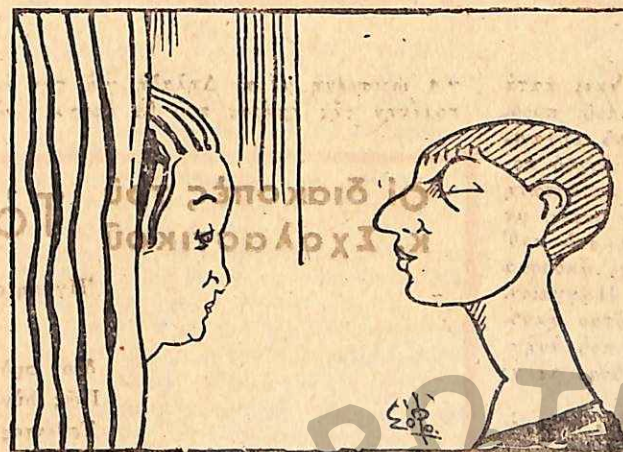
Ἀλλ' ἂς ἰδοῦμε πὺς ἄντισε ἡ ἀκμὴ τοῦ θεάτρου μας κατὰ τὸ 1910.

Τὸ κυριώτερον γαυκτηριστικὸ τῆς ἐ-ποχῆς ἐκείνης καὶ τῶν κατόπιν χρόνων ἦταν ὁ ἀγῶνας συναγωνισμὸς τῶν δύο με-γάλων θιάσων: Κοτοπούλης καὶ Κυβέλης. Ὁ συναγωνισμὸς αὐτὸς ἐ-φθασε στὸ ἀνώτατο σημεῖον. Σὲ ἀφάντα-

στα θαύματα στὴν ταχύτητα τοῦ ἀνε-βάματος ἔργων καὶ σ' ἄλλα πολλά.

Ἀπὸ τὸ 1910 καὶ μπρὸς ἀρχίζει ἡ θε-ατρικὴ ἐποχὴ, ποῦ οἱ θιάσοι τῆς Κας Μαρίας Κοτοπούλης καὶ τῆς Κας Κυβέλης Θεοδορίδῃ ἐπικρατοῦν. Παράλλη-λα μ' αὐτοὺς ὑπάρχουν οἱ θιάσοι τῆς Κας Νίκας, τοῦ κ. Ν. Παλέσσα, τῆς Κας Γεωργιάδου, τῆς Κας Στεφανίου καὶ ἄλλοι. Μὰ ὅλοι αὐτοὶ μπαίνουν γρή-γορα σὲ δευτέρα σειρά. Θριαμβεύουν ἀπὸ τὸ 1910 καὶ ἐπιπλέον οἱ δύο ἀγῶνα συ-ναγωνιζόμενοι θιάσοι: Κοτοπούλης καὶ Κυβέλης.

Ὁ θίασος τῆς Κας Μ. Κοτοπούλης ἀπὸ

Αἱ δύο ἀντίπαλοι: Κυβέλη καὶ Μαρὶκα.

(Σκίτσο τοῦ κ. Σοφ. Ἀντωνιάδῃ)

τὸ 1908 ἐγκατεστάθη στὸ θέατρο τῆς Ὀ-μονοίας, δηλαδὴ στὴν «Νέα Σκηνή» τοῦ Χρηστομάνου. Καὶ ὁ θίασος τῆς Κας Κυβέλης ἀπὸ τὸ 1909 ἐγκατεστάθη στὸ «Βαριετέ», ἀντίκρου στὸ παλαιὸ θεα-ματιστήριον. Ἐλέγετο δὲ ὁ θίασος τοῖς: «Κυβέλης-Φύρστος-Παπαγα-ωργίους».

Ἐπειὰ ἀπὸ τὸν ἐπόμενον χρόνον, τὸ 1910, ἀρχίζει ἡ μεγάλῃ πάλῃ τῶν δύο θιάσων, ποῦ ἐδάσταζε περίπου 15 χρόνια. Ὅχι μόνον οἱ θιάσοι αὐτοὶ συναγωνίζονταν στὸ νὰ ἔχουν τοὺς καλύτερους ἡθοιοὺς, ὁχι μόνον προσπαθοῦσαν νὰ ἐκρίνουν τέλεια θεατρικὰ σύνολα, ἀλλὰ ἀγωνίζον-ταν καὶ ποὺς νὰ πρωτοδῶσῃ τὸ νέο ἐργον. Ἐποῖς πολλὰς φορὰς ἕνα ἕν ἐργον ἐπαίξετο ἀπὸ τοὺς δύο θιάσους γιὰ πρῶ-τη φορὰ τὸ ἴδιο βράδυ. Αὐτὸ συνέβαινε ποῦ πάντων μὲ τὰ γαλλικὰ νῆα ἔργα, τὰ λεγόμενα «Βασιλοδραματῶνα», γιατί παίζονταν στὰ θέατρα τῶν κυριῶν βουδελάρων.

Ἐντὸ 1910 ἀρχισε κατὰ τὴν ἑνω-ξιν ὁ συναγωνισμὸς τῶν θιάσων Κυβέ-λης καὶ Κοτοπούλης. μὲ διαφορετικὰ ἔρ-γα. Ἐπειτα σὺνὰ ἐπαίξαν τὸ ἴδιο βράδυ τὸ ἴδιο νῆα ἔργον.

Κατὰ τὸ 1911 ἔγινε κάτι πὺς περὶε-

γο. Οἱ δύο αὐτοὶ θιάσοι, ἀλλὰ καὶ ὁ τρε-τὸς τῆς Κας Νίκας καὶ τοῦ Σαγιώρη, ἀρ-χίσαν καὶ οἱ τρεῖς τὸ ἴδιο βράδυ μὲ τὸ ἴ-διο ἔργον! Αὐτὸ ἦταν ὁ «Μπαμπᾶς» τῶν Φλέρς καὶ Καγιαδέ. Μόλις ἐγνώ-στη ὅτι ἐθριάμβευε τὸ ἔργον στὸ Παρίσι, παύθηκε κι' ἐδῶ ἀπὸ τοὺς 3 θιάσους τὸ ἴδιο βράδυ. Καὶ οἱ τρεῖς θιάσοι, τὸ ἀνέ-δασαν ἐπιμελημένα. Φαίνεται ὅμως πὺς ὁ θίασος τῆς Κας Κοτοπούλης τὸ ἀνέδασε καλύτερα. Ἦντι ὁ θίασος ἐκεῖνος εἶχε περισσότερες συμπάθειες. Ὅσοπο ποῦ γε-γονὸς εἶναι ὅτι ὁ «Μπαμπᾶς» στὸ θέα-τρο τῆς Κας Κοτοπούλης ἐπαίχθη 10 βραδυὲς κατὰ σειράν, ἐντὸς τῆς Κας Κυβέλης ἐπαίχθη μόνον 3 βρα-δυὲς καὶ ἄλλες 3 στὸ θέατρο τῆς Κας Νίκας.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1912 ὁ συναγωνισμὸς ἐπανεληφόθη. Ἡ κ. Κοτοπούλη εἶχαν ἐγ-κατεσταθῇ ὁριστικὰ στὸ θέ-ατρο τῆς Ὀμονοίας, γιατί στὸ μεταξὺ κατὰ τὸ προη-γούμενον καλοκαίρι ἐπαίξε στὸ «Ἀττικόν». Ἡ Κας Κυβέλης ἐπαίξε μὲ τὸν θίασὸ τῆς στὸ «Βαριετέ», ποῦ ὠ-νομάσθη πιά «Θέατρο Κυβέ-λης». Αὐτὸ τὸ καλοκαίρι κι' οἱ δύο θιάσοι ἀνέδασαν συγ-χρόνως τὸ ἴδιο βράδυ τὴν γαλλικὴν κωμῶδιαν «Τὰ μι-καῖα». Κατόπιν ὅμως ἔλλα-ξαν δραματολόγιο. Ὁ συνα-γωνισμὸς αὐτοῦ τοῦ εἴδους φαίνεται πὺς ἔφθανε μᾶλλον ζημίες..

Ἀλλὰ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1913, μετὰ τοὺς πολέμους, ποῦ τὰ στρατιωτικὰ ἔρ-γα ἦσαν ἐπικρατοῦς, τὸ ἴδιο βράδυ οἱ θιά-σοι Κοτοπούλης καὶ Κυβέλης ἐπαίξαν τὸ πολέμικον ἔργον «Ἰππὸκράτης» τοῦ Λαβεντιάν. Καὶ τὰ δύο θέατρα γένισαν ἀπὸ κόσμον, ποῦ ἐγεύσαστο τοὺς με μανία. Τὸ κύριον γυναικεῖον πρόσωπον τοῦ ἔργου ἦταν ἡ Κας Ὀλῶ, καὶ τὸ ἐπαίξαν σὲ κά-θε θίασος ἡ πρωταγωνίστρια του! Ἦντι ἐ-γιναν συγκρίσεις τοῦ παλαιῦτος, οἷζη-τήσεως, κρίσεως, σβόλια..

Φαίνεται ὅμως, ὅτι αὕτῃ τῇ φορᾷ ἡ Κας Κυβέλης ἔφερε περισσότερον τὸ ἔρ-γον. Μάλιστα ἡ Κας Κυβέλης, γιὰ νὰ πα-νηγορίσῃ τὴν ἐπιτυχία τῆς, ἔδωκε τὴν Κυριακὴν 2 Ἰανουαρίου 1913 μιὰ ἀπογευμα-τινὴ παράστασιν τοῦ «Ἰππὸκράτους» ἐπὶ τη-δες καὶ τὸν στρατὸ.

Γιὰ νὰ δείξῃ μὲ πρακτικώτερον τρόπο ἡ καλλιτέχνης τὸ θαυμαστὸν τῆς στο νικη-τῇ στρατὸν μας, ἐκάλεσε διὰ τοῦ Φρου-οαγείου τὴν πορταὶ Ἀθηνῶν νὰ παρο-κολοθήσῃ τὸ ἔργον ἐντελῶς δωρεάν. Καὶ ἦταν ὡσαύτῃ τὸ θέαμα τοῦ στρατοῦ, ποῦ συγκεντρώθηκε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα στὸ

ΜΗ ΜΟΥ ΜΙΛΑΣ

Μη μου μιλάς, μόνο άσε με τὰ μάτια σου
Νά βλέπω έκστατικός, όταν δακρίζουνε
Είνα: για μένα ή άφωνη λικία τους
Σάν άηδονιού κελάιδισμα στη νύχτα.

Όταν σωμαίνης, και τὸ πλάνο άνθόγελο
Τών δλβίων στοχασίων σου άναριζέι με,
Σόμπως νά μου μιλάνε χέλιη άθώρητα
Στών πόθων τών άνείπωτων τή γλώσσα.

Μη μου μιλάς· μόνο άφησε τή σκέψη μου
Σέ δύθη μαγεμένα νά ένωτίζεσαι
Τά μυστικά, πού λένε οι Κιζυάτιδες
Και τών παραμυθιών οι έρασίμες κόρες.

Μη μου μιλάς· με φτάνει όταν τὰ χέλιη σου
Τρέμουνε από τήν άφωνη λαχτάρα σου —
Κανείς ποιητής τόν έρωτα δέν έψαλε
Καθώς έσύ, στη λύρα τής σιωπής σου.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΛΙ

Θεάτρο Κυβέλης. Έφθασαν έκει κατά
τετράδας στρατιώτες του πεζικού, πυρο-
βολητές, ιππείς, στρατιώτες του μηχανι-
κού και μερικοί της έφορείας ύλικού πο-
λέμου. Τὸ έργο σ' αὐτή τήν παράσταση
δέν παίχθηκε όπως τις άλλες φορές, με
γαλλικά όνόματα, αλλά μεταφέρθη στο καθ'
ήμᾶς. Έτσι οι στρατιώτες, στο άκουσμα
των ονομάτων: Θεσσαλονίκη, Παγγαίον,
Κρήνη, έζητωκραύγαζαν και όταν ήκο-
ιθη ό κρότος ενός κανονιού, πού άνήγ-
γαιλε τόν πόλεμο, έχειροκροτούσαν με ά-
περίγραπτο ένθουσιασμό.

Μεγάλη συζήτηση έγινε τότε στις έ-
φημερίδες και άνάμεσα στο θεατρόφιλο
κοινό για τὸ παίξιμο των δύο θιάσων. Τὸ
κοινό διαιρέθηκε και έγινε δύο κόμμα-
τα: Κοτοπουλικοί και Κυβέ-
λικοί.

Και σέ λίγο καιρό άργότερα πού παίχ-
θηκε τὸ ίδιο δράμα από τους δύο θιάσους
ή «Φλωρεντινή Τραγωδία» του Ουάιλντ, ή
συναγωνισμός ξανάρχισε και πάλιν άνα-
ψαν οι συζητήσεις. Ό φανατισμός των
δύο στρατοπέδων έπολλαπλασιάσθη...

Είναί άφάνταστη ή ταχύτης με τήν ό-
ποία άνεβάζοντο τὰ ξένα έργα στις πε-
ριπτώσεις αυτές του άγρίου συναγωνι-
σμού.

Συχνά συνέβαινε τὸ έργο νά μήν εύρί-
σκει άκόμα στα χέρια του θιάσου και
ν' άναγγέλλεται για τὸ επόμενο δράμα
ή πούτῃ του!

Έπειδή είχα πολλές γνωριμιές με
τους θιάσους, έχω άντιληφθῇ προσωπικά
κὺτῃ τήν ίλιγγιώδη και αγωνιώδη προ-
σπάθεια τής άφάνταστης ταχύτητας.

Τὰ γαλλικά βουλευσιόδραμα έργα, στα
όποια έγινε συνήθως ό συναγωνισμός,
έδημοσιεύοντο στο θεατρικό παρόρημα
του Παρισινού περιοδικού «Ιλλου-
στράσιόν», Μόλις έλάβαιναν ό κάθε
θιάσος τηλεγράφημα ότι τὸ έργο έδη-
μοσιεύθη στο Παρίσι, τὸ προανήγγειλε

φωλλάδιο από τὸ Παρίσι! Έφθασε λοι-
πόν τὸ έργο τὸ προηγούμενο δράμα και
τὸ άλλο δράμα έπρεπε νά παιχθῇ! Έ-
χρειάζετο λοιπόν, ταχύτης περισσότερη
από Αμερικάνικη...

Μόλις έφθανε τὸ ταχυδρομείο στους
δύο θιάσους, άρπαξε τὸ έργο ό μεταφρα-
στής, πού έπρόσμενε εκεί. Αμέσως έ-
κανε τόν κατάλογο των προσώπων κι
άρχισε ή διάνομή των ρόλων. Στο μετα-
ξύ ό μεταφραστής άρχισε νά μεταφράζει.
Έως ότου νά τελειώσει ή παράσταση,
ή πρώτη πράξη είχε μεταφραστῇ. Αμέ-
σως, τήν ίδια νύχτα, έγινε και ή πρό-
βα της. Ός τὸ πρωί ό μεταφραστής έ-
δινε έτοιμες και τις άλλες δύο πράξεις.
Έπρόβαζοντο και αυτές τὸ άλλο μεση-
μέρι. Έγινε και μιὰ γενική πρόβα. Και
τὸ έργο έτσι ήταν έτοιμο για άνέδραση.
Κακά και τρισάθλια βέβαια. Μά θά έ-
πρόλαβαινε ό αντίπαλος θιάσος. Έπαι-
ζαν και οι δύο συγχρόνως τὸ έργο. Βέ-
βαια στις κριτικές συχνά έδιαβάσαμε:
«Οι ήθοιοι τελείως άμελέτητοι...» Αλ-
λά τί σημασία είχε; Φθάνει ότι δέν τὸ έ-
παίξεν ό άλλος θιάσος πρώτος!

Επειτα, από παράσταση σε παράστα-
ση, τὸ έργο... «έστρωνε»...

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Τὸ πολυθρό-
νο «ΧΑΛΑΣΜΕΝΟ ΣΗΠΙΤΙ» του κ.
Μελῆ.

Οί διακοπές του κ. Σχολαστικού Τὰ έν λεωφορειώ

Ήγαπητοί μου μαθηταί,

Έν τῷ παρόντι φύλλο
θέον προ των όμμάτων σας τὰς τρίκας μου νά τίλλω
Πώς ούν; θά έρωτήσετε, ήγαπητοί, εύλόγως.
Τεθέντος έρωτήματος — ίδου ποίος ό λόγος
της τραγικής αυτόχρονης ταύτης χειρονομίας:
Μικρόν τι προ της άκριβούς ώρας, της μεσημέρας
την της Γλυφάδος χλιαράν έγκαταλείψας θίνα
(ως και τὰ χαριτόδωρα κοράσια εκείνα
άτινα μετά χάριτος λαμπράς και φυσικής,
έφερον δίκην λουτρικών φύλλα τινά συκής),
έπέβην εις τετράτροχον ν' άνέλθω εις τὸ Άστυ.
Θερμότατον εγκώμιον άνέμψα τῷ Πλάστη-
δστις μοι έξησφάλισε θέσιν τινά όρθίου
εις τόν εύρον διάδρομον ένός λεωφορείου.
Αίφνης ήσθάνθην ώθησιν τινά μυστηριώδη
και άκων ούτως έθιξα τήν χείρα τήν εύώδη
μιὰς προϊσταμένης μοι νέας καλλιπαρείου.
Έλαβε τότε τήν μορφήν, ή νέα, του θηρίου
του πληγωθέντος άκαρεί από τόν κύνηρόν του
και άνικάνον, συνεπώς, νά κρύψη τόν θυμόν του.
Διά νά μή άντιληφθούν όσοι πλησίον ήσαν
τι διεδραματίζετο, έποίησα τήν νήσσαν.
Όμως — δαβαί! — προτού αὐτή συνέλθῃ έντελώς
άκον έχω τήν έψαισα έκ νέου άφελώς,
Ανέκραξε βαρβαριστί: «Τῇ θέλεις τῇ χαστούκᾱ!»
Και αὐθωρεί έφώρησεν ως ύδροπλάνον... Στούκα!
και τήν σοφήν μου κεφαλήν τήν έτυψε διαλας.

Αλλιν φοράν, ήγαπητοί, δέν θά λουσθῶ δεβαίως.

Ό κ. Σχολαστικός

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

AUTO συνέβη πραγματικά

ΤΟ όνομά του τὸ πρωτόμαθα από
τήν άγγελία του θανάτου του πού
είδα κολλημένη ένα πρωί στην έ-
ξώπορτα του σπιτιού του. Γνωρι-
ζόμασταν μ' όλα ταῦτα από πολὺν καιρό
και μπορώ μάλιστα νά εἰπῶ ότι με ὅλη
τήν μεγάλη διαφορά ηλικίας πού ὑπῆρχε
μεταξύ μας, είχε άρχισῇ νά μᾶς συνδέῃ
ένας σύνδεσμος πού δέν άπέχει και πού
από αὐτὸ πού όνομάζεται φιλία.

Τὸν συναντοῦσα κάθε πρωί πού πήγα-
να στο γραφεῖο μου. Περίμενε κι' εκεί-
νος στην ίδια στάση του λεωφορείου για
νά πῇ στη δουλειά του. Τὴ δουλειά έκα-
νε; Δέν τὸ ήξερα. Τὸν φανταζόμουν πάν-
τοτε ὑπάλληλο τῆς σειρᾶς σὲ κάποια με-
γάλη επιχείρηση ή σὲ κάποια δημόσια ὑ-
πηρεσία.

Πόσες φορές δέν τὸν είχα λυπηθῇ όταν
τὸν έβλεπα νά στέκῃ τὰ χειμωνιάτικα
κροῖνα και νά τουρτουρίζῃ από τὸ κρύο.
Ήταν ένα καλὸ και αγαθὸ γεροντάκι,
πάντοτε γελαστὸ, πάντοτε εύγενικό και
πάντοτε με τὸν καλὸ λόγο στο στόμα. Και
σκαμπόμωνα πόσο ήταν άμαρτία πού δέν
μπορούσε ν' άποτραβηχθῇ από τήν καθη-
μερινή βιοπάλη, νά ξεκουρασθῇ, νά ήσυχ-
ήσῃ τὰ τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς του!
Καθμένο γεροντάκι! Ποιὸς ξέρεῖ ποιὸς
έκμεταλλεῖτο τήν φτώχεια του και τήν
άνάγκη πού είχε, δίνοντάς του ένα μικρὸ
μισθὸ για τις εύσυνειδήτες υπηρεσίες
του;

Δέν θά ξεχάσω ποτέ κάποιο πρωί, πού
τὸν είδα νά συζητᾷ έξαγριωμένος με τὸν
μπακάλη τῆς γειτονιάς μας. Κατάλαβα
άμέσως περὶ τίνος θά έπρόκειτο και ά-
πόφυγα νά περάσω κοντὰ από τὸ μέρος
πού συζητούσαν. Τὸ γεροντάκι θά χρο-
στοῦσε κάποιο μικρὸ λογαριασμὸ, δέν θά
μπορούσε νά τὸν πληρώσῃ και ό μπακά-
λης, ό αἰώνιος αὐτὸς έκμεταλλεὺς των
άνθρώπων τῆς ανάγκης, τοῦ δημιουργοῦ-
σε σκηνή μέσα στη μέση του δρόμου, έλ-
πίσσοντας ότι θά τὸν άνάγκαζε με αὐτόν
τὸν τρόπο νά πληρώσῃ. Καθμένο γερον-
τάκι! Δέν τὰ είχα κι' ἐγὼ ποτὶ. Σκέ-
φθηκα όμως για μιὰ στιγμή νά περάσω
από τὸν μπακάλη και νά κανονίσω τὸν
λογαριασμὸ του. Ὑστερα όμως συλλογι-
σθηκα ότι τὸ γεροντάκι μποροῦσε νά τὸ
δεωρήσῃ αὐτὸ προσβολή. Στο κάτω-κάτω
δέν είχαμε και τὸση φιλία, ὥστε νά έπε-
βαίνω στα ιδιωτικά του ζητήματα.

Αὐτὸ ὁλόκληρα χρόνια συναντιώμασταν
σχεδὸν κάθε πρωί στην ίδια στάση. Χαι-
ρετιώμασταν σάν δυὸ παλιοὶ καλοὶ φί-
λοι, συζητούσαμε για τὰ φέγοντα ζητή-
ματα τῆς ἡμέρας, και τὰν εύρισκα πάντο-

τε σύμφωνο με τήν γνώμη μου. Είχα μά-
λιστα τήν έντύπωση ότι πολλές φορές
ὑποχωροῦσε μπροστὰ στις άπόψεις μου,
για νά μὴ με στενοχωρήσῃ. Ἄγιος άν-
θρωπος! Μά σὲ τί τὸν ὠφελοῦσε ή κα-
λωσύνη του; Κάθε άλλο. Ἄν ήταν δια-
φορετικός, ἂν ήταν λίγο μπαγαποντάκος,
ή έστω και παληανθρωπάκος, δέν θά ά-
ναγκαζόταν νά αφήνῃ κάθε πρωί τήν ὡ-
ραίά του ζεστασιά, για νά θυγῇ στο χει-
μωνιάτικο κρύο και νά πῇ στη δουλειά
του, οὔτε θά είχε άνάγκη νά ὑφίσταται
καταμεσίς του δρόμου τοῦς έξευτελι-
σμούς τοῦ βροχομακακῆ για τὸ μικρο-
ποδὸ πού θά τοῦ χροστοῦσε.

Όταν διάβασα τήν άγγελία τοῦ θανά-
του του, λυπηθῆκα. Μοῦ άφάνηκε πὼς έ-
χασα έναν πολὺτιμο φίλο. Δέν μποροῦσα
νά συνηθίσω στην ιδέα ότι από ἐδῶ και
στο ἐξῆς δέν θά τὸν συναντοῦσα πιά στην
στάση, δέν θά συζητοῦσα μαζί του για
τὰ φέγοντα ζητήματα τῆς ἡμέρας. Ὁ-
ταν σκέφθηκα όμως πὸς ὑψοῦμαι, δοῖ-
κα πὼς ό θάνατος ήταν γι' αὐτόν μιὰ ά-
πολύτρωση. «Ξεκουράσου, γεροντάκι
μου, συλλογίσθηκα. Δέν ἔχεις πιά άνάγ-
κη νά ξεπαγιάξῃς στην γωνιά περιμένον-
τας τὸ λεωφορεῖο, οὔτε θά μπορέσῃ νά
σ' έξευτελίσῃ ἄλλη φορὰ ό μπακάλης για
τὸν μικρολογαριασμὸ πού χροστοῦσες».
Και ή ιδέα ότι θά έχανε ἐτοι κι' ό μπα-
κάλης, αὐτὸς ό παληοεκμεταλλεὺς, κά-
ποιο μικροποδὸ, πού άσφαλῶς θά είχε
λαμβάνει, με έκανε νά χαίρωμαι. Ήταν
τόσο συμπαθητικό τὸ καθμένο τὸ γερον-
τάκι μου! Και τὸ λυπόμουν τόσο πολὺ
για τήν φτώχεια του και για τὰ βάσανα
πού περνοῦσε καθημερινά...

Διάβασα με προσοχή τὸ άγγελτήριο
τῆς κηδείας. Στενοῦς συγγενεῖς δέν είχε.
Οὔτε γυναίκα, οὔτε παιδιά. Ἄλλη τρα-
γωδία κι' αὐτή! Ποιὸς ξέρεῖ ἂν δέν πέ-
θανε ὁλομόναχος, χωρὶς νά βρεθῇ ένας
άνθρωπος νά παρασταθῇ και ν' άνακουφί-
σῃ τις τελευταίες του στιγμές.

Τὸ άλλο πρωί ξήτησα άδεια από τὸν
πρωτοπάρχη μου:

— Κάποιος στενός μου φίλος πέθανε,
τοῦ είπα και θά ήθελα νά πάω στην κη-
δεῖά του.

Πῆγα πραγματικά. Ήσανε μιὰ κηδεῖα
ἀκριβῶς ὅπως τήν είχα φαντασθῇ. Ένα
φτωχὸ φέρετρο, λίγα λουλούδια πού εἶ-
χα στείλῃ ἐγὼ — τὰ μόνα λουλούδια πού
στόλισαν τὸν νεκρὸ — και ἐλάχιστοι άν-
θρωποι, ὅλο άνδρες, πού συζητούσαν και
κάπνιζαν σάν νά βροσκόντουσαν στο κα-
φενεῖο και ὅχι σὲ κηδεῖα. Ἀνάμεσα σ'
αὐτοὺς διέκρινα και τὸν μπακάλη τῆς
γειτονιάς!

«Έχει τοῦλάχιστον τῶνεις συνειδήσε-
ως — συλλογίσθηκα — και ήθε άσφαλῶς
στην κηδεῖα για νά ἐξίλεισθῇ για ὅσες
φορές τὸν στενοχώρησε με τοῦς λογαρια-
σμούς του». Ὡστε δέν ήταν ό μπακάλης
τόσο παληανθρωπος ὅσο τὸν φανταζό-
μουν;

Τὸν πλησίασα και καλημεροῦστήκαμε.
— Πᾶει κι' αὐτὸς ό καθμένος! τοῦ εἶ-
πα. Θεὸς σχωρῶσ' τον!

Ό μπακάλης με κῆτεξε παραξενεμέ-
νος.

—Τὶ νά τοῦ πρωτοσυγχωρήσῃ ό Θεός,
κύριε; μοῦ εἶπε. Έχει; και ή δική του
καλωσύνη τὰ ὀριά της!

— Δέν βρήκες κατάλληλῃ στιγμή γι' ά-
στεία, τοῦ άποκρίθηκα. Τὶ άμαρτίες μπο-
ροῦσε νά ἔχῃ ό άγιος αὐτὸς άνθρωπος;

Τήν ίδια στιγμή άκουσα κάποιον ά-
γνωστο πού εἶπε δίπλα μου:

— Ἄς τὰ πᾶρῃ τώρα μαζί του, ό πα-
ληόγερος!

Τώρα κῆτεξα ἐγὼ παραξενεμένος τὸν
μπακάλη και τὸν άγνωστο.

— Τὸν γνωρίζατε τὸν μακαρίτη, κύ-
ριε; ρώτησε ό μπακάλης μου.

— Δηλαδή, άποκρίθηκα, τὸν γνώριζα
ἐτσι, έντελῶς επιφανειακά. Τὸν συναν-

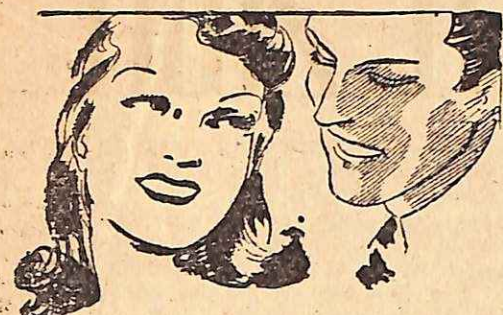
Πολὺ συχνά φανταζό-
μαστε τῇ ζωῇ και τοῦς
άνθρώπους καλλιτε-
ρους ἀπ' ὅ,τι εἶνε στην
πραγματικότητα και κά-
ποια μέρα μᾶς κυριεύει
ή άπογοήτευσις

τοῦσα κάθε πρωί στην στάση τοῦ λεωφο-
ρείου, μιλούσαμε για διάφορα ζητή-
ματα...

— Έχει κάποις κόσμος και κοσμάκη, κύ-
ριε, αὐτὸς πού βλέπατε! εἶπε τότε πάλι
ό μπακάλης. Έχει κλείσει σπίτι! Έ-
χουν κλάψῃ μαννάδες και παιδιά για χα-
τήρι του. Δέν ἔχει γεννηθῇ στὸν κόσμο
μεγαλύτερος τοπογλύφος και παληανθρω-
πος. Μιὰ φορὰ εἶπα κι' ἐγὼ στα νύχια
του. Μοῦ είχε τότε κάποια άπόσπῃ ά-
νάγκη και δανείσθηκα ένα μικρὸ ποσὸ.
Δέν φθάει πού μ' έγδωσε. Μ' έπιασε
κάθε πρωί στὸν δρόμο και μοῦ φαρμάκω-
νε τήν ζωῇ μου για ὁλόκληρη τήν ἡμέρα.
Έκλαιγε για τήν πεντάρα. Ξεκινούσε
κάθε πρωί και έπαιρνε άράδα τοῦς χρεώ-
στες του για νά τοῦς τυραννήσῃ. Ἄλλοί-
μονο σ' έκείνον πού δέν ήταν σὲ θέση νά
τὸν πληρώσῃ εμπρόθεσμα! Έχει ξεκλη-
ρίσει σπίτι. Ἄφησε ανθρώπους νά σα-
πίσουν στη φυλακή για χρῆ! Τὸν έρε-
φε ή δυστυχία των άλλων... Δέν τὸν έ-
νοιαζε για τὰ λεφτά. Έκείνο πού ήθελε,
ήτανε νά τυραννᾷ τὰ θύματά του. Ἄν
άφησα ἐγὼ τὴ δουλειά μου και ήρθα στην
κηδεῖα του, τὸ έκανα από τὴ χερά μου
πού πέθανε ένα, τέρας λιγότερο στὸν
κόσμο!

Τήν στιγμή εκείνη έψελνε ό παπάς:
ταῖονία του ή μνήμη». Ό άγνωστος πού
έστέκετο δίπλα μας και πού είχε εἰπῇ λί-
γην ὥρα πρίν: «Ἄς τὰ πᾶρῃ τώρα μαζί
του», άφησε τώρα μιὰ βαρεῖα βλαστήμια
για τὸν μακαρίτη.

Έφυγα ὅσο μποροῦσα πὸς γρήγορα.
Είχα μετανοήσει πού πήγα στην κηδεῖα
του. Διαφορετικά θά έλάμπα άκόμα τὸν
άγιο άνθρωπο πού είχε γίνει σχεδὸν
φίλος μου.

ΕΠΙΚΑΡΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΝΑ ΦΩΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΤΗΝ ΕΒΔΕΚΑ στο προφίλ. Ήταν μια τρισαχαιτωμένη ξανθή. Στο μισοσκόταδο του λεωφορείου τὰ κατάξανθα μαλλιά της λαμποκοπούσαν, έρχονταν κάποια νότα ευθυμίας στο άχρη περιβάλλον.

Ανάμεσα στις σοβαρές φάτσες των ταξιδιωτών, τί χτυπητή αντίθεση πού ήταν ή δική της! Ήταν ή μόνη ένδιαφέρουσα μορφή, και έκανε λιγότερο άνοχη την άτελειώτη διαδρομή. Ίσως νά μ'ήν ήταν όμορφη με την κυριολεξία, μ'είχε κάτι πού τραβούσε και σέ έκανε νά την συμπληρώσεις θέλοντας και μή.

Δέν ήξερα αν ήταν μόνη. Μιά κυρία ώριμου ηλικίας καθόταν πλάι της· αλλά ή σιγή των δυο γυναικών μ'έκανε νά φανταζώμαι ότι μάλλον μόνη ταξίδευε. Μά πώς λοιπόν, είχε βρεθή τέτοια ώρα έξω; Φαινόταν σοβαρό κορίτσι. Νά μένη έτσι όργα έξω... Δέν φοβόταν άραγε τούς κινδύνους;

Κάθε φορά πού σταματούσε τó λεωφορείο εκείνη έστρεφε τó κεφάλι της και από την πόρτα προσπαθούσε νά δει πού βρισκόμαστε. Φαινόταν νά είναι πελάτισσα της γραμμής. Τί κρίμα νά μ'ήν κάωμαι και εγώ, σ'αυτή τη γειτονιά!... Θά μπορούσα νά την βλέπω συχνά στο λεωφορείο.

Οί συλλογισμοί μου διεκόπησαν απότομα. Ή άγνωστη είχε σηκωθεί και έτοιμαζόταν νά κατέβη στην στάση. Έτσι μπόρεσα νά θαυμάσω την στητή της κορμοστασιά και την αρμονία των κινήσεων της.

Χωρίς νά καταλάβω πώς, σηκώθηκα και εγώ, και όταν σέ λίγο τó λεωφορείο στάθηκε, και πήδησα έξω και μαζι μ'αυτήν.

Πού βρισκόμουν; Ανάθεμά με και αν ήξερα! Είχε ένα σκοτάδι έξω τρομερό. Όλα τά φώτα σβύσαν, εξ αίτιας των κατασμένων αυτών μέτρων της αντιμεταποικτικής άμύνης. Ούτε την νέα πού παρακολουθούσα δέν έδωπα πιά. Μά σέ λίγο τά μάτια του συνήλθαν στο σκοτάδι και ξεχώρισα την λεπτή της σιλουέτα πού προχωρούσε βιαστικά.

Προχωρούσα προς τó μέρος της. Ή νέα, τομαμένη πιθανόν, έπέσπευσε τó βήμα της.

— Δεσποινίς! Εφώναξα.

Εκείνη άρχισε νά τρέχει. Και εγώ ακολουθούσα τó παράδειμά της. Δέν έπρεπε με κανένα τρόπο νά την χάσω από τά μάτια μου.

— Βοήθεια! φώναξε σέ μια στιγμή. Όρρα! Αυτό μού έλειπε τώρα! Την έφτασα σ'ένα λεπτό.

— Μά δεσποινίς, τί πάθατε; Γιατί φοβόσαστε;

Στάθηκε λαχανιασμένη. Έγώ, συνέχισα βιαστικά:

— Σας βεβαιώ, δέν έχω κακές προθέσεις...

— Ίσα-ίσα μάλιστα.

— Γιατί με παρακολουθείτε, λοιπόν; Τί θέλετε από μένα;

— Νά σας συνοδεύω, αν μού επιτρέπετε...

— Δέν χρειάζομαι συνοδεία.

— Νά σας προστατεύσω, αν τυμωθί τίποτα μέσα σ'αυτό τó σκοτάδι...

— Πόσο με τρομάξατε! Και ακόμα δηλαδή δέν έχω συνάξει...

Μίλαγε με φωνή κομμένη. Ήταν πολύ ταραγμένη και προσπαθούσε νά σχηματίσει μια ιδέα για τó άτομό μου· αλλά παρ'όλο πού ήταν σέ ελάχιστη απόσταση από μένα, δέν τά κατάφερε και εξακολουθούσε νά αγωνιέ.

— Κι'εγώ ό καυμένος πού ήθελα νά σας συνοδεύω μή σας συμβή τίποτα στο σκοτάδι...

— Μπορώ!... Και κατορθώσατε νά με τρομάξετε περισσότερο.

Και γέλασε.

— Όστε με συγχωρήσατε;

— Ναί. Έξακολουθώ όμως νά έχω την γνώμη νά πάρη καθίνας τόν δρόμο του. Αυτός είναι ό δικός μου. Δέν πιστεύω νά είναι και δικός σας;...

— Και γιατί όχι;

— Γιατί—τόρα επί τέλους σας βλέπω κάπως— είμαι βέβαιη ότι δέν σας έχω συναντήσει ποτέ.

— Και εγώ απόψε σας βλέπω για πρώτη φορά.

— Είχα πάει σέ μιας φίλης μου και πέρασε ή ώρα χωρίς νά τó καταλάβω. Με συγχωρείτε... Φεύγω.

— Έχετε πολύ δρόμο ακόμα;

— Ουαρώ πώς είναι εδώ.

Και ή νέα κύτταζε γύρω της διαστακτικά και ανήσυχα.

— Χάσατε τó δρόμο σας;

— Έτσι φαίνεται. Μά κατέβηκα στη στάση μου γι'αυτό είμαι βέβαιη. Έχετε κανένα σπύτο;

— Ένα μόνο;... Έκατό!

Μά με λύπη μου διεπίστωσα σέ λίγο πώς δέν είχα παρά ένα σπύτο έλκο.

— Πρέπει νά προσέξωμε. Είναι δυστυχώς τó τελευταίο μου...

— Αχ!... Θεέ μου... νά πέρναγε κανείς τουλάχιστον!

Μά πού τέτοια τύχη;... Σκοτάδι, νόχτα, έρημις. Έξαρνα μούρθε υπ'ιδέα: Πήρα την έφημερίδα μου, την έστρεψα καλά-καλά και έβγαλα φωτιά.

— Καλή ιδέα, φώναξε ή νέα γαρούμενη και μισόκλεισε τά μάτια της από τó απότομο φώς.

— Έτσι θά βούμε άσφαλώς τó σπύτι σας. Τί άριθμός είναι;

— Τό σπύτι μου; Τριάντα όγτώ.

— Και είμαστε στο εξήντα δύο.

— Τρέγοντας, πέρασα φαίνεται χωρίς νά τó καταλάβω.

— Πρέπει όμως νά διαστούμε γιατί σέ λίγο τó φώς θά σβύση.

Περπατώντας κουνούσα την έφημερίδα για νά διατηρηθί τó φώς και κυττάζα κιόλας μήπως βρώ κανένα άλλο χαρτί.

— Αν ήσουν εκατομμυριούχος, εύχαρίστως θάχαίγα και χιλιάδικα.

Εαφνικά άκούστηκε μια φωνή.

— Τρελλαθήκατε σεις οί δυο;

Έστρεψα και είδα ένα πόλισμαν νά μάς κυττά με περιέργεια:

— Τί σας ήρθε; Δέν ξέρετε ότι ή στρατιωτική άρχή απαγορεύει ν'ανάδετε φωτιές στον δρόμο; Ή μήπως κάνετε σινιάλα;

— Σινιάλα; Δέν πιστεύω νά νομίζετε ότι είμαστε κατάσκοποι;...

— Εξώ και γώ...

— Έλ. έλ. και κατάσκοποι.

Πέταξα την έφημερίδα και την πάτησα νά σβύση.

— Ψάχνουμε νά βρούμε τó τριανταχτό. Ο πόλισμαν ανάλαβε νά μάς διευκολύνει και άναψε τόν φακό του.

Σέ λίγο τó σπύτι βρέθηκε.

— Ή δεσποινίς μένει; πράγματι; έδω, ρώτησε ό άνθρωπος της εξουσίας με κάποια άμφιβολία. Ή νέα έβγαλε από την τσάντα της ένα κλειδί και άνοιξε την πόρτα.

— Καλά... Δόστε μου τώρα τά ρτοί χεία σας.

Κάνατε παράβαση και πρέπει νά σας μ'ηνύσω.

— Μά γιατί; Τόν έρώτησα και τοί παρέσπον εξηγήσεις.

— Έσείς πώς λεγόσαστε;

— Καίσαρ Γκουίντι, μηχανικός, τριάντα ετών, όδός...

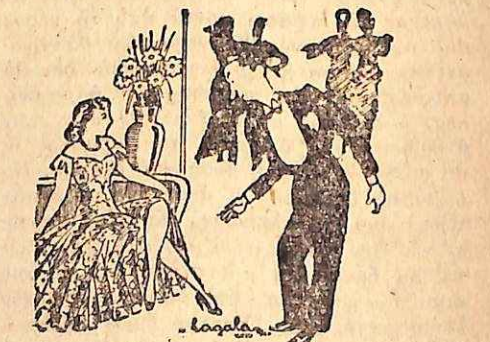
— Έχετε τυυτότητα;

Τού την έπείδειξα και κράτησε σημειώσεις.

— Καλά. Θ'ανάλαβετε σεις τις εθές της παραβάσεως. Καληνύχτα σας.

Αποχαιρέτησα την νέα, χωρίς νά λησμονήσω νά κλείσω προηγούμενως ταντεβού για τήν επόμενη και άπομακρόνθηκα σφυρίζοντας: Είχα βρή κάποιο σπύτο στο σκοτάδι της δικής μου ζωής και ήμουν γεμάτος χαρά και αισιοδοξία.

ΜΑΡΙΟ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΖΗΛΕΙΑΣ Ή
ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

— Κυρία, μού επιτρέπετε αυτόν τόν χορό;...

— Δυστυχώς, κύριε, δέν μπορώ. Ο άνδρας μου είναι εξαιρετικά ζηλιώδης...

Ζηλεύει ακόμη και τόν όρμόντα, όταν τόν άγκαλιάζω με τó βλεμμα...

Μιά πρωτότυπη καμπάνια

- 'Επεινάσατε ποτέ;

Ο κ. Μάνος Φιλιππίδης, ό μοναδικός καλλιτέχνης της έλαφράς μας σκηνής, διαψεύδει διαρρηθρήν την γνώστη παροιμία «Ή καλή μέρα από τó πρωί φαίνεται».

Μικρό παιδί ακόμα, γνώρισε τó σκληρό αίσθημα της πείνας. Και όμως, από τότε, μόνο άλλη μια φορά πείνασε. Όποτε;

Μά ως άκούσαμε, πρώτα την παιδική του περιπέτεια.

— Βρεθήκαμε... έπαιξε με τούς γονείς μας (Σ. «Ε», ό

τέρας του ήτο καλλιτέχνης τού άσηματος, ως γνωστόν) στην Κωνσταντινούπολη. Πιστορικά ακόμα έμεις τά δυο—εγώ και ή αδελφούλα μου—δέν μπορούσαμε νά καταλάβουμε γιατί τó τραπέζι μας πού ήταν πάντα φορτωμένο με τού 'Αβραάμ και τού 'Ισαάκ τά καλά, τó βρίσκαμε σχεδόν άδειο κάθε μέρα. Φοβερή έποχή. Ο πατέρας μου είχε παχυνθί με κάποιον διευθυντή έφημερίδας, έπαισε ξύλο και ή ύπόθεσις κατέληξε, ως ήτο φυσικόν, εις τά δικαστήρια. Ή άπόφασις άνεμένετο με άγωνία από μέρα σέ μέρα. Ο πατέρας μου ήταν έν άπολύτω δικαίω και άσφαλώς θά άθωνόνταν. Τί σκαρφίζεται λοιπόν ό αντίδικος για νά βασανίστη τόν πατέρα; Νά τόν καθλώση στην Πόλη. Πράγμα πού και έπείτυχε με τά τεράστια μέσα πού διέθετε και με την κατάσταση πού υπήρχε τότε εκεί—επί Χαμίτ. Αναβολές της δίχης πάνω στις άναβολές λοιπόν, και δόστρο νά ζορίζουν τά πράγματα. Άνεργος επί ένα χρόνο, δέν ήταν παίζε-γέλασε! Και νάχη και οικογένεια πάνω του!

» Έκείνη την έποχή, λοιπόν, τó σπύτι μας πέρασε τρομερές πείνες. Ο πατέρας και ή μητέρα υπέφεραν, όχι όμως τόσο από την πείνα, όσο από τή ιτενοχώρια. Καταλαβαίνετε, τώρα, Μικρά παιδάκια, ήταν δυνατόν νά αντίληφθούμε την κατάσταση και νά μή ζητάμε νά φάμε άμα πεινούσαμε;

» Αφού, θυμάμαι, πολλές φορές, έμα τó αίσθημα της πείνας θέριευσ, εγάζαμε με την αδελφούλα μου τó συρτάρι τού τραπεζιού, μαζεύαμε τά ψιχούλα και... νομίζαμε πως κάτι φάγαμε!

— Και πράττουμε πολύ αυτή ή κατάσταση;

— Άρκετά, ώστε νά μού μένη αξέχαστη αυτή ή περίοδος της ζωής μου, και ως ήμουν παιδί και ως ήμην καταλάβαινα τó πως και τó γιατί. Εύτυχώς στο τέλος ό αντίδικος βρεθήκε, ή δίχη έβγινε, ό πατέρας άθωώθηκε και ξεκίνησαμε για την Έλλάδα, όπου... έξαναγορτάσαμε.

— Και από τότε, ξαναπεινάσατε ποτέ;

— Βέβαια, στόν στοατό, και στόν έ-

ποχλεισμό. Μά αυτό δέν έχει τóση σημασία. Γιατί εκείνη την έποχή, όλοι μας πεινάσαμε.

— Στο θέατρο πεινάσατε ποτέ;

— Ά... ναι, τώρα θυμήθηκα. Μιά φορά...

Και ό συμπαθέστατος κ. Φιλιππίδης διηγείται:

— Πεινάσα σέ μια τουρνέ πού είχα κάνει με τόν Παπαγιάννη στην Ρουμανία. Θυμάμαι, είχαμε θγάλει τρίτη θέση έμεις οί άνδρες, και δεύτερη οί γυναίκες. Διασχίζοντας την Μαύρη Θάλασσα, μάς έπιασε κακοκαιρία και χιονοθύελλα, μοναδική σέ αγιότητα. Αναγκασθήκαμε λοιπόν, νά μείνουμε στο πέλαγος εξήντα ώρες περισσότερες από όσο ήταν κανονικό. Έμ... καταλαβαίνετε τί έβγινε. Τά τρόφιμα έξηντλήθησαν και άρχισε ή πείνα. Οί γυναίκες βέβαια περνούσαν ναύτετα από μάς. Δευτέρα θέση καθώς είχαμε κάτι τούς έτοιμάζαν για φαί. Άλλά έμεις τής τρίτης θέσεως; Περιμέναμε νά τελειώσουν οί γυναίκες, και έτι περισσεύσιν έμεις νά τó καταβροχθίσουμε.

Έτσι, εκείνες τις μέρες ό μόνος μας πόθος είχε κατακτήσει νά είναι, νά πίνουν... άνορεξία οί γυναίκες. Μά πού τέτοια τύχη; Κάναμε, λοιπόν, ύπομνη, και μόνο άμα ή χιονοθύελλα πέρασε και τó καράβι συνέχισε τó ταξίδι του και έπιασε κάπου, κατορθώσαμε νά φάμε.

Έπειτα από αυτή την περιπέτεια, ό κ. Φιλιππίδης μάς λέει ότι δέν ξαναπείνασε ποτέ.

Μά ό φίλος και διακεκριμένος συνάδελφος κ. Τάσος Αύλωνίτης, συνεργάτης ως γνωστόν της «Έβδομάδος», αδελφός δέ τού κ. Φιλιππίδη, έχει αντίρρηση πάνω σ'αυτό:

— Είνε δυνατόν, μάς λέει, νά μή θυμάται ό Μάνος τά καρπάζια τού Καίρου; Για ρωτήστε τον....

Και μάς εξηγεί: Κάποτε πού οί δυο αδελφοί συναντήθηκαν στο Κάιρο, συνετήρουντο επί μια έβδομάδα συνέχεια μέ... καρπούζια. Έκανε ζέστη τρομερή, και ό κ. Φιλιππίδης για πρώτη φορά την δοκίμαζε... Ήταν, κυριολεκτικά, εξαντλημένος και δέν εδίστασε παρηγοριά παρά μόνο στά καρπούζια, και ως ήταν τά κελάρια τού γαμβρού τους πασαά, όπου έφιλοξενούντο οί δυο αδελφοί, γεμάτα από τού κόσμου τά καλά.

Όχι μόνο δέ αυτός, αλλά σιγά-σιγά παρέσυρε και τόν αδελφό του στην καρπούζια!

Αυτό μάς λέει ό κ. Αύλωνίτης. Και ρωτάμε τόν κ. Φιλιππίδη: Έκείνη την έποχή, δέν πεινάσε καθόλου, και δέν ένοιωσε ποτέ τόν πεισμό νά επηρεάσει τή πούζινα; (!)

Τής δ. Χριστίνας Μέγα

ποχλεισμό. Μά αυτό δέν έχει τóση σημασία. Γιατί εκείνη την έποχή, όλοι μας πεινάσαμε.

— Στο θέατρο πεινάσατε ποτέ;

— Ά... ναι, τώρα θυμήθηκα. Μιά φορά...

Και ό συμπαθέστατος κ. Φιλιππίδης διηγείται:

— Πεινάσα σέ μια τουρνέ πού είχα κάνει με τόν Παπαγιάννη στην Ρουμανία. Θυμάμαι, είχαμε θγάλει τρίτη θέση έμεις οί άνδρες, και δεύτερη οί γυναίκες. Διασχίζοντας την Μαύρη Θάλασσα, μάς έπιασε κακοκαιρία και χιονοθύελλα, μοναδική σέ αγιότητα. Αναγκασθήκαμε λοιπόν, νά μείνουμε στο πέλαγος εξήντα ώρες περισσότερες από όσο ήταν κανονικό. Έμ... καταλαβαίνετε τί έβγινε. Τά τρόφιμα έξηντλήθησαν και άρχισε ή πείνα. Οί γυναίκες βέβαια περνούσαν ναύτετα από μάς. Δευτέρα θέση καθώς είχαμε κάτι τούς έτοιμάζαν για φαί. Άλλά έμεις τής τρίτης θέσεως; Περιμέναμε νά τελειώσουν οί γυναίκες, και έτι περισσεύσιν έμεις νά τó καταβροχθίσουμε.

Έτσι, εκείνες τις μέρες ό μόνος μας πόθος είχε κατακτήσει νά είναι, νά πίνουν... άνορεξία οί γυναίκες. Μά πού τέτοια τύχη; Κάναμε, λοιπόν, ύπομνη, και μόνο άμα ή χιονοθύελλα πέρασε και τó καράβι συνέχισε τó ταξίδι του και έπιασε κάπου, κατορθώσαμε νά φάμε.

Έπειτα από αυτή την περιπέτεια, ό κ. Φιλιππίδης μάς λέει ότι δέν ξαναπείνασε ποτέ.

Μά ό φίλος και διακεκριμένος συνάδελφος κ. Τάσος Αύλωνίτης, συνεργάτης ως γνωστόν της «Έβδομάδος», αδελφός δέ τού κ. Φιλιππίδη, έχει αντίρρηση πάνω σ'αυτό:

— Είνε δυνατόν, μάς λέει, νά μή θυμάται ό Μάνος τά καρπάζια τού Καίρου; Για ρωτήστε τον....

Και μάς εξηγεί: Κάποτε πού οί δυο αδελφοί συναντήθηκαν στο Κάιρο, συνετήρουντο επί μια έβδομάδα συνέχεια μέ... καρπούζια. Έκανε ζέστη τρομερή, και ό κ. Φιλιππίδης για πρώτη φορά την δοκίμαζε... Ήταν, κυριολεκτικά, εξαντλημένος και δέν εδίστασε παρηγοριά παρά μόνο στά καρπούζια, και ως ήταν τά κελάρια τού γαμβρού τους πασαά, όπου έφιλοξενούντο οί δυο αδελφοί, γεμάτα από τού κόσμου τά καλά.

Όχι μόνο δέ αυτός, αλλά σιγά-σιγά παρέσυρε και τόν αδελφό του στην καρπούζια!

Αυτό μάς λέει ό κ. Αύλωνίτης. Και ρωτάμε τόν κ. Φιλιππίδη: Έκείνη την έποχή, δέν πεινάσε καθόλου, και δέν ένοιωσε ποτέ τόν πεισμό νά επηρεάσει τή πούζινα; (!)

Όχι μόνο δέ αυτός, αλλά σιγά-σιγά παρέσυρε και τόν αδελφό του στην καρπούζια!

Αυτό μάς λέει ό κ. Αύλωνίτης. Και ρωτάμε τόν κ. Φιλιππίδη: Έκείνη την έποχή, δέν πεινάσε καθόλου, και δέν ένοιωσε ποτέ τόν πεισμό νά επηρεάσει τή πούζινα; (!)

Όχι μόνο δέ αυτός, αλλά σιγά-σιγά παρέσυρε και τόν αδελφό του στην καρπούζια!

Αυτό μάς λέει ό κ. Αύλωνίτης. Και ρωτάμε τόν κ. Φιλιππίδη: Έκείνη την έποχή, δέν πεινάσε καθόλου, και δέν ένοιωσε ποτέ τόν πεισμό νά επηρεάσει τή πούζινα; (!)

Όχι μόνο δέ αυτός, αλλά σιγά-σιγά παρέσυρε και τόν αδελφό του στην καρπούζια!

Αυτό μάς λέει ό κ. Αύλωνίτης. Και ρωτάμε τόν κ. Φιλιππίδη: Έκείνη την έποχή, δέν πεινάσε καθόλου, και δέν ένοιωσε ποτέ τόν πεισμό νά επηρεάσει τή πούζινα; (!)

Όχι μόνο δέ αυτός, αλλά σιγά-σιγά παρέσυρε και τόν αδελφό του στην καρπούζια!

Αυτό μάς λέει ό κ. Αύλωνίτης. Και ρωτάμε τόν κ. Φιλιππίδη: Έκείνη την έποχή, δέν πεινάσε καθόλου, και δέν ένοιωσε ποτέ τόν πεισμό νά επηρεάσει τή πούζινα; (!)

Όχι μόνο δέ αυτός, αλλά σιγά-σιγά παρέσυρε και τόν αδελφό του στην καρπούζια!

Αυτό μάς λέει ό κ. Αύλωνίτης. Και ρωτάμε τόν κ. Φιλιππίδη: Έκείνη την έποχή, δέν πεινάσε καθόλου, και δέν ένοιωσε ποτέ τόν πεισμό νά επηρεάσει τή πούζινα; (!)

Όχι μόνο δέ αυτός, αλλά σιγά-σιγά παρέσυρε και τόν αδελφό του στην καρπούζια!

Αυτό μάς λέει ό κ. Αύλωνίτης. Και ρωτάμε τόν κ. Φιλιππίδη: Έκείνη την έποχή, δέν πεινάσε καθόλου, και δέν ένοιωσε ποτέ τόν πεισμό νά επηρεάσει τή πούζινα; (!)

Όχι μόνο δέ αυτός, αλλά σιγά-σιγά παρέσυρε και τόν αδελφό του στην καρπούζια!

Αυτό μάς λέει ό κ. Αύλωνίτης. Και ρωτάμε τόν κ. Φιλιππίδη: Έκείνη την έποχή, δέν πεινάσε καθόλου, και δέν ένοιωσε ποτέ τόν πεισμό νά επηρεάσει τή πούζινα; (!)

Όχι μόνο δέ αυτός, αλλά σιγά-σιγά παρέσυρε και τόν αδελφό του στην καρπούζια!

Αυτό μάς λέει ό κ. Αύλωνίτης. Και ρωτάμε τόν κ. Φιλιππίδη: Έκείνη την έποχή, δέν πεινάσε καθόλου, και δέν ένοιωσε ποτέ τόν πεισμό νά επηρεάσει τή πούζινα; (!)

Όχι μόνο δέ αυτός, αλλά σιγά-σιγά παρέσυρε και τόν αδελφό του στην καρπούζια!

Αυτό μάς λέει ό κ. Αύλωνίτης. Και ρωτάμε τόν κ. Φιλιππίδη: Έκείνη την έποχή, δέν πεινάσε καθόλου, και δέν ένοιωσε ποτέ τόν πεισμό νά επηρεάσει τή πούζινα; (!)

Όχι μόνο δέ αυτός, αλλά σιγά-σιγά παρέσυρε και τόν αδελφό του στην καρπούζια!

Αυτό μάς λέει ό κ. Αύλωνίτης. Και ρωτάμε τόν κ. Φιλιππίδη: Έκείνη την έποχή, δέν πεινάσε καθόλου, και δέν ένοιωσε ποτέ τόν πεισμό νά επηρεάσει τή πούζινα; (!)

Όχι μόνο δέ αυτός, αλλά σιγά-σιγά παρέσυρε και τόν αδελφό του στην καρπούζια!

Αυτό μάς λέει ό κ. Αύλωνίτης. Και ρωτάμε τόν κ. Φιλιππίδη: Έκείνη την έποχή, δέν πεινάσε καθόλου, και δέν ένοιωσε ποτέ τόν πεισμό νά επηρεάσει τή πούζινα; (!)

Όχι μόνο δέ αυτός, αλλά σιγά-σιγά παρέσυρε και τόν αδελφό του στην καρπούζια!

Αυτό μάς λέει ό κ. Αύλωνίτης. Και ρωτάμε τόν κ. Φιλιππίδη: Έκείνη την έποχή, δέν πεινάσε καθόλου, και δέν ένοιωσε ποτέ τόν πεισμό νά επηρεάσει τή πούζινα; (!)

Όχι μόνο δέ αυτός, αλλά σιγά-σιγά παρέσυρε και τόν αδελφό του στην καρπούζια!

Απαντούν σήμερα οί κ. κ.
ΜΑΝΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ
και ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ

σκηνής, τις περιπτώσεις όπου ίκανα πείνα με την... πείνα!

...1936, στο Άγγρινον. Ο κ. Ιατρίδης είχε εκεί σέ τουρνέ με θίασο δικό του. Οί εισπράξεις έπρομηνηνούντο ικανοποιητικότητας. Μά ξαφνικά, έπιασαν βροχές και τó θέατρο έμεινε κέθε θράδα έρημο! Τά μέλη τού θιάσου έκαναν, έτι κάνουν βουι βρίσκονται σέ τέτοιες περιπτώσεις. Δηλαδή έκαναν όλοένα καινούργιες τρύπες στις ζώνες τους, για νά τις σφίγγουν... Άνεμένετο δέ με άγωνία ή καλύτερη σέ τού καιρού και κατά συνέπεια και τών ταμειακών συνθηκών! Μά έλα πού οί βροχές δέν έλεγαν νά πάψουν; Και ό Ιατρίδης είχε όλες τις εύθυνες πάνω του. Τί νά κάνει; Για νά τó είξη στο καλαμπουρι, γράφει κάτι σέ μια καρτέλλα και την κολλάει έξω από τó ταμείο.

Σέ λίγο οί διαβάτες διάβαζαν κατάπληκτοι:

«Ο τó θέατρον παίξας και την εισπράξιν χάσας εις μίαν μόνην ώραν στών...βροχών την χώραν!

Σ. Ιατρίδης.

Και παρακάτω:

«Θία—S. O. S.»

Κατόπιν ό κ. Ιατρίδ

τί ανυπόφορη συντροφιά κάνει το κρύο με την πείνα; Τις νύχτες με αναστάτωναν οι λύκοι. Και δόστού και σκαρφάλωνα σ' ένα δέντρο και διανυκτέρευα. Κόντευα να τρελλαθώ.

«Όπου την πέμπτη μέρα βλέπω ένα μπουλούκι φαντάρους μακριά. Βάνω τις φωνές και εκείνοι σπεύδουν κοντά μου. «Τί συμβαίνει, πατριώτη;» Τους διηγώθηκα εν όλίγοις. «Μά το σύνταγμα σου το συναντήσαμε, πάνε 3 μέρες τώρα, στό...» (και μούπαν ένα όνομα). Μουθε ταμπλάς! «Όστε με είχαν ξεχάσει οι αθεόφοβοι; Προσεκολλήθητι στον λόχο που είχα συναντήσει, έσχα, και άμέσως οδηγώθην στο... νοσοκομείο όπου έβρινα ένα μήνα, παρακαλώ, από ξεπαγίσματα.

— Άλλη φορά πεινάσατε, κύριε 'Ιατρίδη;

— Ναι, ακόμα μία φορά, στην Κύπρο. Μά ήμουν παιδί τότε, μόλις δέκα—δώδεκα χρονών. Βρέθηκα στην επανάσταση του 10 με τους γονείς μου εκεί—είχαν θάσσο— και κυριολεκτικά μαρτυρήσαμε από την πείνα και την αγωνία. Το τί είδαν τα μάτια μου—και άς έχουν περάσει τόσα χρόνια— ποτέ δεν θα μου φύγη από τον νοό μου. Και πείνα, τρομερή! Όλόκληρες 4 μέρες θασανίζομασταν, αλλά του χάσου, να βρεθώ κανένα καίρι να μπακάρωμε. Η ηγαινοσεργάμασταν με συνοδεία από το ένα κρεατοφύριο στο άλλο... Μαρτύριο πραγματικό. Στο κάθε θήμα μας συναντούσαμε πτωματά «Όπου στο τέλος ήρθαν αγγλικές ενισχύσεις. Ένα αγγλικό μας παρέλαβε να ή φέρει στην Ελλάδα. Και τότε πια ξεγύσθηκα και ή άγωνία και ή πείνα. Φάγαμε ζαμπόν και δούτορο για όλες τις μέρες που μείναμε νηστικοί».

«Όστε, όπως βλέπετε, ο κ. 'Ιατρίδης έχει δοκιμάσει την πείνα σε όλα τα γεωγραφικά πλάτη και μήκη της νοτιοανατολικής Ευρώπης.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΥΓΑ

ΚΑΘΗΣΥΧΑΣΤΙΚΗ ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

«Ο πελάτης (έξω φρενών).—Εί-
ναι μία ώρα που παράγγειλα ένα μπι-
φτέκι. Μήπως θα το περιμένω ως αϊόιο
τό πρωί;

«Η γκαρσόνια.— Όχι, κύριε, μόν
άνησυχείτε! Το κατάστημα κλείνει τα
μεσάνυχτα...

Ευθύμα διηγήματα

Μία κατάκτησις

Ο κύριος Νάντο Μπέλλι είχε φθα-
τεί πρό τριών ημερών στην φημι-
σμένη λουτρόπολη. Είχε θυγή για
να περπατήσει λίγο. Καθώς λοιπόν
περνούσε από την μεγάλη λεωφόρο,
είδε μία πολύ κομψή κυρία να περ-
πατά μόνη της κάτω από την πυκνή
δενδροστονιά. Κι' άλλοτε την είχε

— Αφήστε με, κύριε, σας παρα-
καλώ....

ξεχωρίζει, αλλά εκείνο το πρωί του
φανηκε ακόμα πιο έλκυστική. Επ'ηρ-
ε λοιπόν θάρρος, και την πλησίασε, και
άρχισαν μαζί τον ακόλουθο διάλογο:

— Μου φαίνεται, κυρία μου, πως έ-
χωμε γνωρισθώ κάπου.

— Όχι, κύριε, κάνετε λάθος.

— Τότε ήθελε ίσως ή στιγμή να
γνωρισθώμε. Από καιρό, είναι ή
κρυφή μου επιθυμία.

— Δεν είναι όμως ή δική μου, κύ-
ριε. Αφήστε με, σας παρακαλώ.

— Δσπονίς μου, είσθε πολύ κακιά.

— Λυπούμαι κύριε, αλλά δεν είμαι
δεσποινίς.

— Συμφορά μου είσθε παντρεμ-
μένη;

— Μάλιστα.

— Και... ο σύζυγός σας είναι μαζί
σας;

— Όχι, είμαι μόνη μου εδώ.

— Μά τότε, κυρία μου, τίποτα δεν
μπορεί να ή; έμποδισή να... κάνωμε
λίγη συντροφιά. Έκούστε με: Θά
μπορούσαμε να πούμε πως είμεθα αν-
τρώπου, πως είμαι ο σύζυγός που ήρ-
θε να σας ανταμώσω...

«Η όμορφη κυρία ξέσπασε στο γέ-
λια, κάτι γέλια πολύ αθύρηματα και
πολύ χαρούμενα. Έκείνος επέμεινε:

— Σας παρακαλώ! Σκεφθήτε το
καλά. Είμαι τουομερά έρωτευμένος μα-
ζί σας. Σας αγαπώ μέχρι τρέλλας.
Σας έχω μάλιστα συγγνώμη που δεν
συντήθηκα άδρια: Λέγομαι Νάντο
Μπέλλι και κατοικώ στο «Ξενοδοχείο
των Φοινίκων». Σκεφθήτε το καλά.

«Είπε και οι δύο απόλυτως άγνωστοι
στην τότε αυτή, και ή άπορίστικη
καλλίστη να περπατούσε για ανδρόγυνον.

— Μά άλλους λόγους, κύριε, και
νομία καμιά αίτια, με προσβάλλετε!

Και ή ώραία κυρία, χωρίς να του
εωση καιρό να άπαντήσει του γύρισε
τις πλάτες και τον άφησε άλαλο.

Ο κ. Νάντο έκανε ακόμα λίγα όη-
ατα για να ξεσκάσει και έπειτα επέ-
τρεψε στο ξενοδοχείο του. Εκεί τον
όρθηκε μία πάρα πολύ εύχάριστη εκ-
πληξίς. Του παρέδωσαν ένα μυρωμέ-
νο μπιλλιετάκι. Το είχε στείλει ή
ώραία κυρία για την οποία σ'αε μι-
λήσαμε προηγουμένως. Είχε σκεφθώ
καλύτερα τα πράγματα και τώρα δε-
χόταν να τον ξαναδώ, και μάλιστα
επιθυμούσε να τον έλξη και κοντά
της. Το μπιλλιετάκι έλεγε: «Έλατε
εδώ στο ξενοδοχείο μου. Κάθουμι στο
«Μισαμά». Πές τε πως είσθε ο σύζυ-
γός μου. Θά ζητήσετε ένα ξεχωριστό
δωμάτιο. Σας επιτρέπω να το διαλέ-
ξετε στο δεύτερο πάτωμα όπου βρί-
σκεται και το δικό μου».

Τσαλλός από την χαρά του, ο κ. Νάν-
το Μπέλλι, πήγε άμέσως το ίδιο
βράδυ με όλες τις βαλίτσες του στο
ξενοδοχείον «Μισαμά», όπου από έ-
δωμάδες κατοικούσε ή περίφημη ύ-
παρξις που είχε συναντήσει τυχαίως.
Ρώτησε τον πορτιέρη:

— Έδώ κάθεται ή κυρία Στίλλερ;
Είμαι ο σύζυγός της. Δώσατέ μου ής
παρακαλώ ένα δωμάτιο κοντά στο δι-
κό της στο δεύτερο πάτωμα.

Πήγε στο δωμάτιό του, έλλαξε
ροβύα στολίστηκε, έτοιμάστηκε και
κατέβηκε έθουσιασμένως με τον έ-
αυτό του και με την νέα του κατά-
κτηση. Φώναζε ένα γκαρσόνι:

— Να μου κρατήσης ένα τσιπάκι
στον κ'πο για την κυρία μου και
για μένα.

— Για την κυρία σας: Για την
κυρία Στίλλερ; Μά πως δεν τή έξοε-
τε; Ομορούσα πως έινανε συννενοη-
θή. «Η κυρία Στίλλερ έβρινα ποδ όλι-
γου την ήθα που έτοιμαζόμασταν...

— Έφωνα. Έβρινα: Μά πως... και
δεν ήρθε κανένα σημείων για μένα;
— Όχι, τίποτα! Μ'ε είπε υθύνα να
ής δώσωμε να έρωλήσετε τον λονα-
ρισμό των δύο τελευταίων έδωμά-
δων...

Και είπουντες την άπονοητευμέ-
νη ένωσαν το κυρίον προσέθετε:

— Μ'ε είπε άνωθεν τή έξοε-
τε; Αλλάτε στην στήν μου τον λονα-
ρισμό μου και πές τε που να την έρω-
λήσει. Πές τε που έρωλήσει να έλ-
με βοή τη γονυπότση αν μπορέ...

ΕΠΑΛΗΘΕΣ ΔΙΠΛΟΥΝ ΤΕΛΟΣ

«Έχεινος.— Η έπιστολή σου με
έγνιε κι' έκλαλα.

«Έχεινος.— Μά γιατί; Σοδ έγρα-
ψα ήσα εύθουα πράγματα...

«Έχεινος.— Ναι, να είνας λη-
σμονήσαι να έβλεις γυναικατόπιο...

ΙΩΣΣ ΝΑΤΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΗ

«Έχεινος.— Δεν με έξοει; καλά
έμένα: μέσα μου άπάρχουν δυό διαφο-
ρετικές γυναίκες...

«Έχεινος.— Όραία! Δεν μοδ
καίγνεις, λοιπόν, τή η άλλη;

Έρωτες καλλιτεχνών

ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Ο ΛΙΣΤ ΚΑΙ Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΝΤ' ΑΝΖΟΥ

ΕΝΑ βραδάκι, ο διάση-
μος μουσεργγός Λιστ
είχε μίαν, έμπνευση.
Σκέφθηκε να έτοιμάση μιάν
εκπλήξη στους φίλους του:
να οργανώση μιάν καλλιτεχνική
βραδυά. Και προσεκάλεσε σ'
αυτήν τις χαρακτηριστικώτε-
ρες καλλιτεχνικές προσωπικό-
τητες της έποχής του. Μεταξύ
άλλων παρενέθησαν ο Έρρί-
κος Χάινε, ο Σύλλερ, ο Μέ-
γεμπερ, ο Πολωνός ποιητής
Μικιεβιτς, ή Γεωργία Σάνδη,
ο ζωγράφος Εύένιος Ντελα-
κρουά και ο διάσημος τότε τε-
νόρος 'Αδόλφος Νουρί.

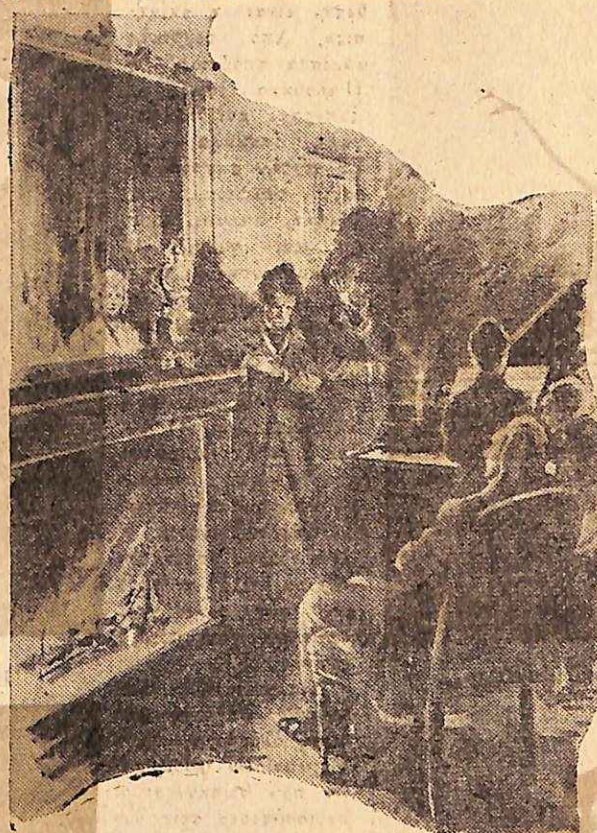
Εισώρησαν πρώτα όλοι
μαζί σ' ένα άριστοκρατικό
μπακάλικο, άγόρασαν κάθε τι
ίκαρείτητο για μίαν εύθυμη
βραδυά και με τα χέρια φορ-
τωμένα πακέττα και μπουτίλιες
ερέξανε στο σπίτι του Φρειδε-
ρικού Σοπέν!

Ο νεαρός Πολωνός, που
ήν έποχή εκείνη έκανε τα
πρώτα του βήματα στην εύθυ-
μη παρισινή ζωή, υποδέχθηκε
με τη νοηλή του χαρά τους
νικητικούς του επισκέπτες,
άναψε μερικά ακόμη κεριά και
ή γιορτή άρχισε. Άνοιξαν ό-
λες τις μπουτίλιες και τα πα-
κέττα και άφου έφαγαν με κί-
φι όλα τα φαγώσιμα, άνοιξαν
το θαυμάσιο όβάλ που ύπηρχε
σε μιάν γωνιά της σάλας και
όλα τα μάτια καρφώθηκαν έ-
πάνω στον οικοδεσπότη. Όλοι
περίμεναν με άγνωση να παίξη.

Ο Σοπέν λεπτός σαν ένα
λουλούδι που τρέμει έπάνω
στο μίχο του που ήθε θέση μπρο-
στά στο πιάνο και ο Λιστ κά-
θησε σε μιάν γωνιά για ν' ά-
κούση. Ένα κούτσουρο έκαί-
γε στο τζάκι και έπάνω άπ'
αυτό ήσαν ένας μεγάλος καθρέ-
φτης. Ο Λιστ άκουγε προσε-
κτικά τις νότες που ξεχόνον-
ταν μέσα στην αίθουσα σαν
μιάν άκατανίκητη γοητεία! συγ-
χνώντας το βλέμμα του έπεφτε
πάνω στον καθρέφτη μέσα
στον όποιο αντίκρυζε την άγ-
γελική όψη μιός νέας κυρίας,
που την έβλεπε για πρώτη φο-
ρά. Το τέλειο όβάλ του προσώ-
που της πλαισιωνότανε μέσα
σε ξανθές μπουκλίτσες που
έμοιαζαν με φωτιστέφανο.

Η προφητεία

«Η ώραία εκείνη γυναίκα
ήταν ή κόμησσα Μαρία ντ'
Ανζού. Εικοσιοντώ έτών,
ψηλή, λεπτή, ποδ ξανθή, ήταν
ήδη μητέρα τριών παιδιών.
'Αλλ' ή τριπλή μητρότης έπηύ-

Διέκρινε μέσα στον καθρέφτη την άγγελική όψη μιός ά-
γνωστης νέας...

έβρινα έπ'ηρθε την χάρη της ώ-
ραίας ρεναής κομήσσης που
λές και είχε προβάλλει μέσα
από τον μεγάλο ποταμό των
ήρωικών θυρών της πατρί-
δος της σαν την Λορελάη.

Στο παρελθόν, κάποια μέρα,
ή ώραία κόμησσα είχε έρωτή-
σει μιάν μάγισσα. Και αυτή της
είχε πη μιάν πρόβλεψη που ά-
ναστάτως έωρεδ την Μαρία
ντ' Ανζού:

«Σύντομα — της είπε ή μά-
γισσα — θ' αγαπήσης έναν με-
γάλο άνδρα για τον όποιο θά
μιλήση όλος ο κόσμος. Γι' αυ-
τόν θ' αλλάξης άκομή και ό-
νομα, και το όνομά σου θά γί-
νη διάσημο μέσα σ' όλόκληρη
την Ευρώπη».

Και πράγματι, στο σπίτι
του Σοπέν, καθώς έπηδούσαν
κάτω από τα αλβέρια χέρια
του Πολωνού μουσικού οι άρ-
μονικές νότες, ή ώραία κόμη-
σα άτένισε με τη σειρά της για
πρώτη φορά το παράξενο μα-
γνητικό πρόσωπο του Φραγκί-
σκου Λιστ.

Ο Λιστ, που καθόταν αντί-
κρυ της, την κρατούσε τώρα
κάτω από τη φωτιά των μα-
τιών του που ήσαν κίολας έ-

ρωτευμένα. Εκείνη άποκτούσε
ξαφνικά την έντύπωση ότι το
πεπρωμένο είχε φέρει τέλος
στον όρόμο της τον μοιραίο
άνδρα που θά της έχάριζε την
εύτυχία και θά την ανέβηζε
στην αλόγια δόξα της τέχνης.
Τόν άνδρα που της είχε υπο-
σχεθώ ή μάγισσα. Ο Λιστ έ-
θεωρείτο ήδη ως ο μεγαλύτε-
ρος πανίστας της έποχής του.

Έπειτα από εκείνο το βρά-
δυ, ή Μαρία ντ' Ανζού και ο
Λιστ συναντήθηκαν πολλές φο-
ρές ακόμα και ή κόμησσα τον
κάλεσε έπανειλημένως στο
σπίτι της. Έτσι ο έρωτας δεν
άργησε να φουντώση μέσα
στις καρδιές τους, και μιάν ό-
μορφη μέρα, στις 28 Αυγού-
στου του 1835, ένα ταχυδρομι-
κό άμαξι σταμάτησε μπροστά
σ' ένα έξοχικό πανδοχείο της
Γενεύης φέροντας το έρωτευ-
μένο ζευγάρι!

Αλλά ή εύτυχία των δύο
φινάδων, μονάχα στο ρωμαν-
τικό περιβάλλον της 'Ιταλίας
μπορούσε να είναι τελεία. Έ-
κεί κάτω από τον μαγευτικό
ούρανό της Λομβαρδίας, ο
Λιστ έδήγησε σε λίγο την λα-
τρευτή του Μαρία. Νοίκιασε

AN ΕΠΙΣΤΑ ΜΕΛΕΤΑ ΣΤΟ ΜΕΛΟΔ
ΕΤΙΟ, ποδ δεν άπείχε ποδ άπό
το σπίτι της διάσημης άοιδού
Γιουντίτα Πάστια, και έκει ά-
πέρασαν τους ώραιότερους μή-
νες της ζωής των. Άπό το
σπίτι τους μπορούσαν ν' άκου-
νε τον άπαλό φλοίσβο της λί-
μνης. Ποτέ άλλοτε ο Λιστ δεν
είχε παίξει με γοητευτικώτερη
φινέτσα τις νυκτωδίες του φί-
λου του Σοπέν, ποδ, στοργικά
της έλεγε «Σοπινίσσι»
μες».

Πώς γεννήθηκε ή πε-
ρίφημη σονάτα

Περνούσαν τον καιρό του
στο κορβόωμα της εύδαιμονί-
ας, άπολαμβάνοντας το δειλί-
α μενεξεδένια δονα και δια-
βάζοντας Δάντη. Στην βίλλα
τους ύπηρχε ένα άγαλμα ποδ
παρίστανε τον τραγουδιστή
της «Θείας Κωμωδίας» με την
Βεατρίκη, κάτω από το όποια
καθόντουσαν.

Ένα τέτοιο βράδυ ποδ ή
Μαρία διάβαζε στον Λιστ τον
Δάντη, άκούστηκε να έρχεται
από την λίμνη μιάν διπλή φω-
νή: Αυδ γυναίκες του λαού
πλέοντας τα ρούχα τους στις
πλάκες, συνωδούανε την δον-
λειά τους με έναν μελωδικώ-
τατο σκοπό.

Συνεπαρμένος ο Λιστ από
ήν άπροσδόκητη έμπνευση, ά-
ηρησε τον κήπο, έτρεξε στο
μάνο και άυτοσχεδίασε τότε
την περίφημη «Φαντασία
— σονάτα ύστερα ά-
πό τήν άνάγνωση το υ
Δάντη», ποδ οι ύπερκόσμι-
ες νότες της θαρρείς και θέλα-
νε να μιμηθούνε το χορό των
αγγέλων στον παράδεισο το
Δάντη.

Σε λίγον καιρό ο δυνατός
αυτός έρωτας, ή θεία εύδαιμο-
νία του διαλεκτού ζευγαριού,
έδωσε τον καρπό της. Η Μα-
ρία έβρινα μητέρα. Και στις 25
Δεκεμβρίου, ενώ οι καμπάνες
των γύρω χωριών χτυπούσαν
χαρούσινα για ν' άναγγείλουν
την γέννηση του Σατήρος του
κόσμου, ή βίλλα Μέλτσι είχε
κι' αυτή την δική της γιορτή.
Οι δυο ξένοι άποκτούσαν μιάν
κορούλα, ένα πραγματικό χει-
στογεννητικό δώρο.

Ο Λιστ την πήρε στα χέρια
του, την έδειξε στα καθόρια
νερά της λίμνης και άποφάσι-
σε να όνομάση την νεογέννητη
Κοζίμα. Αλλά δε μπορούσε
βέβαια να φαντασθώ ή μεγάλος
μουσικός ποσο έξαιρετικό και
περιπετειώδες πεπρωμένο περι-
μενε μέσα στον κόσμο εκείνο
το μικρό πλασματάκι που μό-
λις είχε γεννηθώ. Και ποδ έ-
μελλε να γίνη μιάν μέρα ή σύν-
τροφος της ζωής ενός άλλου
ύπερκόσου μουσικού: ή Κο-
ζίμα Βάγνερ!

Γερμανίδες χορεύτριες

Η διάσημη Παλούκκα

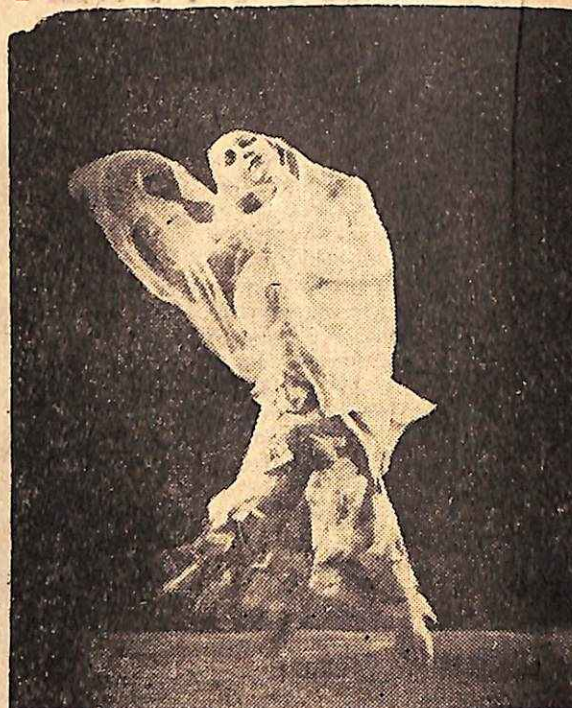

Η καριτσιόζα: Μανόν Έρφουρ

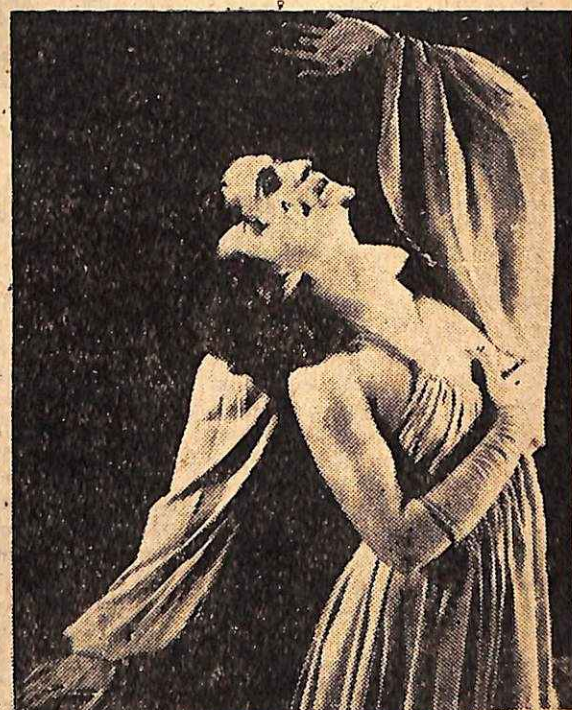
στην Παλούκκα αντίθετη, είναι η «κίνησις». Από τεχνικής μάλιστα απόψεως, η Παλούκκα ίσως να ξεπέρασε και την μεγάλη δασκάλα της. Γι' αυτήν ο χορός είναι: ταμπεραμέντο, δύναμη, παλμός, ακρόμα και γέλιο. Η προσωπικότης της δεν είναι από τις συνηθισμένες. Στην καθημερινή της ζωή είναι, μπορεί κανείς να πη, άφαντος και πολύ επιφυλακτική. Ο Άντολς λέει ότι κοιμάται πάντοτε σε δωμάτιο με μαύρη ταπεσαρία. Όπως και νάναι, η Παλούκκα στέκεται σήμερα στο νέντρο της σύγχρονης γερμανικής χορευτικής τέχνης.

Δίπλα στην Παλούκκα υπάρχει μία σειρά ολοκληρωμένων Γερμανίδων χορευτριών που βρίσκονται οι περισσότερες στις δύο μεγάλες Όπερες του Βερολίνου. Η πρώτη απ' αυτές είναι η Μανόν Έρφουρ. Την καριέρα της τη άρχισε στη Βιέννη όταν ήταν ακόμη 9 ετών. Το κύριο αρακτηριστικό της είναι η ευαισθησία. Το πρόσωπο της ρεσιτάλ—όπως διηγείται η ίδια—αναγκάστηκε να το διακόψει γιατί κάποιος από τους θεατές μιλούσε με τον διπλανό του και την έξευρίζε. Στο Βερολίνο παρουσιάστηκε για πρώτη φορά με τον περίφημο χορευτή Χάραλντ Κρόνσπεργκ.

Μία άλλη επίσης πολύ γνωστή από τις νέες Γερμανίδες χορεύτριες είναι η Ίλζε Μόυντνερ. Το

Η μονταίν: Ίλζε Μόυντνερ

Η κλασική Λιζελόττε Καϊστερ με τον παρτεναίο της.

των χορών της.

Στο «Ντύντσερ» Όπερνχάους, στην δεύτερη μεγάλη Όπερα του Βερολίνου, η πρώτη σολίστα χορού είναι η Λιζελόττε Καϊστερ. Είναι Βερολινέζα, και άρχισε και αυτή την καριέρα της όταν ήταν μόλις 9 ετών, όπως η Μανόν Έρφουρ.

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η πιο γνωστή από τις νέες Γερμανίδες χορεύτριες είναι η Παλούκκα. Είναι μαθήτρια της περίφημης Μαίρης Βίγκμαν, οι χοροί της ωστόσο είναι πολύ απλούστεροι και ζωηρότεροι. Ένώ στην Μαίρη Βίγκμαν το πρωταρχικό στοιχείο στους χορούς της είναι η αέριανη

1928, στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Άμστερνταμ, η Μόυντνερ είχε ανακηρυχθεί πρωταθλήτρια της Ευρώπης στο αγώνισμα κατὰ δόσεως. Είναι ένα πραγματικό καλλιτεχνικό ταλέντο. Σχεδιάζει, ζωγραφίζει και είναι και άριστη πιανίστα. Έτσι δεν χρειάζεται κανένα βοηθό για τα κοστούμια και τη μουσική

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ

από τόν ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Η ΤΣΕΧΟΒΑ

αποκαλύπτει το μυστικόν της ομορφιάς της

ΕΛΛΑΣΤΗ όπως πάντα η Τσεχοβα δέχθηκε τόν δημοσιογράφο στο καμπαρί της, κατά την διάρκεια ενός διαλείμματος.

— Έλπίζω να έχουμε αρκετόν καιρό για να μιλήσουμε, είπε. Το διάλειμμα διαρκεί περισσότερο από ένα τέταρτο της ώρας. Κι' άλλωστε και στην άλλη πράξη εμφανίζομαι με το ίδιο φόρεμα.

Ο δημοσιογράφος της προσφέρει ένα νιγαρίττο και ετοιμάζεται να της προσφέρει και φωτιά.

— Ευχαριστώ πολύ, απαντάει εκείνη με ευγένεια. Καπνίζω μόνον ευχαρίστως, αλλά ποτέ κατά την ώρα της εργασίας μου. Έτσι μόνον νοιώθω μιάν αληθινή ευχαρίστηση όταν καπνίζω. Με ρωτήσατε να σας πω δυο λόγια για την ομορφιά και τα μέσα διατήρησής της. Πρώτα-πρώτα έχω την αντίληψη ότι το θέμα αυτό είναι εντελώς υποκειμενικό. Δηλαδή δεν υπάρχουν νόμοι και κανόνες γενικής φύσεως. Αν θέλετε όμως να μάθετε το δικό μου μυστικό, πού κατά βάθος δεν είναι μυστικό, ιδού: Εύπνοια πολύ έντονη, λίγη γυμναστική, κρύο ντους και ύστερα δουλειά, πολλή δουλειά. Έτσι μόνον, κατά τη γνώμη μου, μπορεί κανείς να διατηρήσει την νεότητά του. Οι ρυτίδες είναι δείγμα εσωτερικής αδυναμίας. Κι' όταν κανείς εργάζεται έντατα, η αδυναμία σ' αυτή δεν υπάρχει. Από φυσιολογικής απόψεως, το δέρμα μας έχει ανάγκη θρεπτικών ουσιών. Γι' αυτό δέδοκα μία καλή κρέμα του προσώπου χρειάζεται. Γενικά όμως, η χρησιμοποίησις πολλών καλλυντικών είναι μάλλον επιβλαβής. Βασικό είναι να ζή κανείς σύμφωνα με ένα πρόγραμμα, από μία τάξη. Πρό παντός—και αυτό είναι το σπουδαιότερο—να διατηρή πάντα μία καθορισμένη αναλογία μεταξύ ύπνου, εργασίας και αναπαύσεως. Αυτό είναι το μεγαλύτερο μυστικό.

Ο δρόμος προς τη δόξα

— Σήμερα δεν έχει τίποτε το εξαιρετικό! είπε ο θυρωρός του Στούντιο του Γιοχάννιςσταλ στον δημοσιογράφο που έμπαινε μέσα. Θα γυριστούν μόλις μερικές «δοκιμαστικές» φωτογραφίες. Και ξέρετε πόσο άναφο είναι να βλέπτε κανείς τις άχαρες και αδέξιες κινήσεις όλων αυτών των δεσποινίδων που διεισδύουντες όλες τους να γίνουν στάρ...

Είναι ωστόσο αληθινά συγκινητικό να βλέπτε κανείς όλους αυτούς τους ανθρώπους που από μήνες και ίσως και χρόνια περιμένουν την αποφασιστική αυτή στιγμή: όλοι τους είναι νευρικοί και ανυπόμονοι. Κάτι δηλαδή πού στην περίπτωση

αυτή μόνο κακή επίδραση μπορεί να έχει στο παίξιμό τους.

Κάθε φορά που αποφασίζεται το γύρισμα ενός καινούργιου φιλμ, γίνεται και ένας τέτοιος καλλιτεχνικός διαγωνισμός που πολλές φορές παρουσιάζει εντελώς απροσδόκητες εκπλήξεις. Γιατί το φιλμ ή καλύτερα το κινηματογραφικό κοινό είναι πολύ απαιτητικό και ζητάει από κάθε νέα ταινία και ένα νέο πρόσωπο, ένα νέο ταλέντο. Γι' αυτό και χωρίς τις «δοκιμαστικές» φωτογραφίες ο κινηματογράφος θα ήταν αδύνατο να εκπληρώσει τις απαιτήσεις αυτές του πολύμορφου αυτού τέρατος που λέγεται κοινό.

— Κάθε φορά που έχουμε δοκιμαστικές φωτογραφίες φεύγω από δω μέσα με πολύ άσχημα κέφια, λέει ωστόσο μ' ένα κουρασμένο μορφασμό ο ρεζισέρ του Στούντιο. Όχι: γιατί η εργασία αυτή είναι δυσάρεστη ή ανιαρή, αλλά για τόν λόγο ότι τις περισσότερες φορές δεν είμαι σε θέση να πω το «ναί» σε όλους τους νέους αυτούς που έρχονται γεμάτοι όνειρα και ελπίδες να δοκιμάσουν την τύχη τους μπροστά στο φακό. Από τη δική μου πείρα, όταν ακόμα ήμουν νεαρός, ξέρω το τί θα πη το απεράστε μιά Άλλη φορά. Τα τελευταία χρόνια είχαμε εύτυχως πολύ μεγάλη τύχη, έτσι πού ο γερμανικός κινηματογράφος διαθέτει αρκετούς νέους καλλιτέχνες πού έχουν όλα τα προσόντα και πού παντός ταλέντο. Άρκει να σας αναδιάσω μερικά ονόματα: Μάθθα Χαρέλ, Σαρλόττε Τήλε, Χοστίνια Σέντερμπλουμ...

PENNIE'S

★ Η υπόθεσις της «Ονειρώδους μουσικής» που γυρίζεται τώρα με τόν Μπενταμίν Τζίλι, είναι η ιστορία ενός εξαιρετικού μουσικού ταλέντου πού από ένα ατύχο έρωτα πρὸς μιάν φοιτήτρια της Μουσικής Ακαδημίας, αναγκάζεται να καταφύγει σε άσυνήθιστα μέσα για να μπορέσει να κερδίσει χρήματα και συγχρόνως και την γυναίκα πού αγαπάει. Συνθέτει με πλαστό όνομα και υψίστα με πολλή επιτυχία. Σιγά-σιγά γίνεται γνωστός με τόν πλαστό του όνομα και η δόξα αρχίζει να τού χαμογελά. Ψυχικό όμως είναι τελείως απογοητευμένος. Έως ότου μιά μέρα αποφασίζει να αποκαλύψει τόν μυστικό αυτό. Κι' αὐτῶν οί φόβοι τού ότι θα τόν γλεβάσουν και θα τόν ερωτευθούν διαφεύδονται. Στην προεμένα της νέας πού όπερας «Οδοσσεύς» τόν κοινό τόν αποθεώνει.

★ Κατά τα μέσα τού Ιουνίου άρχισε στα στούντιο της «Γόμπας» τού Βερολίνου τόν γύρισμα ενός μεγάλου φιλμ με τόν τίτλο «Βίσαρκα». Τα δύνατα τών πρωταγωνιστῶν δὲν ἔχουν ἀκόμη γνωστά.

Μία τελευταία φωτογραφία της Όλνας Τσέχοβα

«Ματίλδα Μαρίνη» ή καρδιά του άρχισε να χτυπά τρελά. Χτύπησε το κουδούνι. Μια καμαριέρα του άνοιξε: — 'Η δεσποινίς Ματίλδα είναι σπίτι, παρακαλώ; είπε με κάποια δυσκολία. — 'Οχι κύριε, αλλά είναι η μητέρα της. Μπορείτε να την περιμένετε, δεν θ' άργήσει. — Εύχαριστώ. Θα ξαναπαράσω. — Τό δνομά σας παρακαλώ; — 'Α! δεν έχει σημασία το δνομά μου. — 'Ο Στέφανος τὰ είχε χάσει. — Μὰ σὰς παρακαλώ, κύριε, έπέμενε ή καμαριέρα. Θα πρόπη νὰ τὸ ἀναφέρω στὴν δεσποινίδα. — 'Οχι, ὄχι... Δὲν πειράζει... Θα ξαναπαράσω... Χαίρετε... — 'Ο Στέφανος άκουσε κατὶ

δήματα ἀπὸ μέσα στὸ διαμέρισμα. Καὶ έπειτα μιὰ γλυκεῖα φωνή: — «Ποῦς εἶναι Μαρία;» Πόσο ήθελε νὰ μπορούσε νὰ φύγει! Πῶς νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παρουσία του; 'Ηταν φίλος τῆς Ματίλδας; Μὰ οὐτε κ' αὐτὸ μπορούσε νὰ τὸ πῇ. Τώρα ή κυρία Μαρίνη θροισκόταν στὴν πόρτα καὶ τὸν κυτοῦσε περίεργα. Μὰ αὐτὸ περνοῦσε κάθε προσδοκία! Έκεῖνη τὴν στιγμή τοῦ φάνηκε πῶς τὴν γνώριζε κ' αὐτὴν, πῶς τῆς είχε μιλήσει κ' αὐτῆς ἄλλοτε... — 'Ο κύριος ζητᾷ τὴν δεσποινίδα Ματίλδα, εἶπε ή καμαριέρα. — Συγγνώμην, κυρία μου... τραῦλισε ὁ Στέφανος. — Περάστε, κύριε, νὰ καθή-

σετε, τοῦ εἶπε. Καὶ ή φωνή τῆς είχε κ' αὐτὴ κατὶ ἀπὸ τὸ μυστήριο ποὺ σκέπαζε τὰ πάντα γι' αὐτόν. Μπορείτε νὰ μοῦ πῆτε τὸ δνομά σας; — Στέφανος Κόντι. 'Αλλά κυρία μου... Τὸ πρόσωπο τῆς κυρίας πῆρε ἄμέσως μιὰ χαρούμενη έκφραση. — Στέφανος Κόντι, Στέφανος Κόντι; Τί περίεργη σύμπτωσης! Μὰ πῶς θρεθήκατε ἐδῶ; Γιά φαντασθῆτε: 20 χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε! 20 χρόνια! Μὰ περάστε, καθήστε, σὰς παρακαλώ! — 'Ο Στέφανος τώρα άρχισε νὰ καταλαβαίνει γιατί τὰ πάντα τοῦ φαινόταν γνωστά. — 'Οταν καθήσαν ή κ. Μαρίνη τοῦ εἶπε: — Εἶμαι ή Λουίζα Μαρίνη,

ή καλλίτερη φίλη τῆς μητέρας σας. Σὰς γνωρίζω ἀπὸ μωρό. Πάνε περίπου 20 χρόνια ποὺ πέθανε ή καὶμένη κ' ἀπὸ τότε σὰς ἔχασα ὅλους. Πῶς εἶναι ὁ πατέρας σας; — Εἶναι καλά, εὐχαριστώ. Τώρα πλέον καταλάβαινε τὰ πάντα... — Μὰ πῆστε μου, Στέφανε, πῶς σὰς ήλθε ή ἰδέα νάρθῃτε νὰ μὰς δῆτε; Γνωρίζετε τὴν Ματίλδα μου; Ξέρετε, ἦσαν μόλις 8 ἐτῶν τὴν τελευταία φορὰ ποὺ σὲ εἶδα. Μὲ συγκοροῖς: ἀσυναίσθητα βλέπεις άρχισα νὰ μιῶ στὸν ἐνικό, ὅπως τότε. Συγγνώμην... Τώρα πλέον εἶσθε κύριος καὶ δὲν ἐπιτρέπεται! — Σὰς παρακαλώ, κυρία, ἔξακολουθήστε νὰ μοῦ μιλάτε στὸν ἐνικό: δὲν ξέρετε πόσο μ' εὐχαροῖστε!

Οἱ μικρές μιζέριες τῆς ζωῆς

«'Εδῶ δὲν εἶνε ξενοδοχεῖο!»

ΕΝΑ θράδυ ὁ νεαρὸς Γουσταῦς ἐπιστρέφοντας ἀρκετὰ ἀργὰ στὸ σπίτι του, ἀπὸ ἕναν περίπατο ὅπου εἶχε πάει με τὴν φιλενάδα του τὴν Νινὴ, παρατήρησε ὅτι οἱ ἄλλοι εἶχαν ἤδη φάει καὶ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Εἶχαν μάλιστα φροντίσει νὰ μὴν τοῦ ἀφήσουν σχεδὸν τίποτα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα πιάτο μανέστρα, ποὺ ἦταν κ' αὐτὴ τελευταία παγωμένη.

— 'Οταν ὁ Γουσταῦς ἐτόλμησε νὰ κάμῃ τὴν σχετικὴ παρατήρηση, ή μητέρα του, ή ἀδελφὴ του κ' ή ὑπερήτρια, τοῦ ἀπήντησαν κ' οἱ τρεῖς ἐν χορῷ:

— Τὸ σπίτι δὲν εἶναι ξενοδοχεῖο! νάχρεσαι στὴν ὥρα ποὺ πρέπει γιὰ νὰ θρίσῃς φαί!

— 'Ο Γουσταῦς δὲν ἀπήντησε. 'Επειδὴ ὅμως, ἦταν πολὺ λαίμαργος, καὶ γιὰ τίποτα στὸν κόσμο δὲν ήθελε νὰ θυσιάσῃ τὴν σούπα του, τὴν κομπόστα του καὶ τὸ γλυκὸ του, σκέφθηκε πῶς ἦταν προτιμότερο νὰ θυσιάσῃ τὴν Νινὴ.

Μὰ καὶ οἱ φίλοι του δὲν τὸν καταλάβαιναν πιά. — 'Οταν πλησίαζε ή ὥρα τοῦ φαγητοῦ, γίνονταν ἀνήσυχος καὶ άρρητος.

— Μὰ τί ἔχεις; τὸν ρωτοῦσαν. — Τὸ σπίτι δὲν εἶναι ξενοδοχεῖο! ἀπαντοῦσε ὁ Γουσταῦς δικαιολογούμενος με πικρία, καὶ έσπευδε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐγκαίρως...

Ζοῦσε με τὸ ρολοῖ στὸ χέρι καὶ παρακολουθοῦσε ἀδιάκοπα τὴν ἀκρίβειά του. Τέλος, μιὰ μέρα έπεσε στὴν ἄλλη άκρη. Πῆγε στὸ σπίτι μιὰ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν συνηθισμένη. Σὲ λίγο, ἐκνευρισμένος ἀπὸ τὴν ἀναιμότη, ρώτησε:

— Μὰ δὲν εἶν' ἀκόμα ἔτοιμο τὸ φαί; — 'Ετοιμο; τοῦ ἀπάντησαν πάλι οἱ τρεῖς γυναῖκες ἐν χορῷ, σὰν νὰ εἶχε διαπράξει κανένα ἔγκλημα. — 'Απὸ τώρα ἔτοιμο; Τὸ σπίτι δὲν εἶναι ξενοδοχεῖο! — 'Ο Γουσταῦς ἔσφιξε τὴς γροθίες του,

καὶ τὰ μὴλίγγια του χτυποῦσαν ἀπὸ τὰ νεῦρα του. — 'Αφοῦ ὅλοι τοῦ λέγανε πῶς τὸ σπίτι δὲν εἶναι ξενοδοχεῖο, σκέφθηκε κ' αὐτὸς πῶς ή εὐτυχία θὰ θροισκόταν ἀσφαλῶς ἐκεῖ πέρα. Γι' αὐτὸ λοιπόν, ἀπεφάσισε νὰ κατοικήσῃ σὲ ξενοδοχεῖο.

Τὸ θράδυ, ἐλευθερωμένος ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν ρολογιῶν καὶ τὴς γυναικῶν, θέλησε νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἀπολύτρωσή του. Γι' αὐτὸ ἔμεινε ἀρκετὴν ὥρα με τοὺς φίλους του, ἔπαιξε πρέφα, ἤπινε με ήσυχία τὴ μπύρα του, καὶ κατὰ τὴς δέκα διεθυήθηκε στὸ ξενοδοχεῖο. Μπήκε στὴν αἴθουσα τοῦ ἐστιατορίου καὶ διέταξε:

— Χορτόσουπα! — Σάθῃκε! — Τότε κοτόπουλο στὸν φούρνο! — Τελείωσε! — Τί κρίμα! Μπιφτέκι, ἀλλὰ μπόλικο! — Δὲν ἔχει, ἄλλο! εἶπε τὸ γκαρσόνι με ἀποφασιστικὸ τόνο.

— 'Ο νέος ἀγανακτήσε, ἐπειδὴ σκέφθηκε ὅτι: τὸ γκαρσόνι δὲν τοῦ μιλοῦσε με μεγάλη συμπάθεια.

— Πῆστε μου τέλος πάντων τί ὁ ἀποροῦσα νὰ φάω!

— Δὲν ξέρω! — 'Απάντησε μ' ἀδιαφορία τὸ γκαρσόνι. Αὐτὴ τὴν ὥρα δὲν ὑπάρχει πιά τίποτα!

— 'Ο Γουσταῦς ἔγινε ἔξω φρενῶν: — Φέστε μου τὸν διευθυντή! οὐρλιαξε σὰν νὰ ήθελε νὰ τὸν φάῃ.

— 'Αλλὰ καὶ ὁ διευθυντὴς δὲν τὸν παραγγέλλει περισσότερο. Εἰθισσε αὐστηρὸς καὶ ἀκατανόητος.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτα γιὰ νὰ φάῃ κανεὶς ἐδῶ πέρα; ρώτησε ὁ Γουσταῦς.

— 'Αγαπητέ μου κύριε, ἀπάντησε ὁ ξενοδόχος, πρέπει νὰ παραδεχθῆτε πῶς τὸ λάθος εἶναι δικό σας: — 'Οταν θέλῃ κανεὶς αὐτὸ ποὺ θέλει καὶ στὴν ὥρα ποὺ τὸ θέλει, τρώει στὸ σπίτι του: Τὸ ξενοδοχεῖο δὲν εἶναι σπίτι!

Λίγους μῆνες ἀργότερα ή Ματίλδα ἔλεγε στὸ Στέφανο: — Ξέρετε ποῦ θὰ ήθελα νὰ πάω γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ γάμου μας;

— Θαρρῶ πῶς μπορῶ νὰ τὸ μαντέψω: — 'Εκεῖ ποὺ σταμάτησαν τὰ τραῖνα μας καὶ ποὺ συναντηθήκαμε γιὰ πρώτη φορὰ, εἶπε γελώντας ὁ Στέφανος. Δὲν εἶναι ἔτσι;

— 'Εκεῖ βέβαια! — 'Αλλὰ δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι ή συνάντησις αὐτὴ ἦταν κατὰ παραπάνω ἀπὸ μιὰ τυχαία σύμπτωση;

— 'Ο Στέφανος δὲν ἀπάντησε. — 'Η σκέψις του πήγε σὲ κάποιο μυστικὸ ποὺ ἐκρυβε ἀπὸ καρδὸ στὸ βάθος τῆς καρδιάς του. Γιά νὰ μπορέσῃ νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὸ μυστικὸ του, θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν βέβαιος ὅτι τὸ πρόσωπο στὸ ὁποῖο θὰ τὸ ἀπεκάλυπτε θὰ ἦταν σὲ θέση νὰ καταλάβῃ ὅλη τὴ γοητεία του. Καὶ τώρα τοῦ φαινόταν πῶς εἶχε βῆθῃ ή ὥρα νὰ τὸ πῇ στὴν Ματίλδα.

— 'Ακουσε, ἀγαπημένη μου! — 'Η συνάντησίς μας δὲν ἦταν ἀπλῶς μιὰ σύμπτωσης. Ξέρετε ἀπὸ ποῦ ἐρχόμουν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα; — 'Απὸ μιὰ γειτονικὴ πόλη, ὅπου ὑπάρχει ὁ οἰκογενειακός μας τάφος κ' ὅπου ἔχει σκαφὴ ή μητέρα μου. Εἶχα περῖπου τρία χρόνια νὰ πάω καὶ νὰ τῆς πᾶω ἄνθη. — 'Αλλὰ ἐκεῖ νὰ μὴν μοῦ κράτησαν κατὰ τὸν τρόπο νὰ περναῖς, ὅρῃκε τὸν τρόπο νὰ μ' εὐχαριστήσῃ ἄμέσως, παρακαλώντας τὴν συνάντησή μου. Καὶ ξέρετε τί μοῦ εἶπε κάποτε ή μητέρα μου; Πῶς ή κρυφὴ ἐπιθυμία τῆς μητέρας μου, ὅταν εἶμαι στὴν ἀκόμα παιδικὰ ἦταν νὰ παντρευτοῦμε διὰ τὴν μεγαλῶνιμάς. Μὰ καὶ πεθαμένη ἀκόμα, φρόντισε γιὰ τὴν εὐτυχία μας...

ΦΡΑΝΚΟ ΡΕΝΔΑΕΛΛΙ

Τὰ παράξενα τῶν δικαστηρίων

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΠΑΣΤΟΡΟΣ

Οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι, δυστυχῶς, ὅσοι καλοί. Συμβαίνει συχνὰ νὰ εὐχωνται τὸ κακὸ τῶν συνανθρώπων των, ποὺ τοὺς ἐβλαψαν ἄδεια ή θεληματικά. Κι' ἀκόμα χειρότερο, συμβαίνει συχνὰ νὰ εὐχωνται τὸ κακὸ ἀνθρώπων ποὺ ὄχι μόνο δὲν τοὺς ἐβλαψαν σὲ τίποτα, ἀλλ' αὐτοὺς εὐεργέτησαν. — 'Ο φθόνος καὶ ή ἀγνομοσύνη εἶναι τόσο συνηθισμένα στὴ ζωῇ...

Εὐτυχῶς ποὺ τὴς περισσότερες φορὲς ή εὐχὴς αὐτῆς — οἱ κατάρες μάλλον — μὲνουν ἀνεκτέλεστες. — 'Υπάρχουν, ὅμως, καὶ ὠρισμένοι ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων οἱ κατὰς αὐτῆς ἐπιθυμίες ἐκπληροῦνται κατὰ ἕνα τρόπον ἀνεξήγητον, κυριολεκτικὰ μυστηριώδη: εἶναι οἱ βάρσκανοι.

Καὶ ὁ θαρραλέωτερος ἄνθρωπος ἀκόμα εἶνε ἀνίκανος ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν βάρσκανία, γιατί δὲν ὑπάρχει κανένα ἀποτελεσματικὸ ὄπλο ἐναντίον της, ὅσον δῆποτε καὶ ἂν σέβεται κανεὶς τοὺς τυπικούς ἐξορκισμούς.

Δύο κατηγορίες

— 'Υπάρχουν δύο κατηγορίες βάρσκανων ἰσθμίων: — 'Οσοι βάρσκανοὺν χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, ὅσοι θηλαδὴ φέρνουν δυστυχία χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐπικυλοῦνται νὰ πῆσῃ ή καταστροφή σὲ πρόσωπα καὶ σὲ πράγματα μισητά, καὶ ἱκανοποιοῦνται ἁμέσως, λὲς καὶ ή μοῖρα νὰ ἦταν πρόθυμη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴς ἐπιθυμίες των.

Παρουσιάσθηκε μάλιστα καὶ ἕνα ἀπρόοπτο ζήτημα: Εἶναι ἀρὰ γε δυνατόν νὰ καταδιωχθοῦν ἀπὸ τὸ νόμο σὰν κοινοὶ ἐγκληματίες αὐτοὶ οἱ ἐκούσιοι βάρσκανοι, αὐτοὶ ποὺ ἐπισύρουν θεληματικά τὴν συμφορὰ πάνω στοὺς ἄλλους;

— 'Ενας γνωστὸς νομομαθὴς τῆς Φιλαδέλφειας τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, ὑποστήριξε ὅτι αὐτὸ εἶναι δυνατόν. Κατήγγειλε δὲ στὸ δικαστήριο τῆς περιοχῆς του ἕναν διαμαρτυρούμενο πάστορα με τὴν κατηγορία ὅτι «ἐπεκαλέσθη τὴς ὑπερφυσικῆς δυνάμεως γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν περιουσία τῶν πελατῶν του ζυθοπωλῶν κ. κ. Μπὲν καὶ Σμιθ!».

— 'Η πρωτοφανὴς αὐτὴ δίκη παρηκολοῦθῇ με ζωερὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὸ κοινὸ τῆς πόλεως, ἐπειδὴ ἀφοροῦσε ἕνα γεγονός ποὺ προκαλέσε πολὺ μεγάλη ἐντύπωση. Οἱ κ. κ. Μπὲν καὶ Σμιθ ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὴν ἐπίμονη ἀντίδραση τοῦ αἰδεσιμωτάτου Χάμιλτον, κατέβρεθσαν νὰ ἐπιτύχουν ἀπὸ τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τῆς πόλεως τὴν ἄδεια ν' ἀνοίξουν ἕνα μεγάλο νυκτερινὸ ζυθοπωλεῖο σὲ μιὰ δικὴ τους οἰκοδομὴ ποὺ θροισκόταν ἀπέναντι στὴν ἐκκλησία. — 'Ο αἰδεσιμωτάτος ἐχρησιμοποίησε ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ πείσῃ τοὺς ζυθοπώλας νὰ μὴν ἐκτελέσουν τὸ σχέδιό τους. — 'Εχρησιμοποίησε παρακλήσεις καὶ ἀπειλές.

Τοὺς προσέφερε ἀποζημίωση γιὰ τὴς ζημιές ποὺ θὰ ὑφίσταντο καὶ ὅταν εἶδε ὅτι ἐκεῖνοι ἦσαν ἀμεταπειστοὶ τοὺς ἀπέλυσσε με αὐτὰ τὰ λόγια: — 'Αν ἐπιμένετε στὴν ἀσεβῆ σας πρόθεση, αἱ δυνάμεις τοῦ οὐρανοῦ δὲν θ' ἀργήσουν νὰ σὰς τιμωρήσουν ὅπως σὰς ἀξίζει».

Πολλὲς παρόμοιες φράσεις ὑπάρχουν καὶ στὰ γράμματα ποὺ ἔστειλε ὁ πάστορ στοὺς κ. κ. Μπὲν καὶ Σμιθ. Τὰ γράμματα αὐτὰ τὰ παρουσίασε στὸ δικαστήριο ὁ δικηγόρος τῶν ζυθοπωλῶν γιὰ νὰ υποστηρίξῃ τὴν ἀποψή του.

Μὰ ὁ αἰδεσιμωτάτος Χάμιλτον δὲν περιωρίσθηκε στὴς γραπτὲς ἀπειλές. Τὴν ἡμέρα τῶν ἐπισήμων ἐγκαινίων τοῦ ζυθοπωλεῖου, ἐκάλωσε τοὺς πιστοὺς, ἔβγαλε ἕνα φοβερὸ κήρυγμα καὶ στὸ τέλος ἐπικαλέσθηκε τὴν κατάρα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ κέντρου ἐκείνου τῆς ἀσωτείας καὶ ἐπὶ

— 'Ο αἰδεσιμωτάτος Χάμιλτον.

τῶν ἰδιοκτητῶν του! — 'Εβεβαίωσε δὲ ὅτι ή θεία τιμωρία θὰ ἦταν τρεμερὴ.

Δὲν ξέρομε ποῖες κατάρες τοῦ πάστορος ἔπαισαν: οἱ προφορικῆς ή οἱ γραπτῆς. Δὲν εἶχαν ὅμως περάσει οὔτε οὕτω ἡμέρα! ἀπὸ τότε ποὺ ἀνοίξε τὸ ζυθοπωλεῖο, ὅταν ξαφνικὰ ἔσπασε μιὰ πρωτοφανὴς καταιγὶς καὶ ἕνας κεραυνὸς ἔπεσε ἐπάνω στὸ κτίριο τῶν ζυθοπωλῶν ποὺ πήρε ἁμέσως φωτιά. Φυσοῦσε ἕνας ὀρηκτικώτατος ἄνεμος, οἱ φλόγες ἐτύλιξαν με μὴδς ὀλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα καὶ τὸ ἔκαναν στάχτη. Τὸ μόνο ποὺ οἱ πυρσβεστές κατέβρεθσαν ἦταν νὰ ἐντοπίσουν τὴν πυρκαϊά. Εὐτυχῶς δὲν ἐσημεώθησαν ἀνθρώπινα θύματα.

— 'Η κατάρα τοῦ πάστορος ὑπῆρξε λοιπὸν ἀποτελεσματικὴ. Αὐτὴ τοῦλάχιστον εἶναι ή γνώμη τοῦ κοινῶς. Οἱ κ. κ. Μπὲν καὶ Σμιθ, μὴ μπορώντας νὰ σταφούν ἐναντίον τοῦ πεπραμένου, ὑπέβησαν μήνυση κατὰ τοῦ αἰδεσιμωτάτου Χάμιλτον, με τὴν κατηγορία ὅτι ἐπεκαλέσθη καὶ ἐξέπλευσε τὴν ὀργή τῆς μοίρας ἐναντίον τους καὶ ζητοῦν τὴν καταδίκη τοῦ πάστορος καὶ ἀποζημίωση γιὰ τὴς ζημιές ποὺ ὑπέστησαν.

Τί θὰ ἀποφασίσῃ τὸ δικαστήριο; Εἶναι πολὺ πιθανόν ὅτι ὁ πρωτόδικος κατηγορούμενος θὰ ἀθωωθῇ, ἀφοῦ μάλιστα

εἶναι... τόσο ἐπιεικὲς νὰ τὰ δάλλῃ καὶ μαζί του!

Ἐπικίνδυνη χειραψία

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, οἱ ἀμερικανικῆς ἐφημερίδες ἀναφέρουν καὶ μιὰ ἄλλη παράξενη δικαστικὴ περιπέτεια ποὺ φανερώνει ὅτι καὶ μιὰ ἀπλὴ χειραψία, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ἀνθυγιεινὴ, μπορεῖ νὰ ἀποβῇ καὶ ἐπικίνδυνη.

— 'Η νεαρά 'Αλίκη Γιάνσεν, ἀπὸ τὴν Στοκχόλμη εἶχε τὴν ἀπρονοησία νὰ ἀφήσῃ τὸ ἄσπρο της χεράκι με τὰ λεπτότατα δάκτυλα μέσα στὴν χεροῦλα τοῦ πλοιάρχου Κρίστιαν Στέβανς. — 'Ο πλοίαρχος ἦταν ἕνα παλληκάρι: με ἀθλητικὴ διάπλαση, με ἀτσάλενους μύς, θαλασσοδαρμένος στὴς θύελλες τοῦ ὠκεανοῦ καὶ φυσικὰ πάρα πολὺ χειροδύναμος.

Οἱ δύο νέοι εἶχαν μεγαλώσει μαζί καὶ εἶχαν νὰ ἰδωθοῦν πολλὰ χρόνια. — 'Οταν συναντήθηκαν τυχαίως γιὰ πρώτη φορὰ, ἀντήλλαξαν μιὰ τόσο... ἐγκάρδια χειραψία, ὥστε τὸ δακτυλίδάκι ποὺ φοροῦσε ή 'Αλίκη στὸν παράμεσο δάχτυλο τοῦ δεξιῦ της χεριοῦ, χάθηκε μέσα στὴν τρυφερὴ της σάρκα καὶ τὴν ἔκανε νὰ οὐρλιάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο. — 'Εν συνεχείᾳ ἔπαθε σοβαρὴ μόλυνση καὶ χρειάσθηκε νὰ τῆς κόψουν δύο δάκτυλα.

Οἱ γονεῖς τῆς ζητοῦν τώρα μεγάλη ἀποζημίωση, ρίχνοντας στὸν Στέβανς ὀλόκληρη τὴν εὐθύνη τοῦ αὐτυχήματος. Αὐτὸς ὅμως βεβαιώνει ὅτι ὑπέυθυνος γι' αὐτὸ εἶναι τὸ δακτυλίδι. — 'Αν ή 'Αλίκη δὲν φοροῦσε τὸ περικτὸ αὐτὸ κόσμημα, δὲν θὰ συνέβαινε τίποτα.

— 'Ο Κρίστιαν εἶναι πρόθυμος νὰ συμβιβασθῇ με κάθε θυσία, ἀκόμα καὶ νὰ τὴν παντρευθῇ, ἀλλ' ἐκεῖνη δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτα γιὰ τὸν «ἀγροῖκο» αὐτόν καὶ ζητᾷ τὴν καταδίκη του.

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΕΠΙΚΑΙΡΟ

Τώρα με τὸ ἀντιεραπορρικὸ σδύσιμο τῶν φωτῶν:

— Φαντάσου ὅτι ή ἀδελφὴ μου δὲν μπορεῖ πιά νὰ βγαλῇ τὴν νύχτα...

— Καὶ γιατί;

— Γιατὶ τὴν λένε Φωτεινὴ ή!

ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΗ

— Πέτρο, ἄφες ἁμέσως τὸ σιγαρέτο! Εἶσαι πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ καπνίζεις...

— Μὰ, θεῖα μου, ή μαμά διαρκῶς μοῦ λέει: πῶς εἶμαι πολὺ μεγάλος γιὰ νὰ κλαίω, ἐσὺ λὲς πῶς εἶμαι πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ καπνίζω! Δὲν ἔχω λοιπὸν τί νὰ κάμω!

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

— Τί ζητᾷτε κύριε; — Ὁά ήθελα μιὰ φάκα ποὺ νὰ σκότωνε τὰ ποντίκια προτοῦ προφθάσουν νὰ φᾶνε τὸ τυρί!

ΣΤΟ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟ

Σ' ἕνα γυμναστήριο κάποιος κάνει γυμναστική. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἀνοίγει τὰ χέρια του, χτυπά κατὰ λάθος κάποιον ἄλλον ποὺ βρίσκεται κοντὰ του.

— 'Ωραία! διαμαρτυρεῖται ὁ ἄλλος. Τί εἶδους ἀγωγή εἶναι ή δική σας κύριε;

Καὶ ὁ ἄλλος με ὦλη του τὴν ψυχραιμία:

— Μὰ φ ο υ σ ῖ ῃ ἡ ἄ γ ω γ ῃ !

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Ο γάμος είναι ως γνωστόν μία τελετή που ενώνει συνήθως δύο ανθρώπους που έχουν αγαπήσει και ζητούν να σταθεροποιήσουν την αγάπη τους με τον γαμήλιο δεσμό. «Ο γάμος είναι ο λιμήν του έρωτος», λέγει και η γνωστή παροιμία. Υπάρχουν εν τούτοις περιπτώσεις που χάρις σε τυχαία ή και προμελετημένα γεγονότα, εύλογα ακατά λάθος ο γάμος ανθρώπων εντελώς άγνωστων μεταξύ των και που τότε έδωσαν είχαν διανοηθεί να συνδέσουν δια παντός την ζωή τους. Ίδου μερικές από τις κοινωνικοπραγματικές αυτές περιπτώσεις, σταχυολογούμενες από διάφορα σημεία του κόσμου.

★ Στο Δημαρχείο της Λισαβώνας παρουσιάστηκε κάποτε ένα ζεύγος έρωτευμένων για να νομιμοποιηθεί την αγάπη του με τον πολιτικό γάμο. Η τούχη το ήθελε να ευρεθούν πρό ενός υπαλλήλου που εξέταζε διά πρώτην φορά τα κατήκοντα αυτά. Η συγκίνησή του ήταν τουλάχιστον τόσο όση και των μελλονύμφων και έτσι, αντί να έγγράφει στο σχετικό έγγραφο το όνομα του γαμπρού έγραψε το όνομα ενός από τους μύστες. Οι νεόνυμφοι έφυγαν υπό τας εύχες των παρισταμένων, συναποκομίζοντας και το έγγραφο που τους συνέδεε ενώπιον Θεού και ανθρώπων. Έννοείται ότι κανείς τους δεν έσκέφθη την στιγμή εκείνη να διαβάσει αυτό το έγγραφο και έτσι μόνον μετά τρείς ημέρες ανακάλυψαν ότι η συμβίωσή τους ήταν παράνομος επειδή η νόση είχε παντρευθεί επισήμως κάποιον άλλον.

★ Ανάλογο ήταν και το λάθος ενός υπαλλήλου στο Μπουένος-Αϊρες, ο οποίος κατόρθωσε να παντρεύσει την νύφη με τον μέλλοντα... πεθερό της. Ευτυχώς, και στις δύο ανωτέρω περιπτώσεις, διορθώθηκε το κακό επειδή δεν υπήρχαν εξ αρχής κακή πρόθεση. Δεν συνέβη όμως το ίδιο και με τον Σέρβο έμπορο-εμπόρο που αγάπησε μία Τουρκοπούλα στην Γουγκοσλαβία και δέχθηκε να την παντρευτεί σύμφωνα με τα Τουρκικά έθιμα. Η όμορφη Τουρκοπούλα, που άγχιόσε κάποιον άλλον, είχε και μία πολύ αγαπητή αδελφή. Συνεννοήθηκε λοιπόν μαζί της και την ημέρα του γάμου βρέθηκε στο πλευρό του γαμπρού, σκεπασμένη με ένα ροζέ πέπλο κατά το Τουρκικό έθιμο, ή άσχημη αδελφή. Ο έρωτευμένος Σέρβος ανακάλυψε την απάτη πολύ αργά, όταν πιά είχε εύλογη και επίσημοποιηθεί η ένωσής των.

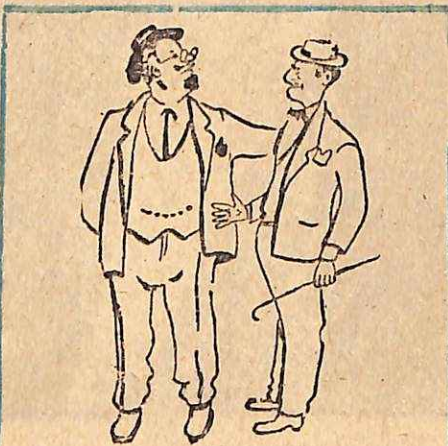
★ Κάποιος Βέλγος πατέρας, που είχε δύο δίδυμες κόρες, είχε την έμπνευση να τους δώσει τα όνόματα Ρόζα-Μαρία και Ρόζα-Αμαλία. Η πρώτη παντρεύτηκε ομαλώς. Όταν όμως ήρθε η σειρά και της δεύτερης έγραψε χατά λάθος στα χαρτιά και πάλιν το όνομα Ρόζα-Μαρία.

Επειτα από καιρό κάποιος υπάλληλος που έκανε έλεγχο στα σχετικά έγγραφα, ανακάλυψε ότι η Ρόζα-Μαρία είχε παν-

τρευθεί για δεύτερη φορά χωρίς να διαλύσει τον πρώτο της γάμο. Το αποτέλεσμα ήταν να την μηνύσουν επί διαμιά.

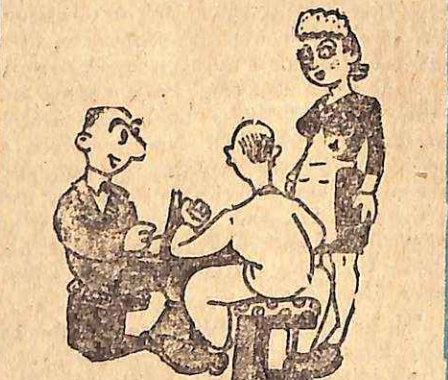
★ Άλλα ή ωραιότερη και κομικώτερη περίπτωση έγινε στην Κίνα. Δύο γαμήλιες πομπές διαταράχθηκαν σε ένα σταυροδρόμι. Οι μελλονύμφοι μεταφέρονται, ξεχωριστά ο καθένας μέσα σε κλειστά κουβούκλια που τα κουβαλούσαν στα χέρια άγριοφοροι. Κατά την συνάντησή των δύο πομπών έγινε κάποια συγχύσις με αποτέλεσμα να ακολουθήσουν οι άγριοφοροι που κουβαλούσαν τις νύφες τις αντίθετες πομπές. Οι γάμοι εύλογα έγιναν σύμφωνα με τα έθιμα της Κίνας χωρίς να θυγούν οι μελλονύμφοι από τα κουβούκλια τους και έτσι μόλις μετά το τέλος της τελετής απέκαλύφθη ότι είχαν αλλάξει οι νύφες.

Θέλετε να μάθετε και το τέλος; Οι Κινέζοι είναι πολύ θρησκό και λίγο αισθηματικοί. Έτσι παραδέχθηκαν ότι η αλλαγή είχε γίνει με την θέληση του Θεού, αποφάσισαν να την παραδεχθούν ως τετελεσμένο γεγονός. Δεν αναδύσθαι καμμία κακία ότι οι ακατά λάθος σύζυγοι θα ζούν πολύ καλά.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΕ ΜΙΚΡΟΣ

— Ζήσατε λοιπόν στην Αμερική;
— Ναι.
— Θα ξέρετε τότε ασφαλώς τον άνεμό μου τον Άνστη.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΠΟΦΕΩΝ

Η γ κ α ρ σ ό ν α.— Παραπονείσθε γι' αυτό το μπουκάλι του κρασιού πώς είναι άχτιό; Αυτό το κρασί είναι είκοσι πέντε ετών...

Ο π ε λ α τ η ς.— Το μπουκάλι όμως είναι πολύ μικρό για την ηλικία του...

ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

★ Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση ενός Ευρωπαίου που ζή στην Ιαπωνική πόλη Κομπέ και ο οποίος βρίσκεται σε κατάσταση μεγίστης άθλότητας. Ο δυστυχισμένος αυτός ονομάζεται Ματθαίος Κουντέλ. Ο Κουντέλ έγινε τρεις φορές εκατομμυριούχος και τρεις φορές ξανάπεσε πάλι στην πτώση μεγάλη φτώχεια εξ αιτίας του πάθους του για το «Τάμ Φιοϋ», ένα παιχνίδι που απαιτεί έξαιρετική ικανότητα, ευφυΐα και ευστροφία και είναι πολύ διαδεδομένο στην Ανατολή. Οι παίκτες του «Τάμ Φιοϋ» χαράζουν έναν κύκλο με την κυκλωία πάνω στο έδαφος κι' έπειτα μέσα στον κύκλο χαράζουν φινιούρες, κάθε μία από τις οποίες φέρει έναν αριθμό. Αυτό το παιχνίδι στάθηκε όλο και πιο δημοφιλές, που είχε κερδίσει εκατομμύρια ως διευθυντής μιας απέραντης φυτείας στην Ινδοκίνα. Ανίκανος να επιτύχει στο «Τάμ Φιοϋ», στο οποίο έχασε όλα του τα λεφτά, πειράχτηκε τόσο πολύ που έγκατέλειψε την αξιόλογο θέση του, αλλάξε επάγγελμα και έγινε κυνηγός. Έμπορεύθηκε δέρματα τίγρης και λεόντων, ελεφαντόδοντο και πολύτιμους λίθους, έπλούτισε και νέα εκατομμύρια συνεσπείρευσαν στα χρηματοκιβώτιά του. Μόλις όμως ξαναγύρισε στην πόλη το πάθος του για το τρομερό παιχνίδι τον προσέβαλε και πάλι και τον έφρεσε από πτωχο στην πτώση και δεύτερη φορά. Ξαναγύρισε τότε στην ξούγκλα και δούλεψε άρεκατά χρόνια για να ξαναδημιουργήσει την χαμένη του περιουσία. Μόλις το πέτυχε ξαναπέρασε πάλι τον δρόμο για την πόλη. Αλλά το «Τάμ Φιοϋ» υπήρξε γι' αυτόν άλλη μία φορά όλο και πιο.

★ Οι έφευρες δεν εξησφάλισαν πάντοτε τιμές και πλούτη στους έφευρες των. Έτσι πριν από λίγον καιρό πέθανε στο Βερολίνο, σε ηλικία 72 ετών, ο Μάξ Σκλαντανόβσκι. Το όνομά του δεν λέγει βέβαια πολλά πράγματα σε μας. Στην Γερμανία όμως είναι γνωστός ως έφευρης ενός των μεγαλοφυεστέρων ευρημάτων του ανθρώπινου πολιτισμού: το φίλμ. Το 1892 ο Σκλαντανόβσκι είχε κατασκευάσει μαζί με τον αδελφό του Αλμίλο ένα μηχανήμα προβολής που το όνόμασε «βί ο σ κ ο π ι ο ν». Επέτυχε τότε για πρώτη φορά να αναπαραγάγει τις διάφορες φάσεις των ανθρώπινων κινήσεων. Την 1ην Νοεμβρίου 1895 στο άκακισμένο θέατρο έπιθεωρήσεως «Βιντεργκάρτεν» έγινε μπροστά σε 1.500 θεατές η πρώτη γερμανική κινηματογραφική παράσταση. Ο τότε διευθυντής του θεάτρου είπε στους έφευρες: «Κόρυς μου είδατε εκατομμυριούχοι».

Αλλά ο Σκλαντανόβσκι δεν στάθηκε ικανός να αποκομίσει τους καρπούς της έφευρής του. Πολλοί, έπειτα από τον, έτελειοποίησαν την έφεύρη και έκερδισαν τα υπέρβαρα ποσά που είχε προείπει ο διευθυντής του «Βιντεργκάρτεν».

Το γερμανικό κράτος ωστόσο παρέχωρησε στον έφευρη μία ισόβια τιμητική σύνταξη για να μπορεί να περάσει τα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Έγκλημα και... φιλολογία

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Άλλοτε και σήμερα

ΕΛΕΥΤΑΙΩΣ έγνωσθη κάποιο γεγονός, το οποίο αξίζει να αναφερθώ: Πρόκειται περί ενός γνωστού κακοποιού, καλού μελούς του «Συνδικάτου του Έγκληματος» της Νέας Υόρκης, ονομαζομένου Όσκαρ Φλέτσερ. Το ως άνω Συνδικάτο που έδρασε κατά το παρελθόν, άπληρτιζε από διαφόρους κακοποιούς, οι οποίοι ανέλαβαν χωρίς κανένα δισταγμό και με την μεγαλύτερη άδιαφορία να φονεύουν όποιονδήποτε, αρκεί να τους επλήρωνε κάποιος ένοχος σεβαστό ποσό. Ήσαν δε διοργανωμένοι κατά το σύστημα των άλλων εμπορικών εταιριών, με συμβούλους, προέδρους κ.λ.π.

Ο Όσκαρ Φλέτσερ συνελήφθη από την αστυνομία την στιγμή που καθόταν ειρηνικά στον πάγκο ενός πάγκου και διάβαζε μία ποιητική ανθολογία. Ήταν δε τόσο βυθισμένος στο διάβασμά του που πότε-πότε απήγγελλε και μερικούς στίχους μεγαλόφωνα.

Όπως εξηκριβώθη εκ των υστέρων, ο Όσκαρ είχε το πάθος της απαγγελίας. Δεν έλάμβανε όμως ένεργό μέρος εις τους φόνους. Όταν τα μέλη του Συνδικάτου ήθελαν να απαλλάξουν από κάποιο κλεμμένο αυτοκίνητο, άποτεινόταν σ' αυτόν. Έκείνος πάντοτε κατόρθωνε να τροποποιήσει το αυτοκίνητο και να

το πωλή σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Σε κάθε τέτοια πώληση έπαιρνε ως άμοιβή 50 δολάρια. Πολλά από τα αυτοκίνητα αυτά άνήκαν στα θύματα της συμμορίας.

Η καλλιτεχνική διάθεση του Όσκαρ ήταν τόσο γνωστή μεταξύ των μελών του Συνδικάτου, ώστε είχε ονομασθή «Όσκαρ ο ποιητής».

Η σύλληψή του έσκολιάσθη εύρύτατα από τον τύπο της Νέας Υόρκης καθώς και από τους διαφόρους ρεπόρτερ οι οποίοι ήσαν περίεργοι να μάθουν τους ποιητές της προτιμήσεως του έγκληματιού. Οι τελευταίοι μάλιστα αναφέρουν σχετικώς κι' ένα νόστιμο έπεισόδιο: Ένώ ο άνακριτής εξαντλητική άνακριση, έκείνος εξεφώνησε:

— Α! Μα το ποίη, ξεπερνά την «Κόλαση» του Δάντε!

Ανταλώς, δεν βί τιμωρία την γηρά, κακοποιοί αυτού του είδους να είναι σε θέση να αναφέρουν τον Δάντε.

Το γεγονός αυτό, δσον και αν είναι περίεργο, δεν είναι μοναδικό στην ιστορία. Αναφέρονται παλαιότερα δύο άλλα όνόματα ανθρώπων με έγκληματικά ένστικτα που υπήρξαν άστος γνήσιοι ποιηταί: Ο Τσέκο Άγκολιέρι, Ιταλός, κι' ο περίφημος Γάλλος Φρανσουά Βιλλόν.

Ο Άγκολιέρι είδε το φθό-

στην Σιέννα, στην μεσαιωνική εποχή, κατά το 1250. Δεν γνωρίζουμε πολλές λεπτομέρειες της ζωής του: το μόνον γνωστό είναι ότι κατεδικάσθη πολλακώς για άτιμωτικές πράξεις. Μεταξύ των ποιημάτων του μπορεί κανείς να ξεχωρίσει αρκετούς στίχους που εμφανίζουν την δυνατή αλλά διεσθαρμένη ψυχή του. Σ' ένα ποίημά του μάς περιγράφει τους πόθους του: «Αγαπώ την γυναίκα, την ταβέρνα και τον ύπνο» Σ' ένα άλλο ποίημά του παραπονείται για την φοβερή μελαγχολία που τον κατατρώγει και την εκδήλόνει μ' ένα φοβερό έπιφώνημα: «Ο φόνος είναι κάποτε μία διασκέδασις!» Ένα από τα πιο γνωστά ποιήματά του αρχίζει κατ' αυτόν τον τρόπο:

«Αν ήμουν φωτιά, θα έκαίγα τον κόσμο, αν ήμουν άνεμος θα προξενούσα θύελλες, αν ήμουν νερό, θα έπνιγα το σύμπαν, κι' αν ήμουν Θεός, θα κατέστρεφα τα πάντα!»

Ο Φρανσουά Βιλλόν γενήθηκε στο Παρίσι το 1431 και δεν γνωρίζουμε κανείς πότε πέθανε. Ήταν χαρτοπαίκτης, μέθυσος, κλέφτης και φονιάς. Εφυλακίσθηκε πολλές φορές, κάποτε μάλιστα κατεδικάσθη σε θάνατο. Τότε έγραψε την περίφημη «Μπαλλάντα των καταδικασμένων», ένα ποίημα που δεν μπορεί κανείς να το διαβάσει χωρίς να ανατριχίσει από τις δυνατές ρεαλιστικές εικόνες του, αλλά μέσα στο όποιο ανθίζει που και που μερικά καλά αισθήματα. Έκεί λέει:

«Αδελφια, συνάνθρωποι που ζήτε, ενώ έμεις είμαθα πεθαμένοι, μην είδατε τόσο σκληροί για μας! Λυπηθήτε μας, για να σάς λυπηθή κι' εσείς ο Θεός. Ή σάκα μας έχει ήδη βρωμίσει περιμένοντας να ήμουν σάχη τα κόκκαλά μας».

Πολύ θόρυβο επίσης είχε κάνει στο Παρίσι στην εποχή του, η υπόθεση του Φραντς-σκου Λασενάι, που είχε έπονισθεί «Ο Βύρων των καταχωρίων». Ο Λασενάι πέθανε στη λαμητόμο σε ηλικία 33 ετών, τον Ιανουάριο του 1836, και προέμενε ό τύπος του μοσχομμένου κακούργου. Είχε κάνει φιλοσοφικές σπουδές και είχε δείξει μεγάλη κλίση στην λογοτεχνία.

Οι διάφοροι ψυχολόγοι και έγκληματολόγοι μελετούν με μεγάλο ενδιαφέρον τα στοιχεία αυτά και διακρίνουν πολλακώς από αυτά πλείονα συμπεράσματα, τα οποία εφαρμόζουν στα διάφορα αναμορφωτικά σχολεία, που επιδιώκουν την θεραπεία των κακοποιών από τα κακά ένστικτά τους.

Ο Όσκαρ Φλέτσερ οδηγούμενος εις την άνακρισιν.

Ο Φραντσέσκο Λασενάι είχε πολύ μεγάλη ιδέα για τον εαυτόν του, και φανταζόταν πως ήταν μεγαλοφυΐα, αλλά δεν είχε το ψυχικό σθένος, ούτε την επιμέλεια να δουλέψει για να αποκτήσει όψη. Γρήγορα άπονευσθήκε, και τότε έπεσε, ανεμίσθη σε ύποπτες παρές, διέπραξε κλοπές και πλαστογραφίες για να μπορεί να αποκτήσει τα χρήμα που του έλειπε. Τέλος έγινε και φονιάς. Οι συνένοχοί του ήταν κατώτεροι, άμορφωτοι άνθρωποι, που τον έθαύμαζαν για την μόρφωσή του, και τον φώναζαν πάντοτε «Κόρυς». Αφού δεν είχε δού τον τρόπο να επιβληθή άλλοι, ικανοποιούσε τον νοσηρό έγωισμό.

Έλεγε πως ήταν σε έμπόλεμο κατάσταση με την κοινωνία κι' αισθανόταν από την παιδική του ηλικία μία παράξενη έλξη για την λαμητόμο. Γι' αυτό έγραψε και τον «Υμνο στην γκιλοτίνη». Στο ποίημα αυτό περιγράφει ένα αίματωμένο φάντασμα που του εμφανίζεται και του λέγει: «Ναυρέ, ο έρωσ μου φονεύει! Φύγε. Οι άλλοι άνθρωποι πεθαίνουν μέσα σ' ένα κοσβάκι. Αυτό που μ' αγαπάς πουν' έμένα, πεθαίνουν ένα πρωινό μπροστά σ' ένα πληθός που ποιμάνει το θάνατό τους για να χαρή!»

Οι διάφοροι ψυχολόγοι και έγκληματολόγοι μελετούν με μεγάλο ενδιαφέρον τα στοιχεία αυτά και διακρίνουν πολλακώς από αυτά πλείονα συμπεράσματα, τα οποία εφαρμόζουν στα διάφορα αναμορφωτικά σχολεία, που επιδιώκουν την θεραπεία των κακοποιών από τα κακά ένστικτά τους.

Δημοτική ποίησης

ΤΟ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΑ

Ενύχτωσα και ποιον θα ιδώ και ποιόν θα χαιρετήσω;

Να χαιρετήσω τα κλαριά, δροσιά 'ναι γεμισμένα

Να χαιρετήσω τα βουνά, χιονιά 'χουν στοιβαγμένα,

Να χαιρετήσω τις ξανθές, χολιούν οι μυρομμάτες,

Να χαιρετήσω άνυπαντρες, σκάζουν οι παντρεμένες,

Να χαιρετήσω όπου αγαπώ, είναι βαρειά στον ύπνο

Να την ξυπνήσω ντερούμαι, να της ελπώ ντεριέμαι.

Μα να τ' αφήσω άφιλητο, ταχυά γελάει μ' έμένα.

Μπεζεύω, δένω τ' άλογο, κρεμάω το ντουφέκι,

Φιλώ τη μέννα μια φορά, φιλώ την κόρη δέκα,

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΜΙΑ ΜΩΚΛΕΡ

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ στο χαλλό του μεγάλου ξενοδοχείου ο Λανθάν περιμένει να τον ειδοποιήσει ο δι-
ζήτης τενόρος για την συνέν-
τευξη που του είχε υποσχεθεί.
'Εκπνιζε για να σκοτώνη τον
καιρό, κυττάζοντας έν τω με-
ταξύ τις δυο μορφές γυναίκες που
έβγαζαν από την γυριστή
πόρτα της εισόδου.

Ένα παιδί του ξενοδοχείου
με χρυσά γαλόνια, τον πλησία-
σε και του είπε:

— Μόλις τώρα τηλεφώνησαν
από το θέατρο ότι ο κ. Μάορι
δεν θα μπόρεση να σας δεχθή
σήμερα. Σας παρακαλεί να ξα-
ναπεράσετε αύριο, την ίδια
ώρα.

Ο Λανθάν σηκώθηκε να φύ-

Πώς να σε γνωρίσω; Είσαι
τόσο όμορφη, τόσο σίχ!

— Δεν φαντάζεσαι τι χαρά
αισθάνομαι που σε ξαναβρί-
σκω! του είπε η νέα γυναίκα.
Τί περίεργη σύμπτωση, αλή-
θεια! Έλα να καθήσουμε, θα
έχωμε τόσα πράγματα να πού-
με!

Είχαν και οι δυο την
ίδια ηλικία, 25 ετών, και εί-
χαν μεγαλώσει μαζί στο ίδιο
σπίτι. Είχαν πάει μαζί στο ί-
διο σχολείο, είχαν παίξει μα-
ζί σαν να ήταν αδέρφια.

— Θυμάσαι με τι καίρια μου
τραβούσες τα μαλλιά; του εί-
πε η Ντέλια.

— Κι' εσύ πάλι είχες την
τρομερή συνήθεια να μου τρα-
βάς τ' αυτιά, απάντησε ο Λαν-

θημοσσογραφία και σε παρακο-
λουθούσα. Όταν διάβαζε κά-
τι δικό σου μου φαινόταν πως
σε άκουγα να μου μιλάς. Είναι
καιρός που είσαι εδώ;

— Πέντε χρόνια, απαντά ε-
κείνος. Κι' εσύ;

— Ά! Έγώ είμαι περα-
στηκή.

— Είσαι μόνη;

— Όχι, του απάντησε με
κάποια στενοχώρια.

Ο Λανθάν κύταζε την θα-
λιτσούλα της και πρόσθεσε:

— Άν ήσουν μόνη....

Έξερκούθησαν να μιλούν
για το παρελθόν, θυμήθηκαν
χίλια γνωστά όνόματα, χίλιες
τρέλλες που είχαν κάνει μα-
ζί....

Ο Λανθάν την κύταζε κα-
ταγορημένος. Τί όμορφη που
ήταν, τί εύγενική, τί ραφινα-
ρισμένη! Τί τύχη ήταν γι' αυ-
τόν η συνάντησή εκείνη! Άρά
γε να ήταν παντρεμένη; Τό
άριστο της χέρι δεν είχε
δέσει. Μόνον στο δεξί της λα-
μποπούσε ένα ωραίο μπρι-
λάντι.

Κάποτε, όταν ήταν ακόμα
παιδιά, είχαν αισθανθεί ο ένας
για τον άλλον ένα γλυκό πε-
ρίεργο αίσθημα, που δεν ήταν
σε θέση να εξηγήσουν. Ήταν
κάτι που τους έδινε μια μεγά-
λη χαρά όταν βρισκότουσαν
μαζί.

Άφηναν τότε τα παι-
χνίδια τους και καθόντουσαν
κάπου μαζί άμίλητοι μπροστά
στην καινούργια ζωή που άνε-
κάλυπταν ξαφνικά. Ένα βρά-
δυ είχαν πάει περίπατο μαζί.

Είχαν καθήσει χέμοι και περι-
μεναν να βγούνε τ' άστρα στον
ουρανό κι' άξαφνα εκείνος της
έδωσε ένα φιλή. Τού άνταπέ-
δωσε κι' εκείνη τὸ φιλή του.

Κι' έπειτα σηκώθηκαν σαν να
είχαν κάνει κάποιο έγκλημα.
Πιάστηκαν από τὰ χέρια και
άρχισαν να τρέχουν σαν να
τους κυνηγούσαν. Αυτό ήταν
όλο τὸ έγκλημά τους. Τὸ πρῶ-
το τους φιλή, τὸ πρῶτο και
βαθὺ συναίσθημα της αγά-
της....

Έπειτα ο Λανθάν έφυγε για
να πάη να σπουδάσει και τώρα
ήταν ἡ πρώτη φορά που συν-
αντιώντουσαν από τότε.

Κάθισαν έτσι ὦρα πολλή,
χωρίς να αντιληφθούν τὸν χρό-
νο που περνούσε. Έξαφνα έ-
φεραν ένα τηλεγράφημα στην
Ντέλια. Εκείνη τὸ άνοιξε νευ-
ρικά, τὸ διάβασε και τὸ έσκι-
σε.

— Τί σὰς συμβαίνει; Καμιά
δυσάρεστη εἰδηση; ρώτησε με
ένδιαφέρον ο Λανθάν.

— Όχι, απλῶς μιὰ ζωή ά-
νυπόφορη. Δεν άντέχω πιά.
Έχω τὸ συναίσθημα ὅρες —
ὅρες πως έχω χάσει τὴν άνα-
ποή μου, πως είμαι μιὰ κα-
τάκη... Τὸ ξέρω ότι πήρα
λανθασμένο δρόμο και κατα-
στράφηκα... αλλά καμιά φορά

δταν πῶση κανείς, είναι τόσο
δύσκολο να σηκωθῇ...

— Καταλαβαίνω, είπε ο
Λανθάν. Και είναι καιρός;

— Έξῃ χρόνια. Τούλάχιστον
άν ήμου παντρεμένη, θά μου
ήταν κάπως εύκολότερο να
τὸν υποφέρω. Δεν θά είχα και
τὰ σχόλια του κόσμου....

— Σ' αγαπῶ; ρώτησε ο Λαν-
θάν.

— Δεν ξέρω. Είναι πολλὴ
πλούσια, αλλά είναι φιλάργυ-
ρος, ζηλιάρης και πολλέςφο-
ρές κακός. Τὰ πλούτη μου με
βραδύνουν, ἡ κατάστασις αὐτή
κατήντησε μαρτύριο για μένα.
Επιθυμῶ να ξαναβρῶ τὴ φτώ-
χεια, να τρώω ἔστω και μιὰ
φορὰ τὴν ἡμέρα, να κοιμάμαι
όπου δῆποτε, άρκει να κατορ-
θῶω να ξαναβρῶ τὸν εαυτό
μου.

Εκείνος δὲν κατάλαβαί-
νει ένα σωρὸ πράγματα. Έφου-
γε σήμερα τὸ πρωί για τὴν
'Ελβετία και μου τηλεγραφεῖ
πως θά επιστρέψῃ άπόψε ἡ
αύριο τὸ πρωί. Δεν μ' άφήνει
ποτέ 24 ὥρες σε ἡσυχία. Δεν
άντέχω πιά! Φτάνει, φτάνει!

— Επῆρες τόσο γρήγορα
τὴν άπόφασί σου; ρώτησε νευ-
ρικά ο Λανθάν.

— Τὴν είχα πάρει πρὸ μιᾶς
ὥρας. Ετοιμαζόμουν να φύγω
όταν σε συνήντησα. Δεν λυ-
ποῦμαι καθόλου, κι' οὔτε έχω
τύψεις. Άφῃσα στον πορτιέρη
ένα σημείωμα. Τὸ ἄφηνω ὅ-
λα τὰ πράγματά μου, άκόμη
και τὰ ρούχα μου. Στην βαλί-
τσα μου έχω μόνον δυὸ φορέ-
ματα που μου είναι άπαραίτη-
τά. Τὰ χρήματα τὰ κρατῶ ὁ ἱ-
διος καθὼς και τὰ κοσμήματά
μου.

Έχω άρεσά για να ζῆσαι
περίπου 15 μέρες, έπειτα έχει
ὁ Θεός. Είμαι 25 ετών και
μπορῶ να ξαναρχίσω τὴν ζωή
μου....

Ο Λανθάν ήταν σκεπτικῶς.
Τὴν ξανάβλεπε μικρή, με κο-
τσίδες και κοντά φουστάνια...
Ἡ Ντέλια τὸν κύταζε με πόνο
και σε λίγο τὸυ είπε:

— Πίσταφέ με, Λανθάν, δὲν
ήμου γεννημένη για μιὰ τέ-
τοια ζωή.

Σώπασε σκεπτικῶς και σε λί-
γο συνέχισε:

— Θυμάσαι, κάποιο βράδυ,
κοντὰ στο ποτάμι, πόσα όνειρα
είχαμε κάνει, πόσα σχέδια εί-
χαμε καταστρώσει; Τότε μου
είπες: «Θά σ' αγαπῶ παντο-
τεινά. Θά είσαι ἡ μικρή μου
βασιλισσα...».

Ο Λανθάν σηκώθηκε από-
τομα. Όλα τὰ νεανικά του
χρόνια είχαν ζωντανέψει μπρο-
στά του. Κι' αὐτὸς, μισρόσε
τόρα να τὴς πῇ, αλλά και χω-
ρίς διαταγή: «Ναι! Μπορεῖ
κανείς να ξαναζῇ τὸν ζωή
όταν είναι 25 χρονῶν! Πᾶμε
τόρα. Εμεῖς δὲν θά χωρίσουμε
ποτέ!»

Κι' ἔτσι τὴς είπε.

KAMIA ΜΩΚΛΕΡ

Τὸ πρὸ γούμενα

(Χάρη στους δυὸ Γάλλους φίλους του,
τοὺς Ιππότους Άθω ντε λα Φερ και ντ'
Άρτιανιάν, ὁ ἐξέριστος στην Γαλλία βα-
σλεὺς της Ἀγγλίας Κάρολος 2ος, άνα-
κτῶ τὸν θρόνο του. Έν τῷ μεταξύ στην
Γαλλία, ἡ υγεία του πρωθυπουργῶ καρ-
δινάλιου Μαζαρινου χειροτερεύει. Λίγες
μέρες ζωῆς τὸυ μένουν. Ο καρδινάλιος
καλεῖ τὸν ἐπιστὸ του Κομπέρ. Ὑπῆξ-
περίεργος ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖον μιλάει
ὁ Κολμπέρ στην ὑπηρεσία του Μαζαρι-
νου).

11ον

ΔΕΤΕΛΙΑΙ κρατούσε τὴν ἐποχή
εκείνη στα χέρια του μιὰν ἐπι-
στολή της Άνας της Αυστρίας
που μπορούσε ν' άπορῇ πολὺ δι-
σμενική για τὸν Καρδινάλιο. Θελοντας νὰ
τὴν ἐκμεταλλευθῇ για να εκουσιῇ τὸν
Μαζαρίνο, αποφάσισε να τὸυ στείλῃ, αὐ-
τὴν τὴν ἐπιστολή για νὰ λάβῃ γνώμιν
και τρομοκρατήσῃ. Ὑπῆρχε ὅμως ὁ με-
γάλος κίνδυνος να κατήσῃ ὁ Μαζαρίνος
τὴν ἐπιστολή αὐτή για νὰ τὴν ἐξαφνί-
σῃ. Φόναζε λοιπὸν ὁ Δετελίας τὸν Κολ-
μπέρ και τὸυ έδωσε τὴν ἐντολή να ἐπι-
καλεσθῇ τὸν Μαζαρίνο πὸς βρισκόταν τό-
τε στο Σεντάν, να τὸυ τὴν δείξῃ και να
τὴν φέρῃ ὡποδῆποτε πίσω. Ο Κολμπέρ
ἐκίνησε για τὸ Σεντάν, έδεξε τὴν ἐπι-
στολή στον Μαζαρίνο και όταν εκείνος
τὸυ έδωσε να ἐννοήσῃ ὅτι μπορεῖ να φύ-
γῃ, ρώτησε:

— Πότε να ξανάρθω για τὴν άπν-
τησή;

— Αύριο.

— Άπῶ το πρωί;

— Μιλιςτα.

Τὴν ἄλλη μέρα έφτασε σχεδὸν ἄπο τὴ
ἐπιστολή ο Κολμπέρ στὸ καστὸ του
Μαζαρίνου και περίμενε. Ο Καρδινάλιος
τὸυ ένεύει να σφραγισμένο δέμα και
τὸν ἀποκατέστησε.

— Αύριο.

— Απῶ το πρωί;

— Μιλιςτα.

Τὴν ἄλλη μέρα έφτασε σχεδὸν ἄπο τὴ
ἐπιστολή ο Κολμπέρ στὸ καστὸ του
Μαζαρίνου και περίμενε. Ο Καρδινάλιος
τὸυ ένεύει να σφραγισμένο δέμα και
τὸν ἀποκατέστησε.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

— Κι' ἡ ἐπιστολή της Βασιλίσσης;
ρώτησε ὁ Κολμπέρ.

— Βρίσκεται μέσα στο δέμα, ἀποκρί-
θηκε ὁ Μαζαρίνος.

— Πολὺ ὥραϊα, είπε τότε ὁ Κολμπέρ
και χωρίς να χάσῃ καιρὸ άρχισε ν' άνοι-
γῃ τὸ σφραγισμένο δέμα.

— Τί κάνετε ἐκεῖ; ρώτησε θυμωμένος
ὁ Καρδινάλιος.

— Άνοίγω τὸ δέμα, ἦταν ἡ ἔρρη-
μάντησις του Κολμπέρ.

— Δεν έχετε, λοιπὸν, ἐπιστολὴν σε
μένα;

— Κόψε ἄλλο, σεβασμιώτατε. Εἶμαι ἐν
τούτῳ βέβαιος ὅτι τὸ δέμα αὐτὸ τὸ ἐ-
τοίμασε ὁ γραμματεὺς σας. Για τὴν δική
του ἀκρίβεια ἀναισθάλω. Ἀλλὰ νὰ... Βλέ-
πετε! Ένω ἀπολύτως δίχρη. Ἡ ἐπιστο-
λή δὲν βρίσκεται ἐδῶ.

— Περιμένετε, ἀποκρίθηκε συγγιμένως
ὁ Καρδινάλιος. Θά γυρίσω άμέσως.

— Άρπαξε τὸ πακέτο ἀπο τὰ χέρια του
Κολμπέρ κι' ἐξαφανίστηκε. Ο Κολμπέρ
περίμενε. Περίμενε ὥρες. Περίμενε μέ-
ρες. Ὑσπου στὸ τέλος έχασε ὁ Μαζαρί-
νος τὴν ὑπόμνηση του. Βιασμένη να τὸν
διέλθῃ καρφωμένο διαρκῶς μπροστὶ στην
πόρτα τοῦ γραφείου του μ' ἐκείνο τὸ ἀ-
πολιθωμένο, θάλασε κανείς, ἐρωτηματικό
του βλέμμα. Κάποιο πρωί τὸυ ἐπιστρέψε
πραγματικῶς τὴν ἐπιστολή λέγοντας του
πως έπρεπε να ξεχάσῃ τὰ ὅσα είχαν συμ-
βῇ. Ο Κολμπέρ πήρε τὴν ἐπιστολή τὴν
κτύπησε με μεγάλη προσοχή, τὴν ἐφάει
πὸ όλες τις μεριές για να δεβαιωθῇ πως
ήταν ἡ ἀληθινή και, όταν ἐπέστρεψε γι'
αὐτὸ τὴν έκουσε βαθιὰ μέσα στην τσέ-
πη του και ἀποκατέστησε χωρίς να πῇ
λέξη.

Με τὴν συμπεριφορά του αὐτή, ἐκείνο-
σε ὁ Κολμπέρ τὴν ἀπιστοσύνη του Μα-
ζαρίνου και έγινε ὁ ἀπαραίτητος δορυφ-
αντος του. Δεν ὄργισε μιστικός λογαριασμός
πὸς να μὴ τὸν γνώριζε. Ο Μαζαρίνος
ἤξερε πολὺ καλά με πόση εἴη να κινή
και για τὸν λόγον αὐτὸν κάθε φορά πὸς
βρισκόταν σε δύσκολη θέση καλοῦσε
τὸν Κολμπέρ για να τὸν συμβουλευθῇ.

Έτσι και τὴν φορά αὐτή, μετὰ τὴν ἡ-
νανόηση του κατὰ τὸ Γασκό, κάλεσε ἄ-
μέσως κοντὰ του τὸν Κολμπέρ.

— Εἶναι ανάγκη να μιλήσουμε σοβα-
ρά, του είπε. Εἶναι ἄρρωστος και δὲν ἀ-
ποκλείεται να πεθάνῃ.

— Όλοι οἱ ἄνθρωποι είναι θνητοί, τοῦ
ἀποκρίθηκε ὁ Κολμπέρ.

— Τὸ ξέρω, είπε ὁ Καρδινάλιος. Καί
ἐργάσθηκα πάντοτε ἔχοντας ὅτι αὐτοί
μου εἶναι ἄνθρωποι. Καθὼς γνωρίζετε
έχω συνταξίση μετ' αὐτῶν περνούσῃ.

— Τὸ γνωρίζω ἀνυπόστατος.

— Σὲ τί πᾶρὸ ὑπολογίζετε, πάνω κατ'ὴ
τὸν τὴν περνούσῃ;

— Σὲ σφάλμα ἐκκατομῆρια πενήντῃ-
σις εἴκοσι χιλιάδες διακόσιες λίβρες
και 96 δηνάρια.

Ο Καρδινάλιος κύτταζε κατάπληκτος

τὸν Κολμπέρ.

— Πὼς τὸ ξέρετε αὐτό; ρώτησε.

— Αὐτὰ είναι τὰ γνωστὰ στοιχεῖα τῆς
περιουσίας σας, ἀπάντησε ὁ Κολμπέρ.

— Τί ἐννοεῖτε μ' αὐτό; ρώτησε ὁ
Καρδινάλιος πεταχόμενος πάνω στο
κρεβάτι του.

— Έννοῶ ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ποσὸν ποῦ
σας ἀνέφερα, υπάρχουν και ἄλλα 13 ἐ-

Τὸ ἄδύνατο πποτικό
ὑριστουρήμα
τοῦ ΑΛ. ΔΟΥΜΑ (πατρός,

κατομῶρια που δὲν τὰ γνωρίζει κανείς
άλλος.

— Εἰσατε τρομερὸς ἄνθρωπος, είπε
ὁ Μαζαρίνος.

Τὴν στιγμή αὐτή φάνηκε στὸ άνοιγμα
της πόρτας τὸ κεφάλι τοῦ θαλαμηπόλου
Μπερνούεν.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Μαζαρίνος.

— Εἴχατε παραγγείλει στον ἐξομολο-
γητή σας ὅτι τὸν χρειάζεσθε. Ἦλθε... ἀ-
ποκρίθηκε ὁ θαλαμηπόλος.

Ο Κολμπέρ ἐτοιμάσθηκε να φύγῃ.

Ἀλλὰ ὁ Μαζαρίνος τὸυ είπε ὕστερα ἀπὸ
ένα μικρὸ διαταγῶ.

— Όχι. Μείνετε. Σας χρειάζονται κι'
ἐσῆς τουλάχιστον ἄλλο τόσο ὅσο χρειάζο-
μαι και τὸν ἐξομολογητή μου. Μήπως
δὲν πρόκειται να ἐξομολογηθῶ και σε
(ἀ;); Μείνετε Κολμπέρ.

— Πιθανὸν να ἔχῃ ἀντίρρηση ὁ ἐξο-
μολογητής, είπε ὁ Κολμπέρ.

— Κουθήστε τότε πίσω ἀπὸ ἐκείνο τὸ
παράβαν.

— Ὁ Κολμπέρ, ὑποκλίθηκε και ἀποστα-
θῆθηκε πίσω ἀπὸ τὸ παράβαν. Τὴν ἴδια
στιγμὴ φάνηκε στην πόρτα ὁ κληρικῶς.

— Παραμέντε αἰδουμένωτατε, είπε ὁ Μα-
ζαρίνος. Ἐλάτε να με ἀνακουφίσετε στὴς
τελευταῖες μου στιγμές.

— Εἶναι καθῆκον μου, ἀποκρίθηκε ὁ
κληρικῶς.

— Καθῆστε ἀναπαυτῶς γιατί έχω να
σᾶ δεικνῶ πᾶσα πολλὰ.

— Σεβασμιώτατε, ὑποκλίθη και ὁ κλη-
ρικῶς. Ἐλάτε πάλι πολλὸν ἂν θελήσετε να μου
τὰ πῆτε εἰς.

— Πιστεύετε λοιπὸν, πως είναι τόσο
πολλὰ οἱ ἡμετέρες μου;

— Όχι, εἶναι τόσο ὡς πρὸς τὸν πόνο
που νὰ εἶναι τόσο ἀδύνατος ὡς ἀπὸ τὴν
μεταποικισμένη μου εἴη.

— Εἶναι τόσο ὡς πρὸς τὸν πόνο που νὰ
εἶναι τόσο ἀδύνατος ὡς ἀπὸ τὴν μεταποικι-
σμένη μου εἴη.

— Εἶναι τόσο ὡς πρὸς τὸν πόνο που νὰ
εἶναι τόσο ἀδύνατος ὡς ἀπὸ τὴν μεταποικι-
σμένη μου εἴη.

— Εἶναι τόσο ὡς πρὸς τὸν πόνο που νὰ
εἶναι τόσο ἀδύνατος ὡς ἀπὸ τὴν μεταποικι-
σμένη μου εἴη.

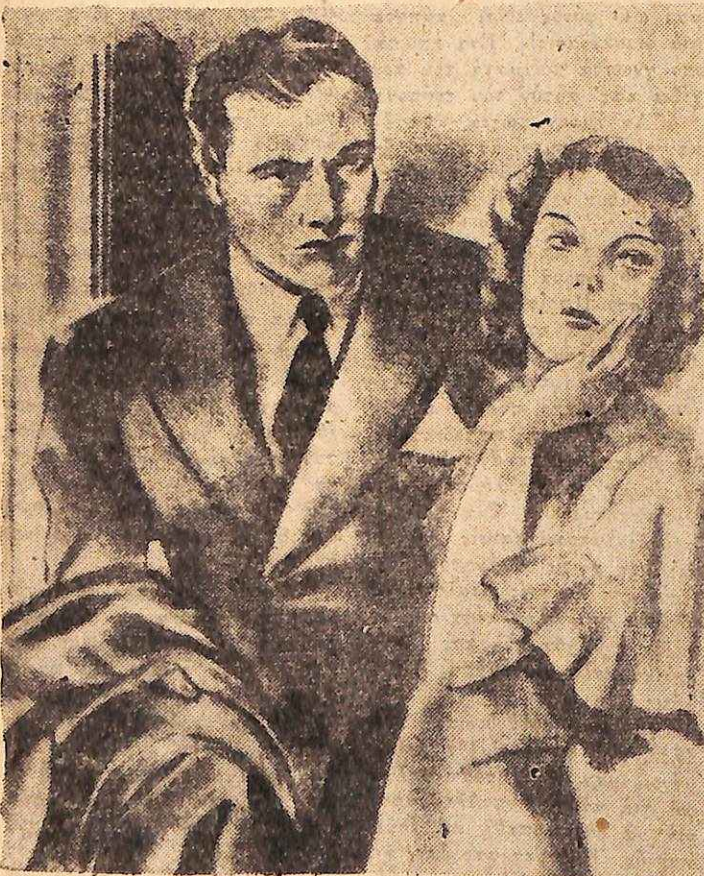
— Εἶναι τόσο ὡς πρὸς τὸν πόνο που νὰ
εἶναι τόσο ἀδύνατος ὡς ἀπὸ τὴν μεταποικι-
σμένη μου εἴη.

— Εἶναι τόσο ὡς πρὸς τὸν πόνο που νὰ
εἶναι τόσο ἀδύνατος ὡς ἀπὸ τὴν μεταποικι-
σμένη μου εἴη.

— Εἶναι τόσο ὡς πρὸς τὸν πόνο που νὰ
εἶναι τόσο ἀδύνατος ὡς ἀπὸ τὴν μεταποικι-
σμένη μου εἴη.

— Εἶναι τόσο ὡς πρὸς τὸν πόνο που νὰ
εἶναι τόσο ἀδύνατος ὡς ἀπὸ τὴν μεταποικι-
σμένη μου εἴη.

— Εἶναι τόσο ὡς πρὸς τὸν πόνο που νὰ
εἶναι τόσο ἀδύνατος ὡς ἀπὸ τὴν μεταποικι-
σμένη μου εἴη.

Ο Λανθάν σηκώθηκε απότομα

Τὴν στιγμή ὅμως που θά
έμπαινε στην γυριστή πόρτα
της ἐξόδου, βρέθηκε μπροστά
του μιὰ πολὺ κομψὴ κυρία που
κρατούσε στα χέρια της ἕνα
βαλινάκι.

Τὸ δυνατὸ φῶς που μπήκε
ἀπὸ τὸν δρόμο τὸν στράβωσε
και δὲν μπόρεσε να διακρίνῃ
τὰ χαρακτηριστικά της. Ἀ-
κουσε, ὅμως, τὸ ὄνομά του:

— Λανθάν, Λανθάν!

— Εὐὸ εἶσαι Ντέλια; Πὼς
εἶσαι; Πᾶσα χρόνια έχωμε να
συναντηθῶμε! Πὼς εἶσαι;

δέν.

— Και τὰ κυνηγητὰ στον κῆ-
πο, γύρω στα δένδρα, τὰ σκι-
σμένα ρούχα μας, τίς τιμωρίες
μας, τίς θυμάσαι;

Ἡ Ντέλια αισθανόταν τώρα
μιὰ παιδικὴ τρέλλα να τὴν πιά-
νῃ. Τὴν στιγμή αὐτή και οἱ
δυὸ είχαν ξεχάσει τὰ πάντα
και είχαν βρῇ τὴν παιδική τους
ξενουασία.

— Νᾶξερές πόσες φορές σε
θυμῶμουν κι' ἤθελα να σοῦ
γράφω!, τοῦ λέγει ἡ Ντέλια.
Έμαθα ὅτι ἐργαζόσουν στην

να ξεχωρίσω τί από όλα αυτά είναι αληθινά και τί είναι ψέμματα.

— Ίσως επειδή είναι τόσο πολλά, αποκρίθηκε με σκληρότητα ο κληρικός.

— Λένε πως τυράννησα τους άνηπάλους μου...

— Κρατικά συμφέροντα, εξοχώτατε.

— Λένε πως είχα σχέσεις με την βασιλομήτορα Άννα την Αυστριακή.

— Ησασταν ένας αληθινός πατέρας για τον γιο της Βασιλέας.

— Λένε πως έλεβα στα χαρτιά...

— Μικροπράγματα. Και ποιος δεν αγαπάει το εύκολο κέρδος;

— Όποτε, κατά την γνώμη σας, κανένα από τα αμαρτήματά μου δεν ήταν πολύ βαρύ; Τί περιμένετε για να με καταδικάσετε;

— Περιμένω το τέλος.

— Μα σας τα είπα σχεδόν όλα.

— Για θυμηθείτε καλύτερα, Μήπως θέλετε να υποδοθήσω εγώ την μνήμη σας; Λένε παραδείγματα χάριν πολλά για την φιλαργυρία σας. Μιλώ για εκατομμύρια...

— Τί εκατομμύρια;

— Για τα δικά σας εκατομμύρια έκλαμπατότα.

— Μα αυτά είναι δικά μου.

— Έδω ακριβώς διαφωνούμε. Σεις λέτε πως είναι δικά σας. Οί άλλοι, όμως, λένε πως ανήκουν σε διαφόρους άλλους.

Ο Μαζαρίνος χάρησε με την παλάμη του το ιδρωμένο από την αγωνία μέτωπό του.

— Τί έννοείτε; ρώτησε.

— Έννοώ ότι η εξοχότης σας κέρδισε πάρα πολλά στην υπηρεσία του Βασιλέως. Δεν νομίζετε και σεις;

— Έξαρχάται. Τί έννοείτε λέγοντας «πάρα πολλά»;

— Μήπως θέλετε να απαριθμήσουμε ένα προς ένα τα περιουσιακά σας στοιχεία;

— Όχι. Περιττόν. Πόσα τα υπολογίζετε όλα μαζί;

— Υπολογίζω πως το φορτίο σας είναι τόσο μεγάλο ώστε δύσκολα θα χωρέση να περάση από την πόρτα του παραδείσου.

— Είμαι λοιπόν καταδικασμένος...

— Αν δεν επανορθώσετε τα αδικήματά που κάνατε, ναι.

— Μα πως να τα επανορθώσω; Σε ποιόν να επιστρέψω τα χρήματά μου;

— Σ' εκείνον στον οποίον ανήκουν.

— Τα χρήματα αυτά μου τα έδωσε ο Βασιλεύς.

— Τα χρήματα αυτά τα έπληρατε από τον Βασιλέα.

— Φθάνει! φώναξε ο Μαζαρίνος. Δόστε μου τώρα άφεση, των αμαρτιών μου.

— Αδύνατον. Αν δεν επανορθώσετε αυτό το τελευταίο αμάρτημα δεν μπορώ να σας δώσω άφεση. Σεις πεθαίνετε. Ο Βασιλεύς θα ζήσει. Και δεν θα με συγχωρήση ποτέ. Σκεφθήτε. Θα περάσω αύριο να πάρω την απάντησή σας. Καληνύχτα. Έξοχώτατε.

Και χωρίς να προσθήσει άλλη λέξη, ο κληρικός βγήκε από την πόρτα και την ίδια στιγμή εμφανίσθηκε ο Κολμπέρ που περίμενε κρυμμένος πίσω από το παραβάν.

— Άκούσατε; τον ρώτησε ο Μαζαρίνος.

— Αυστηρώς ναι, αποκρίθηκε ο Κολμπέρ.

— Είναι δίκιο; Είναι, σε' αλήθεια

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

παράνομη ή περιουσία μου;

— Τί μπορεί να γνωρίζω ένας κληρικός από οικονομικά ζητήματα έκλαμπατότατε; Αν, όμως, αισθανσθε τύψεις συνειδήσεως...

— Απάντηντι τίνος;

— Απάντην του Βασιλέως.

— Έστωα το κράτος του. Έστωα το στέμμα του. Δεν μου αξίζει κι' εμένα μια μικρή αμοιβή; Έχω συγγενείς που βρίσκονται σε δύσκολη οικονομική θέση.

Δεν έχω το δικαίωμα να τους αφήσω εκείνο που μου ανήκει;

— Αναμφιβόλως. Αν θέλετε, όμως, να είσαστε απολύτως εν τάξει απέναντι του έαυτού σας και απέναντι του εξομολογητού, σας συνιστώ να προσπαθήσετε να ξεχωρίσετε τί ανήκει σε σας και τί ανήκει στον Βασιλέα. Αν νομίζετε ότι υπάρχει κάτι που δεν σας ανήκει δικαιοπρακτικώς, επιστρέψτε το. Γνωρίζετε ότι την στιγμή αυτή τα ταμεία του Βασιλέως είναι κενά.

— Αυτό δεν είναι δική μου δουλειά. Είναι υπόθεση του Θησαυροφύλακος, κυρίου Φουκέ. Καθώς θα ένθυμείσθε, σας έδωσα τους τελευταίους μήνες να ελέγξετε όλους του τους λογαριασμούς.

— Τό ένθυμώμαι. Αφού όμως τα ταμεία του Βασιλέως είναι κενά, δεν νομίζετε πως θα έπρεπε να κάνετε μια χειρονομία;

— Τί σχέδιον έχει το δικό μου ταμείο με το ταμείο του Βασιλέως; Ένώ είμαι πρωθυπουργός. Δεν είμαι θησαυροφύλαξ. Φυσικά, δεν έχω αντίρρηση να κάνω μια μικρή θυσία για τον Βασιλέα. Άλλα δεν μπορώ πάλι να αφήσω την οικογένειά μου στον δόλο.

— Συμφωνώ απολύτως. Φοβούμαι, όμως, πως αν επιστρέψετε μόνον ένα μέρος, θα αρχίσουν οι εχθροί σας να λένε πως αυτό το μέρος το είχατε αποκτήσει παράνομως.

— Κύριε Κολμπέρ. Δεν πιστεύω να θέλετε να τα επιστρέψω όλα;

— Μου ζητήσατε την γνώμη μου εξοχώτατε. Σας την είπα.

— Δεν αποταμεύω εγώ τόσα χρόνια κύριε Κολμπέρ, για να σπαταλήσω ο Βασιλεύς τις οικονομίες μου.

— Και ποιος σας είπε πως θα τις σπαταλήση;

— Άμα τις πάρη στην κατοχή του;

— Ερχόντε πως είναι ένας πολύ υπερίσχυτος χαρτίμας. Δωρήσατε του την περιουσία σας. Είμαι βέβαιος πως αν συντάξετε την δωρεά σας όπως πρέπει, ο Βασιλεύς θα άνηθθί να την δεχθί.

— Μου το έγγραψατε;

— Αν μου υποσχεθήτε ότι θα το πηγαίσετε ώρισμένα πράγματα, σας το έγγραψα.

— Ποιά είναι αυτά τα πράγματα;

— Θα σας τα γράψω.

— Και τί θα κερδίσω από αυτήν την υπόθεση;

— Πολλά. Πάρα πολλά. Κανείς δεν θα μπόρεση πιά να σας κατηγορήσει ότι

σφετερισθήκατε τα χρήματα του Βασιλέως.

— Έχετε δίκιο, Κολμπέρ. Έχετε δίκιο. Πήγαινε να βρης τον Βασιλέα και να του αναγγείλης εκ μέρους μου την διαθήκη μου.

— Την δωρεά, Έξοχώτατε...

— Ναι. Την δωρεά, διώρθωσε ο Καρδινάλιος.

— Υστερα, όμως, ρώτησε...

— Και αν δεχθί.

— Αν δεχθί θ' απομείνουν για την οικογένειά σας τα 13 εκατομμύρια που δεν γνωρίζετε κανείς άλλος από σας και από εμένα.

— Κολμπέρ. Μου ζητάς να ριφονιδωθώ πάρα πολλά, είπε ο Μαζαρίνος και έπεσε εξαντλημένος στο προσκεφάλό του. Το πρόσωπό του ήταν μούσκεμα από τον ιδρώτα.

Ο Κολμπέρ βγήκε από το δωμάτιο του Μαζαρίνου και άρχισε να δημαγωγεί νευρικά στον διάδρομο, σκεπτόμενος με ποιο τρόπο έπρεπε να συντάξη την δωρεά για τον Βασιλέα. Την ίδια στιγμή είδε τον γιατρό Ρκενόν να μπαίνει στο δωμάτιο του άρρώστου.

Τό τέλος επίληψαζε.

Όταν τον πληροφόρησαν ότι ο Μαζαρίνος είχε συνέλθει από την κρίση, μπήκε ο Κολμπέρ πάλι μέσα στο δωμάτιο και του διάβασε την διαθήκη που είχε συντάξει στο άναμεταξύ. Η διαθήκη αυτή έλεγε:

«Καθ' ην στιγμήν έτοιμάζομαι να παρουσιασθώ ενώπιον του Θεού, παρακαλώ τον Βασιλέα να δεχθί τα αγαθά τα όποια όφειλω εις αυτόν. Η οικογένειά μου θα είναι ευτυχής γνωρίζουσα ότι η περιουσία μου περιέρχεται εις χείρας τόσο ύψηλου προσώπου».

Ο Καρδινάλιος υπέγραψε άναστανίζοντας το χαρτί που του παρουσίασε ο Κολμπέρ. Έκείνος τό πήρε και πήγε να τό παραδώση άμέσως στα άνάκτορα του Λούβρου. Υστερα γύρισε στο σπίτι του, τρίβοντας τα χέρια του από την χαρά του.

Τό άλλο ποτέ μαθεύτηκαν σχεδόν μαζί δυο μεγάλες ειδήσεις. Η μία ήταν η είδησις του επικειμένου θανάτου του Μαζαρίνου. Η άλλη, ότι είχαν αποφασισθί οι γάμοι του αδελφού του Βασιλέως, φιλιππου, με την Πριγκίπισσα Έρριέτη της Άγγλιας.

Η βασιλομήτωρ Άννα ή Αυστριακή

Ο Λουδοβίκος βρισκόταν ολομόναχος μέσα στον κοιτώνα του και προσπαθούσε να στρέψι επ'ω του κάποιον άνεξήγητο θυμό που τον είχε καταλάβει. Στάθηκε μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη του και άρχισε να μονολογί:

— Ό! Βασιλιά... Βασιλιά κατ' όνομα. Βασιλικό φάντασμα! Όλη σου ή δύναμις δεν κατορθώνει τίποτε άλλο, παρά να προκαλή τις φευδαικές ελπίδες των αλλοίων σου. Πότε θα φθάση ή στιγμή που θα σφίξης και σύ τό μεταξένιο σου γέει σε γροθιά; Πότε θα πάψης να είσαι ένα ζωντανό άγγαλι;

Την ίδια στιγμή άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα ή Βασιλομήτωρ Άννα. Είχε άκούσει τις τελευταίες λέξεις του Βασιλέως και τού είπα:

— Σας λείπει ή κυριώτερη δύναμις των Βασιλέων. Η συναισθητική είναι τό χρυσάφι. Κάμετε εν τούτοις ύπομονή. Το χρυσάφι θρίσκεται σήμερα στα χέρια άλλων. Αύριο ίσως ελθί στα δικά σας. Ιστέρα, άλλαζοντας νεμα, άρχισε να λέη:

— Γνωρίζετε ότι ο Καρδινάλιος είναι πολύ άσχημα; Ο θάνατος του θα είναι πολύ μεγάλη άπώλεια για τό Βασίλειο. Δεν νομίζετε και σεις;

— Συμφωνώ. Νομίζω εν τούτοις ότι ο κίνδυνος σεν είναι και τόσο μεγάλος. Άλλωστε ο Καρδινάλιος δεν είναι γέρος.

Μόλις τελείωσε ο Βασιλεύς την φράση του παρουσιάσθηκε ένας ύπηρέτης που κρατούσε ένα χαρτί.

— Τί είναι αυτό; ρώτησε ο Λουδοβίκος.

— Από τον κύριο Μαζαρίνο, αποκρίθηκε ή ύπηρέτης.

Ο Βασιλεύς πήρε τό χαρτί από τα χέρια του. Την ίδια στιγμή άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάσθηκε ή θησαυροφύλαξ του Λουδοβίκου, Φουκέ.

Πλησίασε τον Λουδοβίκο που έκλεισε άμέσως τό χαρτί που κρατούσε στα χέρια του.

— Γνωρίζετε κύριε Φουκέ, ρώτησε ο Λουδοβίκος, ότι ο Καρδινάλιος είναι πολύ άρρωστος;

— Μάλιστα, τό γνωρίζω. Η δυσάρεστος είδησις με βρήκε στο κτήμα μου, στο Βό. Και ήλθα άμέσως. Είναι μόλις μιάμιση ώρα που έφυγα από εκεί.

— Μιάμιση ώρα; ρώτησε ο Λουδοβίκος παραξενεμένος.

— Καταλαβαίνω την δυσπιστία σας, αποκρίθηκε ή Φουκέ. Τό θαύμα αυτό τό κατόρθωσα χάρις σε τρία ζεύγη εξαιρετικά άλογα που μου έστειλαν από την Άγγλια. Με έφεραν πραγματικά μέσα σε μιάμιση ώρα από τό Βό.

Τό πρόσωπό του Λουδοβίκου είχε πάρει τώρα μίαν έκφραση θυμωμένη. Ο Φουκέ κατάλαβε άμέσως τις σκέψεις του και πρόσθεσε:

— Σκέφθηκαν τότε άμέσως ότι τέτοια άλογα δεν είναι καμωμένα για ύπηρέτες άλλα για Βασιλείς.

— Σεις όμως δεν είσαστε Βασιλεύς, είπε σε πειρακτικό τόνο ή Βασιλομήτωρ.

— Τα άλογά μου δεν περιμένουν παρά ένα νεύμα του Βασιλέως για να περάσουν άμέσως στους Βασιλικούς σταύλους. Και αν τα δοκίμασα, τό δοκίμασα μόνον και μόνον για να βεβαιωθί ότι θα έκανα στον Βασιλέα ένα δώρο που να είναι πραγματικά άντάξιο του.

Ο Λουδοβίκος είχε γίνει κατακόκκινος από τον θυμό του. Η Βασιλομήτωρ παρατήρησε τότε:

— Γνωρίζετε κύριε Φουκέ, ότι την γαλλική Αύλη δεν συντηρίζεται να κάνουν οι ύπηκοοι δώρα στον Βασιλέα...

— Είναι αλήθεια ότι μου άρέσουν πολύ τα καλά άλογα, επανέβη ή Βασιλεύς. Γνωρίζετε άπό όσο καλύτερα σας με ήλλον ότι είμαι τόσο πτωχός, ώστε να μη μπορώ να επιστρέψω στον έαυτό μου τέτοιες πολυτέλειες.

Και σ' όν τό θέλε να δώση τέλος σ' αυτήν την συζήτηση, άνοιξε πάλι τό χαρτί που κρατούσε στα χέρια του και άρχισε να τό διαβάζη.

Απότομα έγινε κάτωχρος.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε άνήσυχη ή βασιλομήτωρ. Μήπως χειροτέρευσε ή κατάσταση του Καρδινάλιου;

— Διαβάστε, είπε ο Λουδοβίκος δίνοντας της τό χαρτί.

Τό πήρε από τα χέρια του και άρχισε να τό οικιάζει. Όσο προχωρούσε στο διάβασμα τόσο άλλαζε ή έκφρασις τού προσώπου της και γινόταν ολοένα πιο χαρομένη.

— Αυτό είναι μιá δωρεά με όλους τους τύπους, φώναξε μόλις τελείωσε τό διάβασμα.

— Δωρεά; ρώτησε ή Φουκέ.

— Μάλιστα, τού απήντησε ο Λουδοβίκος. Ο Καρδινάλιος, βλέποντας να πλησιάζη τό τέλος του, μου δωρίζει όλα του τα αγαθά.

— Σαράντα εκατομμύρια, φώναξε ή Βασιλομήτωρ. Να μιá πραγματικά μεγάλη χειρονομία του Μαζαρίνου, που θα θέση τέρατα σε όλες τις κακολογίες εις βάρος του. Να ένας πραγματικά πιστός ύπηκοος.

Ο Λουδοβίκος πήρε τό χαρτί από τα χέρια της μητέρας του και τό έδωσε στον Φουκέ τού είχε μείνει άφωνος από την κατάπληξή του.

— Μάλιστα μεγαλειότατε, τό βλέπω είπε ή θησαυροφύλαξ. Είναι μιá δωρεά.

— Πρέπει να παντήσετε άμέσως, παιδί μου, είπε ή Άννα.

— Με ποιόν τρόπο;

— Κάνοντας μιá προσωπική επίσκεψη στον Καρδινάλιο. Η γράψτε του, Ένας άνθρωπος που κάνει μιá τέτοια δωρεά έχει κάθε δικαίωμα να περιμένη σύντομα την ανάλογο έκδήλωση εύγνωμοσύνης. Δεν είναι έτσι κύριε Φουκέ;

— Προκειμένου για μιá τέτοια δωρεά, άσφαλως.

— Λοιπόν, γράψτε ότι δέχεσθε την δωρεά και εύχαριστήσατε τον Καρδινάλιο, είπε ή βασιλομήτωρ στον Λουδοβίκο.

— Σεις τί λέτε, κύριε Φουκέ;

— Εγώ λέω να εύχαριστήσατε άπλως...

— Αι, φώναξε ή Άννα.

— Να εύχαριστήσατε συνέχισε, ή Φουκέ, αλλά να μη δεχθίτε.

— Και για ποιά λόγο; ρώτησε ή Βασιλομήτωρ.

— Διότι, όπως είπατε μόνη σας πρό ολίγου, οι Βασιλείς δεν δέχονται δώρα από τους ύπηκόους των.

— Ναι. Άλλά πρόκειται για σαράντα εκατομμύρια.

— Τό γνωρίζω, είπε ή Φουκέ. Σαράντα εκατομμύρια μπορούν να βάλουν σε πειρασμό άκόμη και ένα Βασιλιά.

— Ναι, ό,τι σ' όν θησαυροφύλαξ που είσθε, θα έπρεπε να πείσατε τον Βασιλέα να δεχθί άμέσως την δωρεά, είπε πάλι ή Βασιλομήτωρ. Διαφορετικά φροντίστε να τού παρουσιάσετε σεις με ήλλον τρόπο τα σαράντα αυτά εκατομμύρια που τον συμβουλευετε να άνηθθί.

— Όποτε θέλει, μπορεί να τα έχη, άποκρίθηκε πεισιμανένας ή Φουκέ.

— Στιβόντας τον ιδρώτα του λαού, παρατήρησε ή Άννα.

— Μήπως να τα σπαράντα εκατομμύρια του Καρδινάλιου δεν άγγιξαν με τον ίδιο τρόπο; Άλλωστε εγώ δεν έκανα τίποτα άλλο παρά να πώ την γνώμη που μου ζήτησε ή Βασιλεύς.

— Δεχθίτε, είπε ή Βασιλομήτωρ στον

Αί συνέχειαι μας

ΣΚΛΗΡΑΙΝΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

ή Ζωή και ή Θεοδώρα! Βοούσε τό πλήθος.

Μπρός στην λαϊκήν αυτήν όργην ή Κωνσταντίνος και ή φίλη του φοβόθηκαν. Μα ή Ζωή, με την άπείρνητη ενεργητικότητα της έσωσε πάλι τη κατάσταση. Εμφανίσθηκε στον εξώφυ μάζι με την Σκληραίνα, και εκεί, μπρός στον λαό, την άγκάλιασε και την φίλησε. Βλέποντας τό πρωτοφανές αυτό θέαμα, της σύζυγου που φιλούσε την έρωμένη τού άνδρος της, τό πλήθος διαλύθηκε μουρμουρίζοντας. Δεν είχε πιά τίποτα να κάνει!..

Η Σκληραίνα είχε κερδίσει τό παιχνίδι! Της άπενεύθη ή τίτλος της Σεβαστής, έλαβε τό προνόμιο να φέρη τα έρυθρά αυτοκρατορικά πέδιλα και σ' όλες τις δημόσιες εμφανίσεις, δίπλα σ' ας δυο άπογόνους της ένδοξης Μακεδονικής δυναστείας, έπαιρνε θέση ή βασιλική έρωμένη.

Η παράδοση αυτή κατάστασις δεν κράτησε πολύ. Όγρόν, κουρασμένη, ή Σκληραίνα υπέφερε όλο και συχνότερα από κρίσεις δυσπνοίας. Φαίνεται πως κατά τα χρόνια που ένεθάρρυνε με τη παρουσία της τον εξόριστο φίλο της στην Μυσία, είχε πάθει τό στήθος της. Και παρ' ός περιποιήσεις τού αυτοκράτορος, μιá μέρα πέθανε.

Ο Κωνσταντίνος κόνταψε να τρελλάθί. Αύτός ή τόσο γλεντζές, δεν έτιωγε, δεν μιλούσε, δεν κοιμόταν πιά. Μαζί με την Σκληραίνα είχε όψει τον μεγαλειότερο έρωτα της ζωής του.

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

Κυκλοφορεί σε λίγο

ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΕΛΙΝΟΥ

Μιά γυναίκα γυρεύει

τόν έαυτό της

Πρόκειται για ένα έργο που άναμένεται με άνυπομονία από τους φιλολογικούς κύκλους. Κάτω από τό ψευδώνυμο τού συγγραφέως κρύβεται ένας έξαίσθητος λογοτέχνης, που θα δώση μέσα στις σελίδες τού έργου ένα από τα πιο δυνατά ρομάντζα της εποχής μας.

Η «Εβδόμη» επιφυλάσσεται να τό παρουσιάση πλατύτερα στους άναγνώστες της, στην οικεία στή η.

Λουδοβίκου.

— Μή τα δέχεσθε, μεγαλειότατε. Ένας Βασιλεύς δεν πρέπει να δίνη σε κανένα τό δικαίωμα να τον επαινέση ή να τον κατηγορήση.

— Θα σκεφθί, είπε τότε ή Βασιλεύς, για να δώση τέλος σ' αυτήν την δυσάρεστη συζήτηση.

(Συνέχεια στο έόμενο)

Τὰ δράματα τῆς ζωῆς

Η ΤΡΕΛΛΗ ΤΣΙΓΓΑΝΑ

ΜΕΣΑ σ' ένα λαϊκό ε-
λκτικό κέντρο τῆς Βου-
δαπέστης, ἐκεῖ πού σερ-
βίζουν τὰ βαρεῖα κρα-
σιά καὶ τὰ φαγιά μὲ τὸ ἀφθο-
νο κόκκινο πιπέρι, γνωρίζτη-
κα μὲ τὸν γέρο ἀτσιγγάνο, ἑ-
ναν ἀπόμαχο τῆς τσιγγάνικης
ζωῆς. Μὲ εἶδε κάποιο βράδυ
καθισμένο ὀλομόναχο στὸ τρα-
πέζι καὶ ἤθελε νὰ ζητιανέψῃ
ἕνα τσιγάρο. Τοῦ ἔδωσα δύο.
Τότε πῆρε θάρρος καὶ ἔδειξε
μὲ τὸ κατάμαυρο ἀπὸ τὴν βρώ-
μα δάχτυλό του τὸ μπουγάλι
μὲ τὸ κατακόκκινο, τὸ σχεδὸν
μαῦρο κρασί, πού θροισκῶταν ἐ-
πάνω στὸ τραπέζι μου. Τὸν
κύτταξα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.
Ήταν δρωμικός, ἀκούρευτος,
ἀξέχριστος, κοινωφελισμένος.
Μονάχα τὰ δόλδαμπρα μαῦρα
του μάτια καὶ τὰ κάτασπρα
δόντια του, πού λάμπανε κι'
ἐκεῖνα σὰν μὲ σειρά ἀπὸ ξε-
διωγμένα μαργαριτάρια, βρί-
σκονταν σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ
τὴν ὅλη του ἐμφάνιση. Στὴν
ἀρχὴ σκέφθηκα νὰ τοῦ δώσω
μερικὲς γαζέτες γιὰ νὰ τὸν
ξεφορτωθῶ. Δὲν ξέρω διὸς
πὼς μοῦ ἤθελε ξαφνικά ἡ ἰδέα
νὰ τὸν καλέσω νὰ καθίσῃ στὸ
τραπέζι μου. Παράγγειλα ἕνα
δεύτερο ποτήρι καὶ σὲ λιγὰν
παράγγειλα τὸ δεύτερο, τὸ τρί-
το, τὸ πέμπτο, τὸ ὄγδοο, τὸ δέ-
κατο μπουγάλι κρασί! Ἔβρινε ὁ
γέρο-ἀτσιγγάνος. Ἔβρινε μὲ
μὴν ἀδόρεστη δίψα. Καὶ μὲ
κάθε ποτήρι κρασί πού ἔμπαι-
νε μέσα του, τὰ δόλδαμπρα μά-
τια του ἐπαίρναν ἀκόμη περισ-
σότερη λάμψη καὶ ἐξαπολύσε
ἡ γλώσσα του τίς πρὸ φαντα-
στιμὲς διηγήσεις ἀπὸ τὴν πο-
λυτάραχη ζωὴ του... Πόσα ἀπὸ
αὐτὰ πού μοῦ εἶπε ἦσαν ἀλή-
θεια; Πόσα ἦσαν ψέμματα;
Ποῖος μπορεῖ νὰ ξέρῃ; Μοῦ
ἔβρισε γιὰ τὸ βιολί του, πού
δὲν τὸ εἶχε πιὰ. «Ὅταν ἔπαι-
ξα — μοῦ εἶπε — ξαναζωντα-
ναίσε ὁ παλὸς θεὸς τῆς Ἀγά-
πης. Δὲν ἔμεινε καρδιά πού νὰ
μὴ νοιώσῃ τὴν ἀνάγκη ν' ἀγα-
πήσῃ, ἀκούγοντας τίς νότες
μου. Θυμάσαι... Τί νὰ περαιο-
θῶ; Διακόσια ἀσημένια
τάλληρα μοῦ ἔδωκε κάποιο
βράδυ ἕνας Ρώσος πρίγκιπας
γιὰ νὰ παίξω μονάχα γι' αὐτόν
καὶ τὴν ὁρατὰ κοντέσσα, πού
ἤθελε νὰ τὴν κἀνὴ δική του.
Ἦμουν νέος τότε, κύριε. Καὶ
ἤμουν δυοφορὸς. Φοροῦσα χρυ-
σὰ σειρήνια στὰ ρούχα μου
καὶ τὰ μαλλιά μου, αὐτὰ τὰ
μαλλιά πού βέβαια τότε ἄ-
πασα ἀπὸ τὸν καιρὸ καὶ μαῦρα
ἀπὸ τὴν βρώμα, αὐτὰ τὰ μαλ-
λιά παραλόγισαν τὰ γυναικεία
τρεῖα σὲ χάδια. Παραδόθηκε ἡ

δμορφὴ κοντέσσα. Ἀλλὰ ὅχι
στὸν Ρώσο πρίγκιπα. Τὰ βα-
ρεῖα κρασιά, τὸ ἄρωμα τῆς ὁ-
μορφῆς καὶ τὸ νανούρισμα
τοῦ βιολιού μου τὸν ἀπεκοίμη-
σαν τὸν πρίγκιπα. Ἀν ξυπνοῦ-
σε καὶ μᾶς ἔδλεπε, θὰ μᾶς
σκότωνε καὶ τοὺς δύο. Μὰ πού
λογάριαζαν τὰ νεῖα τὸν κίν-
δυνο, κύριε! Φαίνεται ἄλλως
τε πὼς εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ
Θεὸς τὰ προστατεύει. Ὅταν
ἔξυπνησε ὁ πρίγκιπας ἦταν πρὸ
πολύ ἀργά γι' αὐτόν. Ἡ κον-
τέσσα εἶχε ἐξαφανισθῇ.
— Τσιγγάνε! Αὐτὴ ἡ γυ-
ναῖκα θὰ μὲ στελεῖ στὸν τά-
φο, μοῦ εἶπε ὁ Ρώσος μὲ
δραχνὴ φωνή.
— Τί νὰ γίνῃ; τοῦ ἀποκρί-
θηκα. Θέλει ὑπομονὴ ἢ ἀγάπη.
Μεγάλη ὑπομονή.
Μοῦ ἔδωσε διακόσια τάλλη-
ρα. Ντεράπηρα. Μὰ δὲν μπο-
ροῦσα νὰ μὴν τὰ πάρω. Θὰ
τοῦ ἔδωζα ὑποψίες στὸ μυαλὶ.
Ἦστερα ἀπὸ λίγο, ἄφησε ὁ
γέρο-τσιγγάνος ἕναν βαθρὸ ἀ-
ναστεναγμό. «Καὶ μένο βιολί!»
ψιθύρισε.
— Τὸ πούλησες; τὸν ρώ-
τησα.
— Ὁχι, κύριε. Πούλησε
κανεὶς ποτὲ τὴν ἀγάπη του;
Μοῦ τὸσπασε ἡ τρελλή.
— Ποιὰ τρελλή;
— Εἶναι μεγάλη ἱστορία.
Μὰ ἂν δὲν βαρύνετε νὰ τὴν ἀ-
κούσετε...
Γέμισα ξανά τὸ ἄδειο ποτή-
ρι του καὶ τὸν κύτταξα στὰ
μάτια πού εἶχανε πάρει τώρα
μὰ μὲ ἀγχολικὴ ἐκφραση.
— Δὲν ἦταν πάντοτε τρελ-
λή, ἄρχισε νὰ λέῃ. Τὴν γνώ-
ρισα στὴν Βιέννη, σὲ μιὰ με-
γάλη τσιγγάνικη γιορτῇ. Ἦταν
ἡ βασίλισσα τῆς βραδυῆς.
Καὶ μὴπως δὲν τῆς ἄξιζε; Λέ-
νε πὼς ὅταν βγῇ μιὰ τσιγγάνα
δυοφορὴ, εἶναι σωστὴ καλλονή.
Ἔ! κύριε. Αὐτὴ ἦταν καὶ
περισσότερο! Χιλιάδες ἄνδρες
περάσανε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ
τὸ μεγάλο πάγκο πού γινόταν
ἡ γιορτῇ. Ὅλη ἡ ἀριστοκρατία
τῆς παλιῆς Αὐτοκρατορίας.
Καὶ βάζω στοιχήματα πὼς ἐφθα-
νε ἕνα πρῶταγμα τῆς Μύ-
ριας — εἶσι τὴν λέγανε —
γιὰ νὰ τοὺς κἀνὴ ὅλους νὰ
γονατίσουν μπροστά της. Ἔ-
βρισε πὼς ὅταν κἀνὴ ὅλους
καὶ τὴν ὁρατὰ κοντέσσα, πού
ἤθελε νὰ τὴν κἀνὴ δική του.
Ἦμουν νέος τότε, κύριε. Καὶ
ἤμουν δυοφορὸς. Φοροῦσα χρυ-
σὰ σειρήνια στὰ ρούχα μου
καὶ τὰ μαλλιά μου, αὐτὰ τὰ
μαλλιά πού βέβαια τότε ἄ-
πασα ἀπὸ τὸν καιρὸ καὶ μαῦρα
ἀπὸ τὴν βρώμα, αὐτὰ τὰ μαλ-
λιά παραλόγισαν τὰ γυναικεία
τρεῖα σὲ χάδια. Παραδόθηκε ἡ

δμορφὴ Τουρκάλα. Τρεῖς
ὁλόκληρα ἡμερόνυχτα ἔκανε ἡ
Μύρια νὰ μὲ ἰδῇ. Κι' ὅταν μὲ
εἶδε, κρατοῦσα στὰ χέρια μου
τὸ βιολί καὶ ἔπαιζε μαγεμένες
νότες γιὰ τὴν Τουρκάλα, πού
ἦταν ξαπλωμένη ὀλόγυμνη πᾶ-
νω στὸν σοφᾶ της, παραδομέ-
νη σὲ μιὰν ἡδονικὴ ἔκσταση.
Τὰ μάτια τῆς Μύριας εἶχαν
πάρει κι' ὅλας τὴν ἔκφραση
τῆς τρελλᾶς. Ἀφῆσα τὸ βιο-
λί μου καὶ στάθηκε ἀνάμεσα
στὶς δύο γυναῖκες. Φάνηκε ἄ-
νανδρος. Ἦθελε νὰ σκοτώσῃ
πρῶτα ἐμένα ἢ Μύρια, γιὰ νὰ
μὴν ἰδῶ πού θὰ σκότωνε τὴν
Τουρκάλα. Μὰ δὲν σκότωσε
κανένα. Ἀρπάξε τὸ βιολί μου
καὶ τὸ ἔκανε κομμάτι. Ὑ-
στερα γύρισε τὴν πλάτη της
καὶ ἔφυγε περήφανη. Περήφα-
νη σὰν βασίλισσα. Μονάχα τὴν
ἄλλη ἡμέρα ἔμαθα ὅτι εἶχε
τρελλαθῇ...
»Τὴν κλείσανε στὸ φρενοκο-
μεῖο καὶ μὲ κάλεσαν νὰ τὴν
ἐπισκεφθῶ γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν
μὲ γνώριζε. Δὲν μὲ γνώρισε,
κύριε, οὔτε τότε, οὔτε ποτὲ
πιὰ. Τρεῖς χρόνια ἀργότερα
τὴν ἄφησαν ἐλεύθερη, ἐπειδὴ
ἡ τρελλὰ της ἦταν ἀνιδύνη
καὶ ἐπειδὴ δὲν θροισκῶταν κα-
νεὶς πιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ ἔξο-
δα. Ὁ Τζιγῆς, ὁ περιδότης
Τζιγῆς, δὲν εἶχε ξαναπιάσει
βιολί στὰ χέρια του. Ἐφαγα
τὰ λίγα λεπτὰ πού εἶχε στήν
πάντα. Ἐξῆσα κάμποσο καιρὸ
ἀπὸ τὴν γενναιοδορία μερικῶν
φίλων πού ἐλπίζανε πάντοτε
στὴν γιαντιὰ μου. Ὑστερα ὁ-
μῶς μὲ παρατήσανε ὅλοι. Καὶ
μὲ τὸ δίκιο τους. Καὶ παρὰ
τῆρα κι' ἐγὼ τὴν τρελλο-Μύ-
ρια. Πᾶνε χρόνια ἀπὸ τότε κύ-
ριε. Πολλὰ χρόνια. Καὶ μακάρι
ἦσαν πόσιμοι. Συφορές. Με-
γάλες συφορές. Μὰ καμμιὰ
συφορὰ δὲν ἦταν τόσο μεγά-
λη σὰν τὴ δική μου. Γιατί δὲν
μὲ σκότωσε; Τώρα μὲ σκοτῶ-
νει καθημερινά. Μὲ σκοτῶνε
σιγὰ-σιγὰ. Μοῦ πᾶναι τὸ
νὰ μὴν πεθάνω.

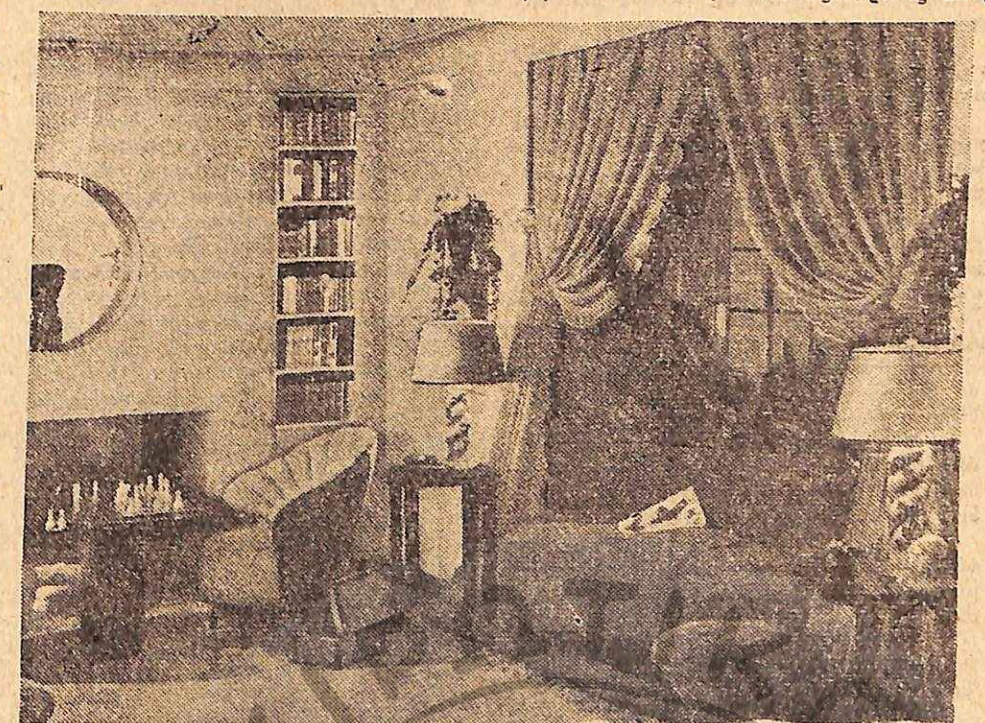
»Σὲ ξάλισα κύριε μὲ τὴν
φλυαρία μου. Μὰ ἦταν τὸ
δμορφὴ ἡ Μύρια!... Ἀναθε-
ματισμένη Τουρκάλα πού βγῇ-
κες στὸν δρόμο μου...
Ἀδίασε καὶ τὸ τελευταῖο
ποτήρι ὁ γέροντας καὶ σηκώ-
θηκε τρικλίζοντας ἀπὸ τὸ τρα-
πέζι.
— Σ' εὐχαριστῶ, κύριε, μοῦ
εἶπε. Σ' εὐχαριστῶ. Καὶ μὲ
συγχωρεῖς ἂν σὲ ξάλισα. Μὰ
δὲν τὴν γνώρισε ἐσὺ τὴν Μύ-
ρια...
TONY ΣΧΑΡΤΣΥ

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἡ ἀνδρωπόδης προοδεύει

ΒΙΛΛΕΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ἐπάνω σὲ τροχοὺς

ΑΝ συναντήσετε ἕναν Ἀμερικανό—
στὴν Ἀμερικὴ ἐννοεῖται— καὶ τὸν
ρωτήσετε πού κατοικεῖ, δὲν ἀπο-
κρίσεται νὰ λάβετε τὴν ἀπάντησιν:
«Δὲν ξέρω». Μὴ νομίζετε τότε ὅτι
σὰς κοροϊδεύει. Ὑπάρχουν, πράγματι σή-
μερα πολλὲς χιλιάδες Ἀμερικανῶν πού
δὲν γνωρίζουν σὲ ποιὰ πόλιν κατοικοῦν.
Πρὸ δύο ἀκόμη ἐτῶν, τὸ πρᾶγμα θὰ φαι-
νόταν κωμικόν. Σήμερον θεωρεῖται φυσικώ-
τατον. Κάθε Ἀμερικανὸς πού μπορεῖ νὰ
διαθέσῃ 400 δολάρια — καὶ μάλιστα μὲ
δόσεις — μπορεῖ νὰ ἀποκτήσῃ μιὰ «κί-
νητὴ ἐπαύλη» μὲ ὅλα τὰ χρειώδη
καὶ ὅλα τὰ κομφορ. Πρόκειται γιὰ τὰ
περίφηρα «τράιλερς» — ἡ «ροῦλὲτ»
ὡς τὰ ἔχουν βαπτίσῃ οἱ Γάλλοι — καὶ
τὰ ὅποια δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ
ἐξελιγμένη καὶ συγχρονισμένη μορφή τῆς
σπιτάμαξας πού χρησιμοποιοῦσαν καὶ ἐ-
ξοικονομοῦσαν νὰ χρησιμοποιοῦν οἱ... Ἀ-
τσιγγάνοι γιὰ τὸν πλάνητα βίον τους!
Οἱ «ροῦλὲτ» ἦσαν στὴν ἀρχὴ ἕνα με-
γρὸ ξύλινο δωμάτιο, τοποθετημένο ἐπάνω
σὲ τέσσερες τροχοὺς, μέσα στὸ ὅποιον
θροισκόντουσαν τὰ πρὸ ἀπαράτητα ἔπιπλα
καὶ σκεύη γιὰ μιὰν ἄνεση πού δὲν θὰ
μποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ καν οὔτε στοι-
χειώδης. Ἡ ἐφεύρεσις — ἡ μάλλον ἡ
ἐπινοήσις — αὐτῇ, ἔγινε ἐν τούτοις στὴν
Ἀμερικὴ. Στὴν χώρα δηλαδὴ ὅπου τὰ
πράγματα ἐξελίσσονται μὲ ἀφάνταστο ρυθ-
μό. Ἔτσι ἐξεκίνησεν καὶ ἡ «ροῦλὲτ» μέ-
σα σὲ διάστημα δύο ἐτῶν, ἀπὸ ἕνα ἀπλο-
στατο τεράστιο κασσόνι σὲ «βίλλα πολυ-
τελείας»!
Ἀς ἐξηγηθοῦμε: Ἡ «ροῦλὲτ» εἶνε
ὅπως εἴπαμε, ἕνα μεγάλο κασσόνι, πού
κινεῖται ἐπάνω σὲ ρόδες. Ἐνα βαγονάκι
δηλαδὴ. Τὸ βαγονάκι αὐτὸ μπορεῖ νὰ
συνδεθῇ σὲ ὅποιοδήποτε ἐπιβατικὸ αὐτο-
κίνητο καὶ νὰ μεταφερθῇ ὅπου ἐπιθυμῇ ὁ
ἰδιοκτήτης του.

Αὐτὴ εἶναι ἡ βασικὴ ἰδέα. Ἐπειδὴ ὁ-
μως, καθὼς εἴπαμε, ἡ ἰδέα αὐτῇ γεννήθη-
κε στὰ κεφάλια τῶν Ἀμερικανῶν, ἐπικρο-
λοῦσεν μὲ «ἀμερικανικὴν» ταχύτητα, ἡ
ἐξέλιξις τοῦ βαγονιοῦ σὲ «βίλλα». Ἡ
σημερινὴ «ροῦλὲτ» τῶν 400 δολλαρίων—
μὲ δόσεις — περιλαμβάνει τὰ ἀκόλουθα
διαμερίσματα: Δωμάτιον ἵπνου μὲ κρεβ-
βάτια γιὰ 4 άτομα, σαλόνι, γραφεῖο,
κουζίνα καὶ λουτρό! Τὸ «πὼς» ἐξοικονο-
μοῦνται ὅλα αὐτὰ τὰ διαμερίσματα μέσα
σὲ ἕνα ὄχημα πού δὲν εἶναι μεγαλύτερον
ἀπὸ ἕνα συνηθισμένο μεγάλο φορτηγὸ αὐ-
τοκίνητο, αὐτὸ εἶνε ἕνα θαῦμα πού δὲν
μπορεῖ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανεὶς παρὰ μό-
νον ὅταν εὐρεθῇ στὸ ἐσωτερικὸν τῆς
«ροῦλὲτ». Ἐπιστρέψετε π.χ. τὸ λουτρόν.
ἕνα θαυμάσιον καὶ ἀριετὰ εὐρύχωρον λου-
τρόν, καὶ ἀφοῦ ἐκφράσετε τὸν θαυμασμό
σας γιὰ τὴν ὁρατὰ ἐγκατάστασιν ἐκφρά-
σετε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἰδῇτε τὸ... γρα-
φεῖο!

Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι τὸ πολυτελέστατον αὐτὸ δωμάτιο εἶναι ἄ-
πλοῦστατα μιὰ... ροῦλὲτ; Τὸ μοντέλον ὡς αὐτὸ, στοιχίζει πλέον τῶν 3.000
δολλαρίων.

Ξαναγυρίζετε στὸ δωμάτιο πού εἶχατε
ἐγκαταλεῖπει πρὸ ὀλίγου ὡς κρεβατο-
κάμαρον 4 ἀτόμων καὶ θροισκώσατε μέ-
σα σ' ἕνα καλοβαλμένο σαλόνι ὑποδο-
χῆς μὲ ἐξαιρετικῶς ἀναπαυτικὰ ἔπιπλα—
ἐφ' ὅσον τὰ ἴδια ἔπιπλα χρησιμοῦνται
καὶ γιὰ κρεβάτια. Μέσα στὴν κουζίνα
συναντᾶτε τὴν πρὸ μεγάλη ἐκπλήξι. Τὰ
πάντα γίνονται ἐκεῖ μὲ ηλεκτρισμό. Ἡ
λεκτρικὴ κουζίνα, ἡλεκτρικὸ ψυγεῖο, ἡ
λεκτρικὴ πλυντήριον πάντων, ἡλεκτρικὸ
στεγνωτήριο κ.ο.κ.

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι καὶ τόσο περιερ-
γο ὅσο φαίνεται ἐκ πρώτης ὀψεως. Οἱ
περισσότερες πόλεις τῆς Ἀμερικῆς ἀρ-
χίσαν νὰ λαμβάνουν σοβαρὰ ὄν' ὄψιν τους
τὴν τουριστικὴν κίνησιν πού ἀναπτύσσεται
χάρει σ' αὐτὲς τίς «ροῦλὲτ». Καὶ γιὰ νὰ
προσελκύσουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότε-
ρους ταξιδιώτας, ἔχουν κάνει σὰν περὶ
χωρὰ εἰδικὲς ἐγκαταστάσεις χάρις στίς
ὁποίας μπορεῖ νὰ συνδεθῇ ἀμέσως κάθε
«κίνητὴ ἐπαύλις» μὲ τὸ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα,
τὸ γράσι καὶ ἀκόμη καὶ μὲ τὸ τηλεφωνικὸ
δίκτυον τῆς πόλεως!

ANPY ZOPNTAN

Η ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΩΡΑ...

Του Χέρμαν Λάντον

Μιά Τράπεζα
κινδυνεύει

Ο ΙΝΣΠΕΚΤΩΡ Σούμερ βρισκόταν στο ιδιαίτερό του γραφείο στην Σκωτία - Γουάρεν, θυσιάζοντας στην ανάνηψη διαφόρων έγγραφων, όταν η πόρτα του άνοιξε και φάνηκε ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ.

— Καλημέρα, Σούμερ!
— Άου! ο Μάρτεν! Πέρασε! Κάθισε λοιπόν; Σε τι μπορούμε να σάς φανούμε χρήσιμοι;

— Θα με ευχαριστούσε πολύ αν μάθαινα πώς ο φίλος μου Ινσπекτωρ Σούμερ είναι ακόμη ζωντανός.

— Όπως μπορείτε να διαπιστώσετε και μόνος σου, ο φίλος σου Σούμερ εξακολουθεί να χαίρει κακοήθους υγείας. Λοιπόν; Ποιός καλός άερας σ' έφερε;

— Δεν με έφερε κανένας άερας. Δεν κινείται φύλλο άλλωστε αυτές τις μέρες και κοντεύω ν' αποκτηνωθώ από τη ζέστη. Δεν με έφερε κανένας άνεμος. Με έφεραν τα πόδια μου και το ενδιαφέρον μου για τον φίλο μου Σούμερ. Δεν είχα τι να κάνω σήμερα και είπα: 'Ας πάω να δω τι γίνεται αυτό το παχύδερμο. Μήπως έλυσσε από τη ζέστη;

— Είσαι θαυμάσιος φίλος εσύ. Και δεν αμφιβάλω ότι θα έχης μαζί σου από τα θαυμάσια εκείνα πουράκια. Είναι ένα κι' ένα για την ανυπόφορη ζέστη.

— 'Αλλά γι' αυτό ακριβώς ήλθα. Για να καπνίσω ένα πουράκι μαζί σου και να μου πής τι έγινε τρεις όλοκληρες έβδομάδες.

Οι δυο φίλοι άναψαν από ένα πουράκι και ο διάσημος αστυνομικός επιθεωρητής άρχισε λέγοντας:

— Πρώτ' απ' όλα, δεν με είδες τόσον καιρό γιατί δεν είχαμε καμιά διάρρηξη του «Λωποδύτη - Φάντασμα». Φαίνεται ότι η ανυπόφορη ζέστη τον άποκτήνωσε κι' αυτόν, όπως άπαιλει να άποκτηνώση και τον φίλο μου Μάρτεν Ντάλ. Ξέρεις καλά ότι δεν παραλείπω να σε επισκέπτομαι κάθε φορά που ο σατανάς αυτός σκαρώνει κάτι. Δεύτερον, είχα πολλές άσχολιες. Με άπασχόλησε πολύ η κατάδιωξις της σπείρας του Φρέντ Μόλσον. Είναι μια σπείρα το μνηρών κι' επικινδύνων «γκάγκστερ». Ακριβώς σκεπτόμουν να περάσω να σε δω, να σου πω περί τί-νος πρόκειται και να σου ζητήσω να ενδιαφερής. Όλα είναι τελειωμένα. Έχω να σημειώσω μια άπτυχία από θα κίνη πάταγο. Γιατί... να τ' άλεγε τώρα; Μόνο με την καταδίωξη του «Λωποδύτη-Φάντασμα» άπέτυχα ως τώρα....

— Παρατήρησον λοιπόν από αυτήν.

— 'Α! Μπα! Θα έλθω και η σειρά του. Έπειδή λοιπόν σ' αγαπώ και επειδή θέλω να σου είμαι πάντοτε ευχάριστος, σκεπτόμουν να έλθω να σε δω. 'Αλλά μια και με πρόλαβες, τόσο το καλλίτερο. Λοιπόν; Τί λές; Έχεις όρεξη να ξυπνήσης τα νυχτωμένα από τη ζέστη νεύρα σου; Θέλεις να λάβης μαζί μου μέρος

στην καταδίωξη; 'Η περιπέτεια προμηνύεται άρκετά επικίνδυνη και ξέρω πόσο σου άρέσουν οι επικίνδυνες περιπέτειες.

— Περί τίνας πρόκειται;

— 'Η δουλειά είναι σχεδόν τελειωμένη. Έχω πληροφορίες ότι σε τρεις-τέσσερες το πολύ μέρες, η σπείρα του Φρέντ Μόλσον θα κάνει κάποια τολμηρή επιχείρηση εναντίον του ύποκαταστήματος της «Μπαρμλεϊ Μπάνκ» του προαστίου Φλέμινγκ. Έλαβα ήδη όλα τα μέτρα μου. Όσοι από τους συμμορίτες δεν συλληφθούν θα πέσουν διάτρητοι από τις σφαίρες των πολυβόλων μου.

— Είναι πολυμελής η σπείρα;

— Άρχηγός είναι ο Φρέντ Μόλσον. Έχει ύπαρχό του τον Νικ Τέρος. Άλλα μέλη είναι ο Μπόμπ ο «στραβομούτσουνος», ο Άστερ που δραπέτευσε από δυο χρόνων από την φυλακή, ο Νικ Σάμουελσον και ένας άρχαριος στο επάγγελμα, ηλικίας δεκαοχτώ το πολύ χρόνων... που τάξει πολλά.

— Ποιός είν' αυτός;

— Κάποιος Λόυδ Χέμερσον. Είναι ένας τολμηρός και έξαιρετικά ριψοκίνδυνος νεαρός, που δεν κατορθώσαμε καμιά φορά να τον πιάσουμε επ' αυτοφώρω. Τώρα, όμως, με την άποπειρα που σχεδιάζει η σπείρα κατά της «Μπαρμλεϊς Μπάνκ» τελειώνει κι' αυτό η καριέρα και τελειώνει άδοξα. Λοιπόν; Τί λές; Θα λάβης μέρος;

— Να σου πω Σούμερ. Μου άρέσουν πολύ οι περιπέτειες αλλά όταν είναι άναίμακτες. Τί δουλειά έχω εγώ με τα πολυβόλα σου;

— Άρνείσαι, λοιπόν;

— Και βέβαια. Ούτε τα πολυβόλα σου θέλω να δω, ούτε τα αυτόματα της σπείρας. Ένα πουράκι ακόμη...

Η επίδεσις

Κολλημένος σε μια πόρτα, ο νεαρός κακοποιός έσπυψε λίγο άκούγοντας θήματα στο πλακόστρωτο λίγο πεζοδρομίου. Συνηθισμένο στο σιτάδι το διαπεραστικό του βλέμμα διέκρινε έναν καλοντυμένο κύριο που βάδιζε τριγυρίζοντας από το μεθύσι και συγοφυρίζοντας κάποιο τραγουδάκι. Συγκρατώντας και την άναπνοή του, εκδιώλησε περισσότερο στην πόρτα και την στιγμή που ο μεθυσιμένος πέρασε

Σε κάθε φύλλο η «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημοσιεύει από μια νέα άυτότελη και πρωτότυπη περιπέτεια του περιφήμου

Λωποδύτη - Φάντασμα

απ' εμπρός του, σαν αϊλουρος βρέθηκε με ένα πήδημα στη ράχη του.

Μια διαπεραστική κραυγή άβάσταχτου πόνου άκούσθηκε, ένα σώμα ξαπλώθηκε σαν άψυχο στο πλακόστρωτο και σχεδόν άμέσως άκούσθηκαν παρατεταμένα σφυρίγματα άστυνομικής σφυρίχτρας. Ύστερα από ένα λεπτό, φθάνανε επί τόπου δυο άστυφύλακες επιβαίνοντας ποδηλάτων.

— Τί τρέχει;

— Ό,τι βλέπετε. Μου έπετέθη αυτός ο τύπος και τον κανόνισα όπως βλέπετε. Έγώ ο ίδιος σφύριξα. Κυτάξτε μη τον σκοτώσω γιατί δεν θα τ' ήθελα τέτοιο πράγμα.

Ο ένας από τους άστυνομικούς έσπυψε λίγες στιγμές πάνω από τον άναίσθητο κακοποιό.

— Μην άνησυχήτε. Βλέπω, όμως, αίματα.

— Ναί... Ούτε μαχαίρι, ούτε περιστροφά έχρησιμοποίησα.

— Και πώς τον κάνετε σ' αυτά τα χάμια;

— Με ένα χολπάκι του γιαπωνέζικου «ξιού-τσιού» του έξαρθρωσα τον ώμο.

— Όραία! Θα έλθετε μαζί μας στο τμήμα.

— Πολλή ευχαρίστως. Τηλεφωνήστε μόνον να έλθω ο φίλος μου Ινσπекτωρ Σούμερ στο τμήμα. Πήτε του ότι πρόκειται για τον φίλο του Μάρτεν Ντάλ.

Ύστερα από μισή ώρα, ο νεαρός κακοποιός άνοιξε τα μάτια του στο άστυνομικό τμήμα και κύτταξε κατάπληκτος ολόγυρά του:

— Τί έπαθα; 'Αι, αι, αι, το χέρι μου! Τί έπαθα λοιπόν;

— Πώς ονομάζεσαι;

— Λόυδ Χέμερσον. 'Ρχ! το χέρι μου! μου!

— Δεν ξέρεις τί έχει το χέρι σου;

— Άν ξέρω... 'Οχι!... Δεν θυμάμαι τίποτα... Θυμάμαι μόνον ότι πηγαίνοντας σπίτι μου, έσκόνταφα σε μια πέτρα και έπεσα άπάνω σε κάποιον.

— Ναί... Έπεσες άπάνω στον κύριο που ξέρε το «ξιού-τσιού»!

— 'Α! 'Ο κύριος ήτο; Αυτός υ' έκανε έτσι; 'Αι το χέρι μου!

— Καταλαβαίνεις λοιπόν. Ληστευική άποπειρα όλοφορούντος κατά άνυπόπτου διαβάτου. Τρία ως τέκα χρόνια εικότης.

— Όλοφορούντος; Ποιού; Έμένα; Δεν είχα ούτε συνγαδάκι άπάνω μου!

— Όστε δεν άρνείσαι την άπόπειρα αλλά άρνείσαι πώς ήσουν άπλισμένος. Κι' αυτά έδω;

Ο νεαρός κακοποιός έρεξε μια ματιά στο τραπέζι.

— Τί είν' αυτά;

— Δεν τ' άναγνωρίζεις; Είναι το περιστροφά, το σιλέτο και η σιδερένια γραθιά που βρήκαμε στις τσέπες σου!

Στο σημείο αυτό, ο Χέμερσον τινάχθηκε σάμπως να τον είχε τινάξει κάποιο δυνατό έλατήριο.

— Τί έκανε λές; Τα βρήκατε στις τσέπες μου; Ψέμματα! Δεν είναι δικά μου. Δεν είχα τίποτα!

Με ένα νεύμα του Σούμερ, δυο άστυφύλακες τον άρπάξαν και τον κατέβασαν να φωνάξω πώς δεν ήτο άπλισμένος ότι επρόκειτο για συνηθισμένο άστυνομικό κόλπο.

— Πάμε, έκαμεν ο Σούμερ άποτεινόμενος προς τον Μάρτεν Ντάλ. Σε τρεις μέρες γίνεται η δική του.

— Τόσο γρήγορα;

— Ό! Σε κάτι τέτοιες υποθέσεις δεν άπαιτούνται μεγάλες διατυπώσεις.

Ο Μάρτεν Ντάλ ψευδομάρτυς

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου έρεξε μια ματιά προς τον κατηγορούμενο, έρεξε άποτεινής τις πρώτες τυπικές έρωτήσεις

στον μαρτυρά:

— Ονομάζεσθε;

— Μάρτεν Ντάλ.

— Επάγγελμα;

— Είσοδηματίας.

— Όρκισθήτε... Πήτε μας πώς συνέλησαν τα πράγματα;

— Πρό τριών ήμερών με είχε πειράξει η ζέστη και περπατώντας άσκοπα, βρέθηκα κι' εγώ δεν ξέρω πώς, στην συνοικία Σόχο. Ξαφνικά, καθώς βάδιζα άνυπόπτος σε ένα σκοτεινό δρομάκι, δέχθηκα την επίθεση του κατηγορουμένου.

Είμαι φιλάθλος και εύτυχώς γνωρίζω το γιαπωνέζικο «ξιού-τσιού». Του έξαρθρωσα τον ώμο και τον έρεξα λιπόθυμο στο πλακόστρωτο. Έσφύριξα άκολούθως και έτρεξαν δυο άστυφύλακες και τον μετέφεραν άναίσθητο στο τμήμα. Έκεί έφθασε και ο Ινσπекτωρ Σούμερ που τυχάνει φίλος μου. Του έκαμαν σωματική έρευνα και του βρήκαν ένα περιστροφά, ένα σιλέτο και μια σιδερένια γραθιά.

— Τον γνωρίζετε τον άνθρωπον αυτόν;

— Όχι.

— Όστε δεν είχε προηγουμένα εναντίον σας;

— Τί προηγουμένα θα μπορούσε να έχη ένας τέτοιος τύπος μαζί μου;

— Κανένα βεβαίως.

— Όστε πρόκειται περί ληστευικής άποπειρας;

— Φαντάζομαι.

— Καθήστε παρακαλώ! 'Ας προσέλθω ο Ινσπекτωρ Σούμερ.

Μετά την κατάθεση του Σούμερ, ο όποιος κατέθεσεν ότι ο κατηγορούμενος είναι επικίνδυνος κακοποιός, γνωστός στην άστυνομία, ο πρόεδρος στράφηκε προς τον κατηγορούμενο:

— Άκουσες την κατηγορία σου; Τί έχεις να πής;

— Μην πιστεύετε κύριε πρόεδρε. 'Ο τζέντλεμαν με παρεξήγησε. Σκόνταφα και έπεσα επάνω του, Δεν του έπετέθηκα για να τον ληστεύσω.

— Άκουσες την κατάθεση του Ινσπекτωρ Σούμερ; Υποστηρίζει ότι είσαι επικίνδυνος κακοποιός.

— 'Ο Ινσπекτωρ Σούμερ και όλοκληρη η άστυνομία μπορούν ναχουν την ιδέα που θέλουν για τον καθένα. Δεν έπετέθηκα εναντίον του τζέντλεμαν. Σκόνταφα επάνω του.

— Άναγνωρίζεις αυτά τα όπλα;

— Όχι. Δεν είναι δικά μου. Δεν είχα ούτε συνγαδάκι.

— Και όμως ο Ινσπекτωρ Σούμερ τα έβγαλε από τις τσέπες σου ένώπιον μαρτύρων.

— Ποιός ήσαν αυτοί οι μάρτυρες; Άστυνομικοί! Συμφώνησαν μαζί του να με «κάνουν». Δεν είναι δικά μου τα όπλα.

— Έχει προηγουμένα μαζί σου ο Ινσπекτωρ Σούμερ;

— Αυτός ξέρει. Ο άλλος να με κάρη

για να του πούν μπράβο!

— Σου άπαγορεύω να εκφράζεσαι κατ' αυτόν τον τρόπο για την άστυνομία.

— Πώς να εκφρασθώ κύριε πρόεδρε; Δεν είναι δικά μου τα όπλα. Μου τ' έβαλε στην τσέπη ο Σούμερ.

— Καλά. Κάθισε κάτω. Το δικαστήριο άποσύρεται προς σύσκεψιν.

Ύστερα από ένα τέταρτο οι δικασταί παίρνανε πάλι τις θέσεις τους και ο πρόεδρος διάβαζε την άπόφαση, διά της οποίας ο Λόυδ Χέμερσον καταδικάζεται, λόγω της νεαρής του ηλικίας, να κλεισθή εις σωφρονιστήριο επί μίαν τριετίαν.

Σε λίγο οι άστυφύλακες τον παίρνανε διά της βίας, ένθ έκείνος άπειλούσε με τις γροθιές του τους πάντας, σφελιάζοντας πώς τον «έκαψε» η άστυνομία.

Ύστερα από μια ώρα, καθώς ο Λόυδ Χέμερσον άκωνυπούς το κεφάλι του στα

σίδερα του κελλιού του, σφελιάζοντας πάντοτε πώς τα όπλα δεν ήσαν δικά του, σήκωσε τα μάτια του και είδε από πάνω του τον Σούμερ.

— Σό; 'Ηλθες να θαυμάσης το έργο σου;

— Ναί. Πρόκειται πράγματι περί άξιο-θαυμάστου έργου.

— Γιατί με κατέστρεψες; Σό μου τ' άβales τα όπλα στην τσέπη μου.

— Έγώ; Όχι!

— Δεν ήσαν δικά μου.

— Τό ξέρω.

— Τό ξέρεις και με έκαψες; Έδώ δεν μάς άκούει κανείς. Λέγε λοιπόν; Γιατί τόκαμες αυτό; Ποιός μου έβαλε τα όπλα στην τσέπη;

— 'Ο άνθρωπος που θέλησες να τον ληστεύης.

— Αυτός. Γνώριζε ότι στο μέρος εκείνο λήστευες τους διαβάτες και πέρασε από μπρός σου σαν μεθυσιμένος για να του επιτεθής.

— Και σό το γνώριζες και δεν είπες την άλήθεια! Πόσα πήρες για να με κάρη; Λέγε! Έδώ δεν μάς άκούει κανείς.

Θά βγώ μια μέρα από τη φυλακή.

— 'Απ' το σωφρονιστήριο να λές.

— Τό ίδιο κάνει. Τρία χρόνια περνούν γρήγορα. Όταν ξανασυλληφθώ όμως θα έχω περιστροφά και θα τ' έχω χρησιμοποιήσει εναντίον σου και εναντίον του Μάρτεν Ντάλ.

— Έναντίον του Μάρτεν Ντάλ; 'Ακουσε λοιπόν γιατί σε έκαψε ο Μάρτεν Ντάλ αφού έδω δεν μάς άκούει κανένας.

— 'Η μητέρα σου, Λόυδ, ήταν μια άγία γυναίκα. Την γνώριζε καλά ο Μάρτεν Ντάλ και την σεβόταν. Πριν κλείση για πάντα τα μάτια της, τον ώρμισε να έχη τον νού του σε σένα. 'Ησουν τότε ένα έξυπνο, χαριτωμένο παιδάκι. 'Ατυχώς, τα μυαλά σου πήραν γρήγορα άέρα, δραπέτευσε άπό το όρφανοτροφείο, έμπλεξες με κακές παρέες και έγινες υποψήφιος της άγχόνης.

— 'Ο Μάρτεν Ντάλ δεν σε έκαψε. 'Απλώς σε έπιασε! 'Ο,τι έκαψε, τό έκαψε για τό καλό σου.

— Θα τον ευχαριστήσω με δυο-τρεις σφαίρες μόλις βγώ από το σωφρονιστήριο σας.

— Δεν ξέρω τί θα κάνης όταν θα βγής. 'Αυτόσο, πάρε αυτή την σημερινή έφημερίδα και διάβασε κάτι που σε ενδιαφέρει στην δεύτερα σελίδα. Σου την χαρίζω. Φύλαξέ την να την διαβάξης κάθε μέρα ώσπου να βγής από το σωφρονιστήριο.

Ο Λόυδ Χέμερσον πήρε την έφημερίδα από το χέρι του άστυνομικού και την πέταξε με λύσσα μέσα στο κελλί του. Όταν όμως σε λίγο ο Σούμερ άπομακρύνθηκε μουρμουρίζοντας, ο νεαρός κακοποιός ξεδίπλωσε την έφημερίδα κι' άπολήθοις διαβάζοντας στην δεύτερα σελίδα:

«ΕΕΟΝΤΩΣΙΣ ΣΠΕΙΡΑΣ

»Χθές το βράδυ, όμως άστυνομικών με επί κεφαλής τον Ινσπекτωρ Σούμερ έξώντωσε την σπείραν του Φρέντ Μόλσον, άποπειραθείσαν να ληστεύση την «Μπαρμλεϊς Μπάνκ». Κατά την συμπλοκήν έτραυματίσθησαν τρεις άστυνομικοί, από τα μέλη όμως της σπείρας δεν διεσώθη ούτε έν.

Όλοι οι άποτελούντες την σπείραν κακοποιοί, έπασαν διάτρητοι από σφαίρας πολυβόλου.

»'Η άπτυχία της άστυνομίας είναι πλήρης, διότι σήμερα από όλην την σπείραν μόνον ένας εύρίσκειται εις την ζωήν, ο νεαρός Λόυδ Χέμερσον, ο όποιος δεν έλαβε μέρος εις την επιχείρησιν, καθ' όσον από τριών ήμερών εύρίσκειται εις χείρας της δικαιοσύνης, κατηγορούμενος επί άποπειράς ληστείας και παρανομίαν όλοφορίας.

Τότε ο Λόυδ Χέμερσον κατάλαβε ότι πράγματι ο Μάρτεν Ντάλ τον είχε σώσει. Χωρίς την άνάμνηξίν του, θα βρισκόταν τώρα κι' αυτός μαζί με τους συντρόφους του του Φρέντ Μόλσον.

HERMAN LANTON

Απόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

(Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις)

ΛΑΘΟΣ ΕΓΙΝΕ

— Χθές είδα κάποιον που προσπαθούσε να φιλήση την μαγειρισσά σας. Έκείνη, όμως, δεν τον άφησε.

— Τότε δεν θάταν η μαγειρισσά σας.

Κουδεντούλα

Συνηθισμένη ιστορία

Κάποια άναγνώστριά μου, που έγραφε, «Μαριάνθη», μου γράφει με μεγάλο πόνο για το άτύχημά της, το οποίο θεωρεί ως έλκος διόλου εξαιρετικό. Συνεδάετο κίσημα-τικώς με έναν νέο επί έπτα όλόκληρη χρονία. Ο κύριος αυτός της είχε φυσικά ύποσχεθί ότι θα την παντρευόταν όταν θα του το επέτρεπε η οικονομική του κατάσταση. Έν τώ μεταξυ εκείνη άρνήθηκε διάφορες προτάσεις γάμου, περιμένοντας τον άγαπημένο της. Σήμερα ο κύριος αυτός είναι σε θέση να πραγματοποιήσει το όνειρο τόσων έτών, αλλά έν τώ μεταξυ φαίνεται ότι άλλαξε γνώμη. Εκείνη κλαίει, στενοχωρείται, άρρωσταίνει και στην άπελπισία της ζητά την συμβουλή μου.

Άγαπητή μου,

Το πονεμένο γραμματάκι σας με συγκίνησε πολύ. Λυπούμαι όταν σκέπτομαι ότι η συμβουλή μου δεν θα σας εύχαριστήσει, αλλά δυστυχώς είναι η μόνη φρόνιμη. Ο κύριος που σας ενδιαφέρει δείχνει με τον τρόπο που σκέπτεται και που σας μεταχειρίζεται, έναν χαρακτήρα εγωϊστικό και άστατο. Φαίνεται ότι δεν έχει ούτε το συναισθημα των υποχρεώσεων του και των ύποσχεσών του. Συνεπώς κατά την γνώμη την δική μου, είστε μάλλον εύτυχης που σας έδωσε εγκαίρως την εύκαιρία να τον καταλάβετε. Ένα αίσθημα που διαλύεται είναι πολύ προτιμότερο από ένα διαζύγιο διότι στην πρώτη περίπτωση σεις μόνον θα ύποφέρετε, ένθ στην δεύτερα θα ύποφέρουν και τα παιδιά που θα προκύψουν από τον γάμο αυτό χωρίς να φαίνε σε τίποτε.

Επιβλήθηκε στον έαυτό σας, τκα-φώητε ότι σωθήκατε από μεγαλείτερον μελλοντική δυστυχία και θα ήθετε ότι γρήγορα θα εξαλειφθί ο πόνος σας.

ΔΟΡΑ

Κονένες καλής συμπεριφοράς

Τα κορίτσια και τα παιδιά έφεί-λουν να σηκώνονται όταν στο δωμά-τιο που βρίσκονται μπαίνουν ηλικιω-μένοι άνθρωποι.

Όταν κάθισθε στο τραπέζι, το σωστό είναι να έχετε τα δύο σας χέ-ρια κλειστά από κάθε μεριά του πιά-του σας. Φυσικά δεν αποκλείεται να τα ακουμπάτε που και που. Αποκλεί-εται όμως άπολύτως να άκουμπάτε με τους άγκώνες σας στο τραπέζι ή

ΤΩ ΚΑΡΝΕ ΤΩ ΤΥΝΑΙΚΑΣ

να σταυρώνετε τα χέρια, ή να κάθε-σθε σχεδόν σκυφτός επάνω στο πιάτο σας.

Όταν περνάτε απ' έξω από ζα-χαροπλαστεία ή καφενεία, να άποφεύ-γετε να κυττάτε τα διάφορα πρόσω-πα που βρίσκονται καθισμένα εκεί. Άν όμως κατά τύχη συναντη-θί το βλέμμα σας με κάποιο γνωστό πρόσωπο, μήν διατάσσετε να το χαιρε-τίσετε.

Μήν ξεχνάτε να συσταίνετε τους διαφόρους ανθρώπους που κατά τύχη βρίσκονται όλοι μαζί σπίτι σας. Όταν τους συσταίνετε, μήν ξεχνάτε να λέτε τα επίθετά τους καθαρά για να μπορούν να τ' άκούσουν οι ενδιαφερό-μενοι.

Παιδικά κτενίσματα

Πρώ έβδομάδων κάποια άναγνώστριά μας, μας παρακαλούσε να της γράψουμε τί κτενίσματα συνήθίζονται για κορίτσια 8—10 έτών.

Επειδή το θέμα είναι γενικού ενδ.α-φέροντος, το αναπτύσσουμε σήμερα.

Τα παιδικά πρόσωπα έχουν πάντοτε μία χάρη ξεχωριστή. Οι μητέρες μπο-ρούν με λίγη προσοχή να την υπογραμ-μίσουν.

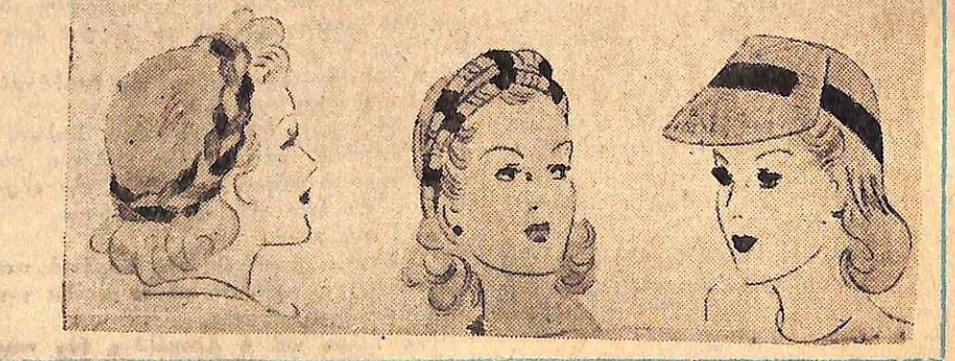
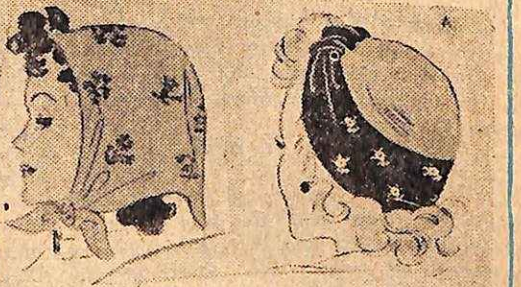
Σας δίνω 3 χαριτωμένα κτενίσματα. Το πρώτο είναι τέλειο για παδάκια που έχουν μακρύ μαλλιά. Κάνετε μία χωρίστρα στην μέση του κεφαλιού ως πίσω στο λαιμό, πλέκετε τα χωρισμένα μαλλιά σε δύο ίσες κοτσίδες, τις οποίες

Η μόδα των φιλέ και των τουρμπάν

Πολλές γυναίκες έχουν εγκαταλεί-ψι καπέλλα και τα αντικατέστη-σαν με τουρμπάνια, με σάρπες, με φι-λέδες. Συνεπώς είναι άρκετά εύκολο για την καθεμιά μας να κατασκευά-ση μόνη της τα νέα αυτά στολίσια του κεφαλιού.

Σήμερα σας παρουσιάζω το φιλι-ύπ. άρ. 1 που τελειώνει με μία θελού-δινη κορδέλλα. Το δεύτερο μοντέλο εί-ναι άπλως ένα τετράγωνο μαντήλι που γίνεται από φουλάρ ή κρέπ-ντέ-σιν. Εάν έχετε ένα κομμάτι έμπρι-μέ, θα γλυτώσετε τον κόπο του κεν-τήματος. Άν δεν έχετε, ένα λεπτό κεντηματάκι θα του δώση αυτό το κάτι το ξεχωριστό που ζητούμε όλες. Να και μία λουρίδα από μεταξωτό που σχηματίζει τουρμπάν (τρίτο μον-τέλο στην πρώτη σειρά). Σπολίζεται κι αυτό με λίγα κεντημένα άνθκια. Τα μοντέλα 4 και 5 (κάτω σειρά) είναι πλεγμένα στον χροσσε με ράγιο. Έννοείτε δε ότι γίνονται επίσης με κορδέλλες (6) ή και με διάφορα με-ταξωτά.

δένετε στο κάτω μέρος με δύο κορδελί-τσες. Μπουκάρτε το περίσσευμα των μαλλιών. Κατάλληλο για παιδιά 8—13 έτών.

Το δεύτερο κτενίσμα είναι χαρι-τωμένο για παιδιά 4—5 έτών προ-παντός για ότα έχουν παχουλό προσώπα-

κι. Η χωρίστρα σχηματίζεται στη μέση. Η φράνζα των μαλλιών έμπρός εί-ναι μπουκλαρισμένη προς τα μέσα καθ.ς και το κάτω μέρος των μαλλιών που πέ-νει σαν π ά ζ.

Στο τρίτο κτενίσμα τα μαλλιά τρα-βώνται όλα πίσω και δένονται μ' ένα σήκιο στο επάνω μέρος του κεφαλιού. Το κτενίσμα αυτό πηγαινει μόνον σ' όσα παιδιά έχουν μεταξένια μαλλάκια, μαλ-λίκια με φυσική όντουλασιόν.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Μελιτζάνες τηγανιτές με ντο-μάτα

Παίρνετε 5—6 φρέσκες μελιτζάνες, τις κόβετε σε φέτες μικρούλες, κι' ά-φού τις άλάτισετε και τις άλευρώσετε, τις τηγανίζετε σε πολύ καλό λάδι και τις σερβίρετε σε πιατέλα άφου προηγου-μένως έχετε κόψει και τηγανίσει μεγά-λες ντομάτες. Όταν σερβίρετε το φα-γητό αυτό, τοποθετείτε μία στρώση ντο-μάτα και μία μελιτζάνα στην πιατέλα. Με το λάδι που θα περισσέψη κάνετε μία περίφλη σάλτσα όπως είναι άλλα γίνε-ται ακόμα καλύτερη άν της προσθέσετε 1) 2 ποτήρι κρασί άσπρο και λίγο μάλ-τάνο ψιλοκομμένο. Έννοείτε ότι άν το λάδι είναι πολύ, αφαιρείτε λίγο προτού προσθέσετε το κρασί. Περιγύρετε το φαγητό μέσα στην πιατέλα με την σάλ-τσα αυτή. Το φαγητό αυτό τρώγεται κα-λύτερα κρύο.

Διάφορα

Μπορείτε αντί για λάδι να βά-λετε στα σπαράγγια σας κρέμα του γάλακτος.

Μήν πετάτε τα έξωφύλλα του κουνουπιδιού. Βράστε τα ξεχωριστά για σάλτα ή βάλετέ τα σε σουπα.

Για να ελαττώσετε την ποσότη-τα της ζακχαρώς στις κουμπότες

σε ή στα γλυκίσματα που μεταχει-ρίζεσθε φρούτα προσθέστε κατά την διάρκεια του βρασμού των φρούτων λίγη σόδα. Θα μειώσει την ζυνίλα των φρούτων.

Φυσική ύγιεινή

Κινησιοθεραπεία

11ov

τα δέκα προηγούμενα συνεχή άρθρα μου, σας έγραφα διάφορες άσκήσεις υπό μορφήν παιχνιδιών, με τις ό-ποιες γυμνάζονται και τονούνται τα διά-φορα τμήματα και μέρη του σώματος. Στα επόμενα τρία και τελευταία πλέον άρθρα μου, θα σας γράψω άσκήσεις ειδι-κές για την εντύ. κ. η των παιδιών σας.

Τα παιδιά σας πρέπει να τα μαθαίνετε να γυμνάζονται από της τρυφεράς των άκμης ηλικίας, άν θέλετε να νάναι εύρωστα και καίρια. Μήν έχετε και σεις την κακή αντίληψη ότι μόνο το πολύ και διαλεχτό φαγητό, δίνει την ύγεια, την ερώμη και τη χαρά στα παιδιά σας. Το πολύ φαγητό άρχίζει απ' την μικρά των ηλικία να τα κάνει παχύσασκα, δυσκίνητα, δύσθυμα και νευρικά, τους δίνει προκί-δη δυσκοιλιότητα και τις παθήσεις του σκετιού, τέλος τα κάνει κτηρινιάρικα και φουσκωμένα σαν το προζύμι. Κι' όλα αυτά γιατί δεν γυμνάζονται, και δεν κι-νούνται όσο πρέπει, για να λειτουργήσουν καλά τα διάφορα συστήματά των και να επιτελείται κανονικώς ή κυν'οφορία του αίματος και ή κανονική κάσις και άφο-ροίσις των τροφών. Άφήστε τα παιδιά σας ελεύθερα να παίζουν, να τρέχουν, να κινούνται, να χαίρονται την φύση. Αυ-τά, μόλις κοιρασθούν μόνον των, έξ έν-στίκτου, θα καθήσουν και θα ξεκουρα-σθούν. Μή τους φωνάζετε διαρκώς «μήν τρέξεις να μη κοιρασθής, την πήδες να μην ιδρώσης» κλπ. Με όλα αυτά έννευρί-ζετε το παιδί σας, το καθιστάτε δειλό.

Εκείνο νομίζω πως κάτι έχει, πως είναι άνίκανο κι' αυτό να παίξη και να τρέξη σαν τάλλα παιδιά και μ' αυτόν τον τρό-πο το παιδάκι σας γίνεται μελαγχολικό, δύσθυμο, δυσκίνητο και σχολαστικό, πράγματα που θα του μείνουν σ' όλη του τη ζωή.

Περίν προχωρήσω στις άσκήσεις, θα σας γράψω μερικούς γενικούς κανόνες. Έν πρώτοις μή βάλετε τα παιδιά σας στην γραμμή για να τα γυμνάσετε, ούτε να τα γυμνάσετε με τις άσκήσεις που σεις κάνετε. Μή τα υποβάλλεται σε σοβα-ρά και δύσκολα σπορ, γιατί οι μεις και τα κέντρα του εγκεφάλου των ερεθίζον-ται, καταπονούνται. Πρέπει πάντοτε, κα-τά την ενόμυσή των, να ενάλ'άσσετε τις σοβαρές άσκήσεις με διάφορα παι-χνίδια. Ν' αφήνετε το παιδί να πιστεύη ότι εκείνο σας συναγωνίζεται και άμψ-λάται με σας. Άλλ' όλα αυτά καθόδε εί-παμε, πάντοτε ανάλογως των δυνάμεών του. Μ' αυτή την τακτική το παιδάκι δεν θα βλάηη παρά ποτε νάρθη ή ώρα της γυμναστικής, της πραγματικής γι' αυτό χαράς και του παιχνιδιού. Έτσι, συνη-θισμένο από την τρυφερή του ήλικία στην γυμναστική θα την εξακολουθήση και με-γάλος.

Στο επόμενο : Διάφορες άσκήσεις και παιχνίδια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΛΑΣ

Δερματολόγος Ιατρός, Σόλωνος 40

Η αλληλογραφία του ΚΟΡΑΣ

★ Άθεράπειτον Άσθε-νεια ν. Χανιά.— Η πάθησις που γρά-φετε δεν είναι άθεράπειτος. Χρειάζε-ται να επιβληθί στον έαυτόν σας, ά-φου μάλιστα γνωρίζετε καλά τα άποτελέ-σματα της κακής αυτής συνήθειας. Προ-σέχετε: τα συμπτώματα που άρχισαν είναι πρόδρομοι παραλύσεως. Άν εύρίσκεσθε έδώ θα εφαρμόζαμε ύψίσχυνα ρεύματα και ένσοιοθεραπεία και θα σας περνούσαν όλα. Πάντως τώρα να παίρνετε κάθε βρά-δυ δύο ώρες προδ της κατωάσεως ένσ χάπι από τα κάτωθι:

Μπρομίρ ντε σόντιουμ 2 γραμ.
Λουπουλίνη 0,2 >

Σε μία φύσιγγα Νο 10.

Επίσης να παίρνετε ένα ρακοπότηρο

τό πρωί, ένα το μεσημέρι κι' άλλο ένα το βράδυ, πάντοτε δε προδ του φαγητού, Μελιτοφεινής Έκρυστ.

Μετά 4—5 τέτοιες γενικές επαλείψεις

★ Ε. Γ. Μ. Πάτρας. Έφ' όσον ή έπι-δεξις σας είναι άπαραδ δεν πρέπει να χρησιμοποιήτε κρέμες. Πρωί και βράδυ να μεταχειρίζεσθε την λουσιόν που γράφω παραπάνω προς «Μελαγχροινήν Πολίτισ-σαν». Προδ δε της πούδρας την έξης λο-σιόν.

Ροδόνη 200 γραμ.
Γλυκερίνη 15 >
Βόραξ 10 >

Δίς της έβδομάδας να άλείφετε το πρό-σωπό σας μ' άσπράδι άγών, το όποιον να ξεκαθρίζετε μετά 10 λεπτά μ' άφθονο κρύο νερό. Για τις ρυτίδες των ματιών να κάνετε κάθε βράδυ 3—4 έλαφρούς κύ-κλους σε κάθε μάτι με λίγο λάδι της βαζελίνης και με κατεύθυνση εν των έ-ξω του βλεφάρου προς την μύτη.

★ Σ υ λ φ ι δ α.— Με ύπομονή και έπι-μονή θα επιτύχετε αυτό που επιθυμείτε. Καθημερινώς έλαφρό σαπούνι με κυκλι-νές κινήσεις και με κατεύθυνση πάντοτε εκ των άνω (είξα) προς τα κάτω (θηλή). Για το μασστό να χρησιμοποιήτε λίγο λά-δι της βαζελίνης ή οιαδήποτε άπαραή κρέμα. Έσωτερικώς δε θα παίρνετε ένσ χάπι το πρωί, ένα το μεσημέρι κι' άλλο ένα το βράδυ προδ του φαγητού, από το κάτωθι:

Έξτρε μου νομά βομικ 0,01 γραμ.
Φεσφάτ ντε σό 0,10 >
Άρσενιάτ ντε σόνιτ 0,005 >
Έξτρε γυαλένγκα 0,20 >

Δι' ένα καταπότιον ΔΝο 75.

★ Α. Μ. Κ. Χανιά.— Έφ' όσον είναι τόσο εύθραυστα και υαλάκα ν' άποφεύγε-τε την περιμανή. Για να διατηρούνται καλά να βράστε μέσα σε 3 ποτήρια νε-ρού δύο χούφτες κοινό χαμομήλι κι' άλ-λες δύο χούφτες φλούδες έξησων κρεμμυ-διών. Άφου βράσουν άρκετά, τα άφήνε-τε επί 1/2 ώρα ακόμα να μουσέψουν και ύστερα περάστε τα από ένα τοιλάκι και με το άρόφημα αυτό να τα ξεβγάξετε με-τά το λούσιμο, ως και κάθε πρωί να βρά-γετε τα μαλλιά σας αντί νερού μ' αυτό. Εάθε βράδυ δε να κάνετε μία φοξιδόν της κεφαλής με το έξης φάρμακο:

Κέμφο 25 γραμ.
Ω ντε δι 250 >

Την χρήση της λουσιόν αυτής να έξακο-λουθήσετε επί μακρόν.

ΤΙ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ
Η

Etam

ΣΤΟ
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ
ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ...

Τά ποιά περιποιημένα
της εσωρρουχα στάς
τιμάς που σεις θέλατε.

Liseuse	δρ. 225
Νυχτικά	» 250
Combinaisons	» 145
Ρόμπες	» 775

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

ΚΙΝΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΕΚΑΤΗ

ΠΡΟΣΗ

Νεοελληνική Πογοτεχνία

Καληνύχτα

— Άλλοίμονο! Δεν μπορείς να μαντέψεις πώς τούτες οι στιγμές που περνάμε μαζί είναι κι' οι στεγνές! Κι' ούτε θέλω να το μαντέψω, γιατί θάταν μάταιο τὰ δμορφά σου ματάκια να γεμίσουν δάκρυα, έτσι ξαφνικά απ' αυτή τη μπόρα που θα ξεσπάσει, που ακόμα, μικρούλα μου, δεν τη νοιώθεις και που όμως πλησιάζει κάθε στιγμή!

Νάξερεις πόση δύναμη χρειάζομαι καθώς σου σφίγγω το χέρι για να μην προδοθώ, πόση δύναμη χρειάζομαι για να πείσω τὰ χείλη μου να σου πουν ψέμματα για πρώτη και για στεγνή φορά, να σου πουν όπως πάντα: «καληνύχτα!»

Αντί «χαίρε για πάντα!»

Νάξερεις ακόμα τι γίνεται μέσα μου αυτές τις στιγμές! Πόσους πόνους και πόσες πληγές χαρίζω στον εαυτό μου κι' όμως πρέπει να σου χαμογελάσω, μικρούλα μου, πριν πούμε καληνύχτα! Πρέπει τὰ μάτια μου και τὰ χείλη μου να είναι γεμάτα χαμόγελο, όταν μου πης: «Το Σάββατο, όπως πάντα, στις οχτώ».

Ναι, αγαπημένη μου, το Σάββατο, όπως πάντα, στις οχτώ... Μα δε θαρθώ.

Σε βλέπω, καθώς θάρθω αυτή η στιγμή, που θ' αντικρύσεις το στενό όπου σε προσμένω, έρημο. Θα περιμένω...

Κι' έπειτα θα γυρίσεις μόνη, με βαρειά και θολωμένη τη σκέψη και πληγωμένη από την σκληρή μοναξιά. Κι' όμως, ίσως από την σκληρή λίγα βήματα μακριά σου, να βρίσκω πού ν' απλώσω τὰ χέρια να σε τσάκω με ανέκφραστη λαχτάρα μέσα στην σφιχτά μου. Μα όχι! Δεν θαρθώ, δεν πρέπει ναρθώ...

Είναι η αγάπη σου τόσο άθωα, τόσο άφελος, τόσο άδολη, σαν την αγάπη των λουλουδιών. Ζής μέσα σ' ένα κόσμο που δεν υπάρχουν παρά μονάχα πεταλούδες, ψυχές κι' άγγελουδία και τίποτ' άλλο...

«Πόσο με τρομάζει το βλέμμα σου!...»

«Γιατί με κοιτάς έτσι;» Πόσες φορές δεν έχεις μαζεντάρει από αυτό που το βλέμμα!

«Γιατί με κοιτάς έτσι;» Τι να σου άπαντήσω; Πώς να σου πω με λόγια τὸ νόημα αυτής της ματιάς; Πώς να σου μιλήσω για ό,τι γίνεται μέσα μου; Πώς να σου εξηγήσω τη φυγή μου; Τὰ δάκρυά σου θὰ με κάνουν να λυγίσω μα δεν πρέπει η αγάπη μας ἀς μείνη άγνή σαν κι' εσένα, σαν την ύπαρξή σου.

Καληνύχτα, μικρή μου, καληνύχτα. 'Ω, ναι, το Σάββατο όπως πάντα... ναι, θαρθώ... Μη σου φαίνεται παράξενο γιατί το χέρι μου τρέμει μέσα στο δικό σου; Κι' απ' τη χαρά που βρίσκεσαι κοντά μου... Και τὰ μάτια μου; 'Οχι, δεν κλαίω. Γιατί να κλαίω; Κάποιο μικρούτσικο ξυλάκι έρριξε ο άέρας μέσα στα μάτια μου και γι' αυτό δακρύζω... 'Ω, μὴν τρομάξεις! Δεν είναι τίποτα... 'Ελα, πήγαινε, μὴν άργήσεις... Καληνύχτα, αγαπή μου, καληνύχτα...

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΠΑΝΟΣ

Απόγνωση

Άλλος Γολγοθὰς σου πρέπει. Μ' ένα σταυρό στον ώμο τέτοιο να πάρῃς δρόμο πώς ήθελα να δώ!

Για να πονήσης τόσο, να κλάψης όπως κλαίω δίχως όμως να λένω τον πόνο μου αυτό.

Να σούση απ' την καρδιά σου Κι' η πιδ μικρή έλπίδα πουρθε σαν ήλιου άχτίδα σε σκοτεινό ουρανό.

Ήμαρτον, Θεέ μου ως τόσο κι' είναι φοιχτή η κατάρρα! Θα 'χω τρανή λαχτάρα στον κόσμο όσο ζω.

(Κέρκυρα)

ΣΤΕΦ. ΜΥΡΣΙΝΗΣ

Πάνω στον βράχο

Ήταν ένα μικρό φυτό με τρίχινα φυλαράκια, καταπράσινα, κι' έγερνε με τόση χάρη το λυγερό κορμάκι του! Και καθώς έδειχνε τόδλεπε από κάτω, με φόντο τον ουρανό ήθελε να γράψῃ ένα ποίημα. Αισθανόταν τόσο πολλά...

Μα θα μπορούσε τάχατες να τὰ εκφράσῃ; Έπρεπε νάχη πολύ ταλέντο για να γράψῃ ένα ποιηματάκι για κείνην την μικρή ύπαρξούλα, την ξεμοναχιασμένη, που ειγούσε την αγγή απ' τις δροσοσταλίδες, που τρεμούλιαζε με το βραδυνό άστράκι, που κοιδένταζε τη νύχτα με τ' άστρα, την αγγή κι' άνεγγιχτή στον ψηλό της θρόνο, τον έρημο, στην αίχμη του κοκκινοπού βράχου. Μα κείνη δεν είχε ταλέντο... Γιατί τάχατες νάταν φτιαγμένη...

Δεν ήθελε να κάνει τίποτε. Άνεμειόταν τον εαυτό της εαυτομάτα πάνω σε χαλιά και μετέξω, να περνά τις μέρες της μέσα σε τέλεια χαίνωση. Κι' όμως πόσες φορές δεν λαχάρῃσε να περάσῃ τις μέρες και τὰς νύχτες σκιωμένη πάνω σε σοβαρές μελέτες! Να μάθῃ, να μάθῃ!

Το θέατρο; να ένα στάδιο που θα μπορούσε ίσως να της χάριση τις μεγάλες άπολαύσεις. 'Αχ ναι! Ήταν κωμωμένη να ζήσῃ μιὰ ζωή ελεύθερη, να δρασῃ, να δημιουργήσῃ, να συγκινήσῃ! Μα αυτή η νοικοκυρίστη ανατροφή που πήρε, ήταν δυνατόν να την αφήσῃ να τρέξῃ ελεύθερη απ' τις προλήψεις και τις κουταμάρες, ν' ακολουθήσῃ την όρμη της καρδιάς της;

Άχ, πώς θάθελε νάνα, σαν εκείνο το μικρό φυτό με τὰ πράσινα φυλλαράκια τὰ τρίχινα πάνω στην αίχμη του βράχου! Να ειγῇ με τις δροσοσταλίδες της αγγής, να τρεμούλιζῃ με το φύσημα του άέρα και να σιγομιλά το βράδυ με τ' άστρα! Και να μείνη παρθένα, άνεγγιχτή πάνω στον ψηλό έρημο θρόνο της, στην αίχμη ενός κόκκινου βράχου...

ΕΛΕΝΗ Β.

Στην προσμονή σου

«Θα ξανάρθω!» μου είπες φεύγοντας, «Περιμένε με!».

Και δεν έκανα τίποτε άλλο τόνον καιρό. Προσπάθησα να κρύψω τον πόνο μου. Γελούσα αδιάφορα μπρος στού κόσμου τὰ αδιάφορα τὰ μάτια. Δεν δάκρυσαν ποτέ τὰ μάτια μου, παρά μονάχα όταν μόνος μου κλεινόμουνα στην κάμαρά μου τότε ή δόλια μου ψυχή ξεσπούσε σ' ένα άτέλειωτο κλάμα, και το ξεσπάσμα γινόταν πιο μεγάλο, όσο ο καιρός περνούσε και σὺ δεν φαινόσουν... Μα άργησες τόσο κι' η καρδιά μου άρχισε να λυγίῃ. Τὸ φῶς μου άρχισε να θαμπώνῃ, τὰ μάτια μου έχασαν σιγά-σιγά την λάμψη τους την παράξενη, που σε κράτησε δικό τους τόσον καιρό. Φυλλορρόησαν τὰ ρόδα του προσώπου μου, τὰ χείλη μου έχασαν τὸ χρώμα τους...

Στην προσμονή σου τὰ μάτια μου από τὰ δάκρυα έχασαν τὸ φῶς τους. Τυφλὸς πιά άφίνω τώρα τον πόνο μου να ξεσπά: κλαίω, κλαίω και θα κλαίω αδιάκοπα μιαν εὐτυχία που φαντάστηκε πὸς βρήκα κοντά σου και που, άλλοίμονο!, δεν ήταν παρά μιὰ χίμαιρα... Θάρθῃς ίσως κάποτε μα δεν θα μπορούσῃς ξανά να μου πῇς: «Αγάπη μου, τί ώραίτα μάτια που έχεις!» Και δεν θα μπορούσῃς ν' αντικρύσῃς ὁ άμοιρος τη θεία μορφή σου — σκληρή ή μοιρα μου, που στέρησε κι' αυτή άκόμα τη χαρά — μα θὰ σε δῶ με τὰ μάτια της ψυχῃς μου, που ξέρουν τὰ βλέπουν πὸς καλά... 'Ελα και θὰ σε σφίξω σαν άλλοτε στην άγκαλιά μου, θὰ σου χαϊδέψω σαν άλλοτε τὸ σγουρό σου κεφάλι, θ' ακούσω τη βαρειά μα τόσο μελωδική φωνή σου, τὸ μῦρο του κορμιού σου θὰ με μεθύσῃ σαν τότε... Μικρές χαρές, μα που με φθάνουν όμως...

Μονάχα μὴν άργείς. 'Ελα, κουράστηκα στην προσμονή σου, γιατί πολὺ περιμένα...

(Πειραιάς)

ΣΤΕΛ. ΚΟΥΜΕΝΤΑΣ

Βαπτίσεις

Είς τὸ Μπροῦκλιν τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν ἐγένετο τὴν 26 Μαΐου 1940 εἰς τὴν ἀρχοντικήν οἰκίαν τοῦ κ. Ἑμμανουὴλ Σάββα ἡ βάπτισις τοῦ χαριεστάτου τέκνου του, ἐν μέσῳ ἐκλεκτῆς ὁμηγύρεως προσκεκλημένων. Ἀνάδοχος παρέστη ὁ διακεκριμένος ὁμογενὴς κ. Δημήτριος Λεκάκιος μετὰ τῆς ἀξιότιμου συζύγου του, οἵτινες ἔδωσαν εἰς τὸ νεοφώτιστον τὸ ὄνομα Κωνσταντῖνος.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου, οἱ εὐτυχεῖς γονεῖς παρέδωκαν πλουσιώτατον γεῦμα εἰς τὸ ὅποιον παρεκάθησαν ὁ ἐν Ἀμερικῇ εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τοῦ περιοδικοῦ μας κ. Ἀναστασιος Ἀναστασάκος, ὁ πρόεδρος τῆς ἐκεῖ Λακωνικῆς Ἀδελφότητος καὶ δημοσιογράφος κ. Καραμπάτος, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς αὐτῆς Ἀδελφότητος διαπρεπὴς πατριώτης κ. Θωμᾶς Λεοντάκος, ὁ κ. Ι. Ἀράνης μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ κ. Σταύρος Λεκάκιος, ὁ γνωστὸς ἐπιχειρηματίας κ. Γεώργιος Χαλουλάκος μετὰ τῆς ἐκτίμου κυρίας του, ὁ διακεκριμένος ἐκ Γυθείου γημικός κ. Γιάγκος Χρηστάκος, ὁ ἱερεὺς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου αἰδεσιμώτατος κ. Δ. Βιτσέντζος, οἱ κ.κ. Π. Ἑλληνόπουλος, Ε. Ἀλεξάνδρου, Π. Στεῖσιον, Ν. Βολάνης, Γ. Κωνσταντῆς, Α. Μιχαηλίδης, Δ. Κάρρας, Ι. Κάλφας, Π. Τσάτσαρος μετὰ τῆς οικογενείας του, Γ. Σκοπελίτης, Κ. Λυκουρίτης, Ν. Τσάτσαροῦνης, Φ. Ἄλφρος, Δ. Κουντούρης, Π. Τσαχανάς, Ἀν. Σάτσος κ. ἄ.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ γεύματος καὶ μέχρι πρωίας, ἐπαινῶν ἐκλεκτῇ δρχήστρᾳ συνορχήστρα ἀδιάπτωτην εὐθυμίαν καὶ κέφι.

Εἰς τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς καὶ εἰς τὸν ἀνάδοχον κ. Δ. Λεκάκιον μετὰ τῆς συζύγου του εὐχόμεθα νὰ τοὺς ζήσῃ τὸ νεοφώτιστον.

Α. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΟΨ

Δήλωσις

Ὁ κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΟΣ περιόδευε εἰς Βόρειον Ἀμερικὴν πρὸς μελέτην τῶν ζητημάτων τοῦ ἐκεῖ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ κ. Ἀναστασιος Ἀναστασάκος, ὁ πρόεδρος τῆς ἐκεῖ Λακωνικῆς Ἀδελφότητος καὶ δημοσιογράφος κ. Καραμπάτος, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς αὐτῆς Ἀδελφότητος διαπρεπὴς πατριώτης κ. Θωμᾶς Λεοντάκος, ὁ κ. Ι. Ἀράνης μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ κ. Σταύρος Λεκάκιος, ὁ γνωστὸς ἐπιχειρηματίας κ. Γεώργιος Χαλουλάκος μετὰ τῆς ἐκτίμου κυρίας του, ὁ διακεκριμένος ἐκ Γυθείου γημικός κ. Γιάγκος Χρηστάκος, ὁ ἱερεὺς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου αἰδεσιμώτατος κ. Δ. Βιτσέντζος, οἱ κ.κ. Π. Ἑλληνόπουλος, Ε. Ἀλεξάνδρου, Π. Στεῖσιον, Ν. Βολάνης, Γ. Κωνσταντῆς, Α. Μιχαηλίδης, Δ. Κάρρας, Ι. Κάλφας, Π. Τσάτσαρος μετὰ τῆς οικογενείας του, Γ. Σκοπελίτης, Κ. Λυκουρίτης, Ν. Τσάτσαροῦνης, Φ. Ἄλφρος, Δ. Κουντούρης, Π. Τσαχανάς, Ἀν. Σάτσος κ. ἄ.

Λόγῳ τῶν ἐκ τοῦ πόλεμου παθῶν ἀνωμαλιῶν, ΠΡΟΒΑΙΝΟΜΕΝ Εἰς τὴν ΔΗΛΩΣΙΝ ὅτι ἐν περιπτώσει ὁριστικῆς διακοπῆς τῶν συγκοινωνιῶν, οἱ συνδρομηταὶ μας ΔΕΝ θὰ ἀπολέσωσι τὰ δικαιώματά των, ἀλλὰ ἡ ἀποστολὴ τοῦ περιοδικοῦ θέλει ΠΑΡΑΤΑΘΗ ἐπὶ ἴσον χρονικὸν διάστημα μετὰ τῆς τυχόν διακοπῆς, οὕτως ὥστε, ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ἑκαστος συνδρομητὴς μας νὰ λάβῃ 52 φύλλα διὰ κάθε ἐτησίαν συνδρομὴν ποὺ θὰ πληρώσῃ.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
«ΕΒΔΟΜΑΣ»

Περὶ τῆς τρίτης προσώπου, κνήμης κ.τ.λ.
ΑΦΑΙΡΟΥΝΤΑΙ ΡΙΖΙΚΩΣ

Πληροφορία
ΑΩΡΕΑΝ **ΕΤΤΑ ΠΛΟΤΚΙΝ**

Εἰσπράττει ἐν Παρισίοις

Ἐν ἄλλας τὰς περιποιήσεις καλλονῆς

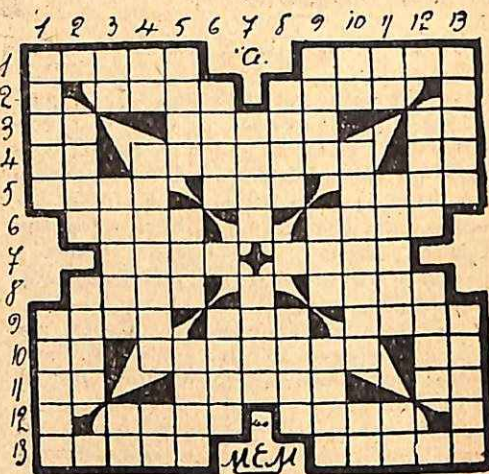
Βαλαωρίτου 12, Τηλ. 27070

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Ἀδελφός — Μικρὸ νόμισμα. 2) Πόλις τῆς Ἑπείρου—Πρώτῃ αὐτῇ μᾶς πῆρε στὰ χέρια τῆς. 3) Αἰγυπτιακὴ θεοῦς — Τὸ προῖόν μιᾶς ἐργασίας. — Ἀφροδίτη (π.λ.θ.). 4) Πλάσμα—Μιά ἀπὸ τῆς προσωποποιήσεως τοῦ διαδόχου — Κατοικίδιον ζῶον (ἀρχ.). 5) Ὁρὸς περὶ ὁμονύμων ἀπὸ τὴν Γραφὴν — Τμήμα ἱππικοῦ— Τὸ ἀπόβαρον. 6) Ὑπάρχει σὲ κάθε ζῶον πλάσμα— Ἡ κεφαλὴ. 7) Χρῶμα (θελ.). — Τὸ καράβι (ἀρχ.). 8) Πρόθεσις—Μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ. 9) Τὰ φέρουν οἱ ἰερωμένοι— Ἀριθμητικόν— Ἀντανύμια. 10) Ἀρνητικὸν μόριον (ἀρχ.). Ἡ δύναμις ἐνὸς κράτους— Γράμμα τοῦ ἀλφάβητου. 11) Διάστημα ὁ γλῶσσος εὐθυμογράφος — Ὑμνος — Ὑποθετικὸν μόριον. 12) Ὅποιος ἀνακρίνεται στὸν πόλεμον — Ἡ μεγαλειότης χρονικῆς ὑποδιαίρεσις. 13) Ρωμαϊκὴ θεοῦς — Ἀν προστεθῇ ἔ-

Σταυρόλεξον

να σύμφωνον γίνεται τὸ ἐν-
τίθετον τοῦ ἴσου.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μικρασίας — Τὸ ἐπίθετον τοῦ ποιητοῦ τοῦ κινηματογράφου. 2) Πλῆξις — Ἀπαλὸ. 3) Δεικτικὸν μόριον (δημοσ.). Ὑπὸ τὴν τὴν μορφὴν πέφτει τὸ χιόνι — Τὴν ὁποίαν. 4) Μέτρον ἐπιφανείας — Ἑλλήν μουσουργὸς — Γράμμα τοῦ ἁλφάβητου. 5) Μικρὸς λιμὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου — Μυθικὴ χώρα — Φανταχτερὸ πτερόν. 6) Ἐπίρρημα χρονικόν — (ἀρχ.) Καυγᾶς. 7) Κατοικίδιον — Ἐπίρρημα. 8) Ἐκεῖ μένον ὅσοι ἀπαρνοῦνται τὰ ἐγκόσμια — Τέτοια εἶναι τοῦ Ἀρσενίου. 9) Ἐκεῖ ἔγινε τὸ θαῦμα τοῦ οἴνου — Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος — Ἀγνὴ. 10) Ἐάν — Τὸ σύμβολον τοῦ χριστιανισμοῦ — Μετοχὴ τοῦ εἶναι. 11) Αἰγυπτιακὴ θεοῦς — Τὸ σήκωμα — Γράμμα. 12) Ὅχι ὄριμα — Φρόνιμα, διαβασμένα. 13) Ὅχι ὅσα — Ὁ κάτοικος μεγάλου Ἀσιατικοῦ Κράτους.

Τὸ ἀσύγκριτο σουξὲ τῆς ἐποχῆς μας.

Τὸ ἄφατο τραγοῦδι ποὺ κατέκτησε ὅλους ὅσους τὸ ἀκούσαν.

Τὸ ταγκὸ μετὰ τὴν γλυκεῖα μουσικὴν τοῦ

«Φίλησέ με
στὰ μαλλιά»

τῶν κ. κ.
Γ. Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
καὶ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΡΑΚΙΝΑ

θὰ κινλοφορήσῃ σὲ λίγο
γιὰ νὰ γίνῃ τὸ ἀγαπημένο
τραγοῦδι τῆς Ἀθήνας.

«Φίλησέ με
στὰ μαλλιά»

Εἶναι ὁ ἀνεὺ προηγουμένου
θεάματος τῆς δρχήστρας
τοῦ κ. Ἀγγελίου Ρακίνα
στὴν «Τέρψην» τοῦ
Ἑθνικοῦ Σκοπευτηρίου.

1) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μικρασίας — Τὸ ἐπίθετον τοῦ ποιητοῦ τοῦ κινηματογράφου. 2) Πλῆξις — Ἀπαλὸ. 3) Δεικτικὸν μόριον (δημοσ.). Ὑπὸ τὴν τὴν μορφὴν πέφτει τὸ χιόνι — Τὴν ὁποίαν. 4) Μέτρον ἐπιφανείας — Ἑλλήν μουσουργὸς — Γράμμα τοῦ ἁλφάβητου. 5) Μικρὸς λιμὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου — Μυθικὴ χώρα — Φανταχτερὸ πτερόν. 6) Ἐπίρρημα χρονικόν — (ἀρχ.) Καυγᾶς. 7) Κατοικίδιον — Ἐπίρρημα. 8) Ἐκεῖ μένον ὅσοι ἀπαρνοῦνται τὰ ἐγκόσμια — Τέτοια εἶναι τοῦ Ἀρσενίου. 9) Ἐκεῖ ἔγινε τὸ θαῦμα τοῦ οἴνου — Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος — Ἀγνὴ. 10) Ἐάν — Τὸ σύμβολον τοῦ χριστιανισμοῦ — Μετοχὴ τοῦ εἶναι. 11) Αἰγυπτιακὴ θεοῦς — Τὸ σήκωμα — Γράμμα. 12) Ὅχι ὄριμα — Φρόνιμα, διαβασμένα. 13) Ὅχι ὅσα — Ὁ κάτοικος μεγάλου Ἀσιατικοῦ Κράτους.

Ἀποστολεὺς:

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ἐνα μυστηριώδες ἐγκλημα συνέβη σ' ἕνα χωριουδάκι. Ὁ δικηγόρος Βιζιὲ ἰδιοκτήτης μιᾶς ὥραιας βίλλας κτισμένης στὸ κέντρο ἐνὸς μεγάλου πάρκου ὅχι πολὺ ἀπομακρυσμένου ἀπὸ τὸν κεντρικὸ δρόμον, ἠρθε πεθαμένος μέσα σ' αὐτό.

Ὁ κρεβατοκάμαρά του. Ὁ θάνατος ἐξηκριβώθη ὅτι εἶχε προέλθει ἀπὸ τὴν εἰσποὴν δηλητηριώδους ἀερίου μετὰ ἀμετρήσιμα ἀποτελέσματα. Δὲν παρετήρηθησαν σημεῖα πάλης τινός. Τὸ θῦμα θὰ εἶχε ἐκπνεύσει κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου. Ἡ κρεβατοκάμαρα τοῦ δικηγόρου Βιζιὲ ἦταν πολὺ μεγάλη καὶ συγκοινωνοῦσε μ' ἕνα κοτετὸ δωμάτιον χωρὶς ἄλλο ἐξόδον, στὸ ὅποιο κανεὶς ἐν ἔμπαινε ποτέ. Τὸ καμαρίν αὐτὸ ἀερίζετο ἀπὸ ἕνα ἀραθυράκι τοποθετημένον πρὸς τὴν πύλιν καὶ τὸς μικρὸν διαστάσεων, ὥστε δὲν ἐπέτρεπε νὰ εἰσῶν οὔτε σὲ μιὰ μαϊμού. Μερικοὶ ἀνεμιστήρες, τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου αὐτοῦ πρὸς τὴν πλευρὰν τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὴν πλευρὰν τοῦ αὐτοῦ μαγνητοῦ, ἀκριβῶς κοντὰ πρὸς τὸν ἀέρα τῆς κρεβατοκάμαρας ποὺ, κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ δικηγόρου, ἐκκρίθη χωρὶς παράθυρον.

Ὁ δικηγόρος ἀπεβίβη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς κρεβατοκάμαρας ποὺ, κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ δικηγόρου, ἐκκρίθη χωρὶς παράθυρον.

Ὁ δικηγόρος ἀπεβίβη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς κρεβατοκάμαρας ποὺ, κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ δικηγόρου, ἐκκρίθη χωρὶς παράθυρον.

Ὁ δικηγόρος ἀπεβίβη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς κρεβατοκάμαρας ποὺ, κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ δικηγόρου, ἐκκρίθη χωρὶς παράθυρον.

Ὁ δικηγόρος ἀπεβίβη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς κρεβατοκάμαρας ποὺ, κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ δικηγόρου, ἐκκρίθη χωρὶς παράθυρον.

Ὁ δικηγόρος ἀπεβίβη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς κρεβατοκάμαρας ποὺ, κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ δικηγόρου, ἐκκρίθη χωρὶς παράθυρον.

Ὁ δικηγόρος ἀπεβίβη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς κρεβατοκάμαρας ποὺ, κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ δικηγόρου, ἐκκρίθη χωρὶς παράθυρον.

Ὁ δικηγόρος ἀπεβίβη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς κρεβατοκάμαρας ποὺ, κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ δικηγόρου, ἐκκρίθη χωρὶς παράθυρον.

Ὁ δικηγόρος ἀπεβίβη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς κρεβατοκάμαρας ποὺ, κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ δικηγόρου, ἐκκρίθη χωρὶς παράθυρον.

Ὁ δικηγόρος ἀπεβίβη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς κρεβατοκάμαρας ποὺ, κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ δικηγόρου, ἐκκρίθη χωρὶς παράθυρον.

Ὁ δικηγόρος ἀπεβίβη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς κρεβατοκάμαρας ποὺ, κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ δικηγόρου, ἐκκρίθη χωρὶς παράθυρον.

Ὁ δικηγόρος ἀπεβίβη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς κρεβατοκάμαρας ποὺ, κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ δικηγόρου, ἐκκρίθη χωρὶς παράθυρον.

Ὁ δικηγόρος ἀπεβίβη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς κρεβατοκάμαρας ποὺ, κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ δικηγόρου, ἐκκρίθη χωρὶς παράθυρον.

Ὁ δικηγόρος ἀπεβίβη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς κρεβατοκάμαρας ποὺ, κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ δικηγόρου, ἐκκρίθη χωρὶς παράθυρον.

7) Ἀργία — Πίτυς. 8) Ἀνάσκι. 9) Τὲ — Πολιτικός — ἔς. 10) Μύλος — Σαοῦλ. 11) Ὁ — ὁδός — Ἡ. 12) Μυτιλήνης. 13) Αἶσα — ἔξανα.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ

Ἐπρωτίμην ἐκείνον ποὺ πῆρε τὴν κατεύθυνση τῆς ἀνατολῆς. Γιατὶ ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς ἀρχαιότητος ἔτρεφαν ἐξαιρετικὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν Ἀνατολήν.

ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ
10.000
ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἀπὸ μιὰ νέα δοκιμὴ
τῶν προτερημάτων
ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΟΤΙ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ ΠΕΙΟ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΙΟ ΧΑΡΙΤΟΜΕΝΗ

ΚΑΝΕΤΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΔΟΚΙΜΗ ΣΗΜΕΡΑ ΑΜΕΣΩΣ
Μία νέα πρόσφατος καὶ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις ἔγινε μετὰ τὴν πούδρα ἀπὸ οὐδὲν... Ἐνα στοιχείον θαυμάσιον, ποὺ ὁλοφάνηκε τὸ δερμα ἀναμειγνύεται προσεκτικὰ μετὰ τὴν πούδρα, περασμένη ἀπὸ λεπτὸν κόσμινον, πρᾶγμα ποὺ δίδει μιὰ νέα ζωὴ καὶ λάμψιν τῷ δερματι. Ἐνα χρῶμα ὡρὸν καὶ μαυριδερὸν στολίζεται μετὰ φυσικὰ χρώματα τῆς νεότητος. Ἐπὶ πλέον ἡ πούδρα βατὰ δυὸ φορές περισσότερον. Αὐτὸ τὸ νέο στοιχείον λέγεται MOUSSE DE CREME καὶ μὴ.

Τὸ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ
ΝΑ ΗΙΥΧΑΣΗ...
Μ' αὐτὴ τὴ φράση χαρακτηρίζουν τὸ ἴνστιτούτο τῆς Μ^{me} ΚΕΤΤΥ ὅλοι ὅσοι ἐρχονται σ' ἐπαφὴ μ' αὐτό. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο! Γιατὶ, πραγματικά, τὸ ἴνστιτούτο τῆς Μ^{me} ΚΕΤΤΥ (Ἑρμοῦ 42 Τηλ 22-0-88) δὲν ἐννοεῖ νὰ ἡσυχάσῃ, οὔτε νὰ ἐπαναπαυθῇ στὶς ἐπιτυχίες του. Διὰ τὴν μελετᾷ, διαρκῶς παρακολουθεῖ τὶς προόδους τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ διαρκῶς βελτιώνει τὰ προϊόντα καὶ τὰς μεθόδους του.

Καὶ τώρα πάλι ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ νέες ἐκπληξίσεις. Νέα προϊόντα τοῦ 1940. Νέες λοσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Ὅλα σὲ νέες βιταμινοῦχες συνθέσεις, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν τελευταία λέξη τῆς ἐπιστήμης.

Ὁν ἡ πούδρα Τοκαλον εἶναι ἡ ἀπὸ αὐτὴ.
Μία πρόσφορὰ πραγματικῶς ἐκπληκτικῇ.
Παραδράστε τὸ ἕνα μέρος τοῦ προσώπου σας μετὰ τὴν πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ περιέχουσαν MOUSSE DE CREME. Πουδράρετε ὕστερα τὸ ἄλλο μέρος τοῦ προσώπου σας μετὰ μιὰ διὰ ἄλλου πούδρα οὐζιού.
Ἀν ἡ πλευρὰ ποὺ ἔχει πούδρα ΜΟΥΣΣΕ DE CREME δὲν φανερὴν περισσώτερον φρέσκη, πιὸ νέα καὶ πιὸ γοητευτικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλην ὅλ' ὅτε ἐπισκεφθῶμεν εἰς τὸ ἀκρόαιον τὴν ἄλυσαν ἀγορὰν τῆς πούδρας ΤΟΚΑΛΟΝ. Ἡ πούδρα Τοκαλον εὐδοκᾷ εἰς τὰς δέκα νέας ἀποφάσεις ποὺ εἶναι τῆς μάσκας στὴν σημερινὴν αἰσίν.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TIS NOL N° 222

προϊόν τοῦ οἴκου Ἀρωματοποιίας MICEKO ἐκτὸς τῆς θαυμασίας στυλ-πνώσεως τῶν τριχῶν, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ διατηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλακὰς καὶ στρωτάς. Μοναδικὴ διὰ μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά καὶ ἀπὸ περμανάντ.

Ἀντιπροσωπία
Παρακαταθήκη:

Tisanol
PRODUIT
MICEKO

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL N° 222

προϊόν τοῦ οἴκου Ἀρωματοποιίας MICEKO ἐκτὸς τῆς θαυμασίας στυλ-πνώσεως τῶν τριχῶν, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ διατηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλακὰς καὶ στρωτάς. Μοναδικὴ διὰ μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά καὶ ἀπὸ περμανάντ.

Ἀντιπροσωπία
Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ "ΛΟΥΞ",

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 75, ΤΗΛ. 23-776

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ
ΣΑΣ ΜΕ
«ΚΟΛΥΝΟΣ»

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ Ν' ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ καταστήσῃ τὸ χαμόγελο σαγηνευτικὸ, παρὰ μόνον τὰ λευκά δροσερά καὶ ἀπαστράπτοντα δόντια. Στὸ χέρι σας εἶναι ν' ἀποκτήσετε καὶ σεῖς τέτοιο χαμόγελο. Φθάνετε νὰ μεταχειρίζεσθε καθημερινῶς τὸ ἐπιλεγόμενον σύστημα «ΚΟΛΥΝΟΣ - ΞΗΡΑ ΨΥΚΤΡΑ». Τὸ

ποθετήσατε ἐν ἑκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρᾶς φάττας καὶ καθαρίσατε τὸ στόμα σας. Ὡς διὰ μαγείας θ' ἀποκτήσετε λευκά ὀφθαλμικά δόντια καὶ σαγηνευτικὸ χαμόγελο. Χρησιμοποιήσατε ἀπὸ σήμερον τὴν «ΚΟΛΥΝΟΣ» θὰ μένετε ἐνδοξοταταίροι.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ